

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Pournelle_Jerry-2-Na_zapad_od_cti.PDB

PDB Name: Pournelle_Jerry-Na_zapad_od_cti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.9.2003
Modification Date: 14.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

J. Pournelle
NA ZÁPAD OD CTI

I.

Princeton, New Jersey, Spojené státy americké

Školní hala byla jako obvykle plná halasu. Studenti ve světlých tunikách usrkávali kávu, placenou z daní jejich rodičů, a mluvili o Listině lidských a občanských práv. Ostatní předstírali četbu, zatímco se pokradmu rozhlíželi, jestli nevstoupil někdo zajímavý. V jednom rohu hráli tři mladíci a jedna dívka — nesnášela, když ji označovali za "mladou dámu" — bridge. Byli to typičtí studenti, děti daňových poplatníků (Obyvatelstvo Kondominia je rozděleno na privilegované daňové poplatníky a vykořisťované měšťany, kterým železnou rukou vládne Velký senát. Nepřípustiví občané jsou izolováni na zaopatřovacích ostrovech. Na kolonizovaných planetách je třídní složení obyvatelstva pestřejší a výbušnější. (Pozn. překl.)), vybraně oblečení podle poslední módy v látkách tlumených odstínů. Měli zdravé zuby a pleť. Dva z mládenců nosili kontaktní čočky. Dívka měla podle nejnovějšího módního diktátu nasazené brýle s vesele zabarvenými skly a malými drahokamy na obroučkách. Zbytky jejich školní svačiny patrně obsahovaly stejné množství kalorií, jaké průměrnému měšťanu muselo vystačit na celý den.

"Tři bez trumfu je čtyři. To dělá jeden štych a jeden robber," prohlásil Donald Etheridge. Chvilí škrábal po papíru s výsledky. "Tak se na to podívejme. Já dlužím dvacet pět padesát. Mojše, ty dlužíš jedenáct a čtvrt. Richie dostane devět babek a Bonnie vyhrává zbytek."

"Ty vyhráváš pokaždé," postěžoval si Richard Larkin.

Bonnie Dalrymplová se zasmála. "Jo bude tím, Zejdu vždycky s pravdou ven."

"Ty?" ušklíbl se samolibě Donald.

"To bych ti zrovna nepřál," řekl Richie. Podíval se na hodinky. "Nejvyšší čas jít do třídy. Máme dneska hostujícího profesora,"

Mojše Ellison se zamračil. "Koho?"

"Nějaký chlápek jménem Falkenberg," řekl Larkin. "Profesor Kondominální univerzity v Římě. Přednáší nám o problémech Kondominia. Dneska jsou na řadě otázky vojenského velení."

"No jo, já ho znám," řekla Bonnie Dalrymplová.

"Je zajímavý?" zeptal se Mojše. "Dneska odpoledne toho mám moc na práci."

"Je nahuštěnej," řekla Bonnie. Nechápaté výrazy ji rozesmály. "Hodně toho řekne v jedné větě. Žádnou z nich nemůžeš vynechat. Skoro byste si ho měli jít poslechnout."

"Co sis z toho odnesla ty?" zeptal se Richard Larkin.

"Ale ne, já jsem byla na jeho přednášky moc mladá. Vlastně jsem profesora Falkenberga moc dobře neznala. Kamarádila jsem se s jeho synem, Johnem Christianem Falkenbergem třetím. To bylo tenkrát, když tatínek pracoval na velvyslanectví v Římě. Spolu s Johnym jsme procourali celé město. Ví o Římě úplně všechno, bylo to docela zábavné. Kapitol s těmi sochami a Tarpejská skála, jak z ní házeli ty zrádce — není vlastně ani moc vysoká. A také jsme chodili po Via Flaminia. Courali jsme se sem a tam a Johnny zpíval tu starou římskou pochodovou píseň: »Když jdeš po Via Flaminia, po té staré legionářské silnici z Říma...«"

"To muselo bvt moc zábavné randění."

"To nebylo žádné randění. Jemu bylo asi čtrnáct a mně dvanáct, byli jsme prostě děti, které si spolu hrají. Ale zábava to byla, opravdu. Řekla bych, že jsem tenkrát byla docela učenlivá."

„Aby ne, to jsi pořád. Nandala jsi mi to v tom posledním testu," řekl Mojše Ellison.

"No vidíš, kdyby ses víc učil, než běhal za tamtím děvčetem..."

Ellison zamžikal a ostatní se rozesmáli. Vstali a vydali se společně k posluchárně. Venku byl nepříjemně koncentrovaný smog, ale tak tomu bylo pokaždé, takže to nevnímali. "Jak to, že tedy víš o přednáškách starého Falkenberga?"

Bonnie se zasmála. "Johnny mě brával k nim domů. Obvykle tam nebyl nikdo jiný než ten jejich starý černý domovník, ale občas se profesor vrátil dřív a to se pak ptával, kde jsme byli. A potom nám o tom místě všechno vyprávěl. Řekl nám vždycky úplně všechno, ať už jsme byli kdekoliv."

"Aha."

"Ale ne, bylo to docela zajímavé. Řím byl tenkrát krásný, bylo tam hodně starých budov, které dneska už asi nechali zbourat, a profesor o každé z nich všechno věděl. Ale nebylo to tak poutavé, jako když mi to vyprávěl Johnny. Řekla

bych, že jsem do něj byla docela poblázněná," Bonnie se zasmála.

"To je ten její problém," řekl Richie. "Nikdy se nepřeneses přes tu svoji pubertální známost s tím... jak se vlastně jmenuje?"

"John Christian Falkenberg čtvrtý." Mojše Ellison převaloval to jméno na jazyku.

"Třetí," řekla Bonnie. "A nejspíš máš pravdu."

Došli k Smithově sálu a stoupali po mramorových schodech k dějišti přednášky.

Profesor Falkenberg byl vysoký a hubený a měl překvapivě hluboký hlas, kterým si získával autoritu. Nezměnil se ani za mák, pomyslela si Bonnie. V jeho podání by znělo zajímavě, i kdyby četl telefonní seznam.

Falkenberg kývl studentům na pozdrav. "Dobré odpoledne. Mám radost, že ve Spojených státech je ještě pořád několik studentů, kteří mají zájem o vojenskou historii."

Chtěl bych trochu podrobněji osvětlit vznik Kondominia. Z toho důvodu se budeme muset zabývat otázkou, co se to vlastně stalo se Spojenými státy a Sovětským svazem, jejichž neklidné spojení vytvořilo náš moderní svět. Přátelé v druhé světové válce, nepřátelé ve studené válce — jak se stalo, že si tihle dva rozdělili mezi sebou svět?

Tento problém v sobě skrývá řadu aspektů. Jedním z nich je úpadek vojenské síly obou států. Sama tato skutečnost v sobě skrývá řadu stránek.

Dnes budeme diskutovat o vojenském velení jak z hlediska obecného, tak co se týče jednotlivých specifických mocností v období, které nás zajímá. Na úvod vám přečtu několik krátkých odstavců z díla Josepha Maxwella Camerona, spisovatele minulého století, který ve své Anatomii vojenských činností říká."

Profesor Falkenberg otevřel svůj přenosný počítač, stiskl několik kláves a začal číst.

"»Armády jsou ovládány činy dvou tříd mužů, jejichž autorita je navenek zřetelně odlišena jejich hodnotami, ale mezi kterými je podstatný rozdíl co se týče zdroje této autority. Jedna z těchto tříd jedná na základě autority svěřené jí vládnoucí silou. Druhá třída jedná na základě autority svěřené jí třídou první. To není náhodná spřízněnost, ale spřízněnost diktovaná přirozeným principem vládnutí. Důstojník, absolvent důstojnické školy,

jedná ve jménu vládnoucí moci a také v duchu rozkazů svých důstojnických nadřízených. Poddůstojník, tedy neabsolvent důstojnické školy, má stejně hodnotnou a občas stejně absolutní autoritu, byla mu však svěřena důstojníkem, který" jej povýšil a který může podle svého uvážení toto povýšení také zrušit. Jen málo zásad vládnutí je v dnešních časech tak snadno pochopitelných jako vztahy důstojníků a poddůstojníků navzájem, k vládě a k řadovému vojákovi. Povýšení udělované za odměnu, hodnost chápáná jako kasta a plat jako motivace v profesi, zaměstnání či kariéře v armádě, to jsou uličníci, kteří celý problém zamlžují. Nějaký voják může projevit shodné kvality jako důstojník s generálskou hodností, a po pravdě řečeno se tak často stává. Vždycky se přitom jedná o vojáka, který zná své řemeslo, bez ohledu na svou okamžitou motivaci. Hierarchie vojenských hodností, vymyšlených na zvýšení prestiže a platu, dokáže připravit vojenské těleso o mnoho jeho sil, zatímco se těší obecnému souhlasu ve formě uznaných výhod. Jedním z jistých znaků úpadku nějakého vojenského systému je výskyt nepříznivého procentuálního poměru osob se svěřenou autoritou k řadovým příslušníkům, jejichž povinností je sloužit. Optimální poměr může být do určité míry proměnlivý v závislosti na současné výzbroji, ale neměl by záviset na ničem jiném.

Vzhledem ke své specifické roli a účelu má každá armáda optimální složení a strukturu ovládacích mechanismů, instrumentů a příslušenství. V nejlepším případě je to jednoduchá organizace, zapálená pro snadné a elegantní aplikování moci za účelem přesunu a úderu. Avšak v dobách téměř výhradně industriálních a technokratických se projevuje sklon zapomínat na přirozenou strukturu, neboť řadoví příslušníci a obslužný personál jsou mučeni a nuceni se přizpůsobovat rozmarům strojů. Rodí se vojenské monstrosity, jež je možno přirovnat k anencefalickým a třínohým dětem, a jsou odkojeny až k naprosté impotenci. Jsou strašlivým způsobem očividné každému, s výjimkou mozků, propadlých kouzlu technologie...«"

Falkenberg zavřel počítač a nepatrně se usmál. "Tato slova byla napsána krátce předtím, než Spojené státy dosáhly v období, jež bylo považováno za mírové, přibližně dvojnásobného počtu důstojníků s generálskými hodnostmi, než jich armáda zaměstnávala během války zvané druhá světová, navzdory tomu, že vojenská mašinerie byla daleko menší. To však nebylo všechno. Poměr důstojníků k počtu mužstva se začal neúprosně zvyšovat. Protože optimální poměr je patrně pět procent a některé elitní organizace se obešly s ještě menším počtem důstojníků, nemělo by nás překvapit, že výkonnost vojenské mašinerie Spojených států, kde byl pomalu jeden důstojník na každých dvanáct mužů — a jeden generál na každých patnáct set — začala odpovídajícím způsobem upadat.

Je snadné nalézt vojenské manažery. Skuteční vůdci jsou však vzácní."

"S tou nahuštěností jsi měla pravdu," řekl Mojše Ellison.

Bonnie se zahihňala. "Moc se nezměnil, to je tedy fakt."

"A to's ho slyšela jenom doma? To je zázrak, že se ten jeho kluk nezcvoknul. Co se s ním vlastně stalo?"

"Dostal se do nějakého maléru," řekla Bonnie.

"To se dalo čekat," ušklíbl se pod vousy Richie.

"Nevím, co to bylo," řekla Bonnie. "Ale pak už jsem se doslechla jenom to, že Johnny vstoupil do kondominální válečné akademie. Psali jsme si, ale když ho po absolutoriu poslali na loď..."

"Říkáš to takovým tónem, jako kdybys ho postrádala," poznamenal Mojše.

"Jo, a hele, nikdy nemáš tenhle tón v hlase, když mluvíš o mně," přisadil si Richie.

"To si ještě počkáš," řekl Mojše. "A pak už jsi o něm nikdy neslyšela?"

Bonnie zavrtěla hlavou.

II.

Angela Nilesová se snažila probudit. Zdálo se jí, že to strašně dlouho trvá. Částečně si uvědomovala, že sní, ale přesto byl sen strašlivě živý. Uličky Vysoké Šanghaje přeplněné davy lidí, tisíce mužů a žen v modrých plátěných šatech,

nikoliv přímo uniformách, ale tak si podobných, že všichni vypadali jako modří mravenci. Křičeli, řvali slova, kterým nerozuměla, ale bylo jí naprosto jasné, jaké mají úmysly. Modří mravenci přicházeli, aby ji zabili. Utíkala a z čistá jasná už nebyla sama, byly tu modré a zlaté uniformy, jiný druh modří, kondominiální modř. Shlukla se kolem ní skupinka kondominiálních vojáků. Táhl ji pryč od davu, za ústupu se otočili a vystřelili salvu, potom další, a modří mravenci vykřikli a na chvíli se zastavili.

"Padejte zpátky," zvolal chladně poručík válečného námořnictva. "První družstvo. Padejte zpátky do přístavu.

Kewney."

"Pane."

Bratránek Harold. Jak se sem dostal bratránek Harold? Ale byl tady, v uniformě kadeta válečného námořnictva.

"Dokážete řídit ten člun?"

"Ne, pane."

"Zabili kormidelníka."

"Ano, pane. Já vím."

"Dobrá. No tak dobrá, kadete. Padejte zpátky s prvním družstvem. Zastavte se, abyste nás měli pořád ještě na dohled a zaujměte obrannou pozici. Dejte nám znamení, až budete připraveni. My se budeme držet tady. Slečno, vyjděte s ním..."

"Ale, ano, ale, Harolde, co tady děláš, kdo je to, co..."

"Nemáme čas, Angie. Pojďme!"

Utíkali — a teď to byl určitě sen, protože se nemohla hýbat, nohy ji neposlouchaly, snažila se běžet, ale nemohla ...

"Snažte se vzpomenout," říkal nějaký hlas. Či? "Co se stalo potom?"

Utíkali. Za ruku ji držel nějaký námořní pěšák. Náhle se zastavil. Jeho oči se ohromně rozšířily a stál jako špalek uprostřed ulice. Z prsou se mu vynořila dlouhá úzká čepel, z úst mu vytryskla krev a pomalu, hrozně pomalu se začal skládat...

"No tak, Angie, poběž, ksakru!"

Běžet. Byli na konci bloku, zahnuhli za roh a už viděla přístav, nebyl ani moc daleko, s dlouhými štíhlými tvary vyloďovacích plavidel, a u kotviště tři námořníky s děly a horní věž se otáčela.

Harold se dotkl rukávu a rychle něco říkal do kapesní vysílačky. Palba z děl zesílila, další lidé vykřikli, a to už dolů ulici přibíhal ten kondominiální poručík a jeho vojáci.

"Už jsme skoro tam," řekl Harold.

"Dostaňte ji na loď," rozkázal poručík.

"Pane, vy s tím zatraceným krámem umíte létat, do-staňte ji tam sám."

Byl hrozně mladíčký, ten poručík, byl to skoro ještě kluk, vypadal tak hubený a tak strašně mladý, určitě ne starší než Harold. "Tři minuty," řekl. "Tři minuty, Kewney, potom utíkejte jako s čertem o závod."

Harold se zašklebil. "To víte, že jo. Připraveni? Tak upalujte!"

A poručík ji chňapl za ruku a utíkal s ní, táhl ji za sebou a dělová věž pálila přes jejich hlavy a slyšeli další střelbu a hluk ze všech stran. Blízko nich něco vybuchlo a jeden z námořníků u kotviště se skácel. Poručík křičel do svého mikrofonu: "Minomety! Zdrhejte, Kewney, TĚŽ!" A vlekl ji k boku lodi a hodil ji do kabiny.

"Dejte signál »všichni nalodit«!"

Prosluněné odpoledne promísily nahrané tóny trubky. Poručík běžel někam dopředu a o chvíli později uslyšela dunění. Uvnitř palubního jícnu něco vybuchlo a otevřeným průřezem vyrazilo kolem ní hejno rozzuřených včel a narazilo do lodní přepážky. Ozvala se další exploze.

"Máme proražený trup!" vykřikl nějaký námořník.

Motory teď burácely opravdu hlasitě. Běžela k jícnu, aby se podívala ven, a volala Harolda. Nikoho neviděla.

"Uvolněte průlez!" křičel někdo. Ozvalo se skřípění a palubní průlez se začal uzavírat. Cítila, že se loď dává do pohybu.

"Harolde! Harolde!" A pak se Harold objevil, ale byl to starý muž, jeho tvář začínala být rozmazaná a najednou úplně zmizela a byl tu nějaký jiný muž a loď se začala rozplývat a ona byla v posteli v bílém pokoji, v nemocničním pokoji, a vedle ní seděl doktor v bílém plášti a velice hubený korvetní kapitán kondominiální-ho válečného námořnictva. Zнала je oba. Jak? Co byli zač? Lermontov. Ano, tak se jmenoval. Jak to věděla?

"Viděla jste ještě někdy potom kadeta Kewneye?" zeptal se korvetní kapitán Lermontov.

"Ne. Už jsem ho nikdy neviděla po tom, co jsme ho nechali na rohu té ulice — ulice Tři měsíců." Měla sucho v hrdle a levá paže ji bolela. Nedokázala s ní pohnout a když se podívala, uviděla, že je přikurtována k nějaké

desce a v ohbí lokte má intravenózně zavedené nějaké trubičky. A vzpomněla si. Pentotal nebo něco takového. Chtěli ji vyslyšet. Co jim měla říct?

"Už jsem vám řekla všechno," odpověděla. "Třikrát, a kromě toho všechno to, co jsem vám řekla pod drogami. Proč to máme probírat znovu?"

"To důkladné vyšetřování nařídil váš strýc," řekl kor-vetní kapitán Lermontov. "A také ho bude mít." Dotkl se svou propiskou monitoru kapesního počítače. "Tak. Naposled jste viděla kadeta Kewneye na rohu, kde mu poručík Falkenberg nařídil, aby se držel tři minuty a potom ustoupil."

"Přesněji řečeno, Harold se hlásil dobrovolně..."

"Ano. Děkuji vám. Jak dlouho po vydání toho rozkazu se loď dala do pohybu?"

"Já nevím..."

"Podle doktora se prý domníváte, že to bylo méně než tři minuty."

"Jak to může vědět?"

"Já to nevím," řekl muž v bílém plášti. "Já se jenom snažím rekonstruovat události z vaší paměti. Podle toho, co jsme slyšeli, uzavírám, že to přesně nevíte, ale že podezříváte Falkenberga, že odrazil s lodí okamžitě, jak vás dostal na

palubu."

"Co říká on?" zeptala se Angela.

"To už víte," odpověděl doktor Wittgenstein.

"Řekl mi, že Harold byl zasažen minometnou palbou, ještě než jsme se dostali do člunu."

"Ale vy mu nevěříte."

"Já nevím — nevím, čemu mám věřit," řekla.

"Člun odrazil," pokračoval Lermontov. "Neměl dost paliva, aby se dostal na oběžnou dráhu, a byl poškozen."

Angela se otřásla. "To je slabé slovo. Byla jsem v šoku,

když jsem se na to poškození mohla po přistání podívat. Je úžasné, že s tím vůbec dokázali letět."

"Čluny třídy Bunaj jsou konstruovány tak, aby vydržely nějaké to poškození. Tak. Falkenberg přistál s člunem u jednoho pobřežního ostrova. Co se stalo potom?"

"Nic. Tam to bylo úplně bezpečné, ti lidé byli Thajci, ne Číňané. Chovali se moc přátelsky. Bylo to... bylo tam krásně, bezpečně a mírumilovně. Tak jsme čekali, tři týdny, dokud pro nás námořnictvo neposlalo další loď s opravárenskou četou. Potom mě vzali do vládního paláce a John... poručík Falkenberg byl přeložen na svou loď. Nic se nestalo."

"Něco přece," řekl Lermontov.

Při jeho tónu se zamračila. "Jak to myslíte?"

"Doktore..."

"Slečno Nilesová, už měsíc jste těhotná."

"Ach."

"Nevypadáte překvapeně. Copak nepoužíváte žádnou ochranu?"

Cítila, jak se červená.

"Slečno Nilesová, já mám dceru téměř vašeho věku," řekl Lermontov. "Používáte nějakou ochranu?"

Snažila se o věčný tón. "Tehdy jsem na nic takového nemyslela,"

"A poručík podle všeho také ne," řekl Lermontov. "V téhle době všelijakých nemocí jste si počínali poněkud pošetile."

Angela pokrčila rameny. "Po pravdě řečeno, žádná ochrana nebyla po ruce..."

"NTa lodích válečného námořnictva jsou vždycky nějaké baličky," nesouhlasil Lermontov. „Ale vlastně máte pravdu. Ošetřovna byla zničena s většinou vybavení."

"Kapitáne, nechápu, jaký význam má můj stav..."

"Váš strýc to určitě chápe," odušil Lermontov. "Ztřeštěný mladý Falkenberg obětuje kariéru slibného kaděta, vnuka velkosenátora, aby zachránil sám sebe. Ťotom ještě svede velkosenátorovu neteř." Lermontov upřel pohled na její bránici. "Důkazy budou co nevidět patrné."

"Ach. Myslíte si... strýček Adrian to asi opravdu bude chápat takhle."

"Ještě že alespoň vy jste v bezpečí," řekl doktor Wittgenstein. "Za to by mohl projevit vděčnost."

Angela zavrtěla hlavou. "Pochybuji, že by byl vděčný. Xemá moc rád moji matku a Harold byl něco zvláštního. Xeteř se vnukovi nevyrovná, doktore. Ochotně by mě za Harolda vyměnil," Pokrčila rameny. "Mám zato, že z Harolda chtěl mít jednoho dne velkoadmirála."

"Tak. Co bude dělat teď?" zeptal se Lermontov.

"Co se týče..." Promula si břicho. "Chvíli to trvá, než si člověk zvykne. Ví John... ví o tom poručík Falkenberg?"

"Neví, pokud jste mu to sama neřekla," odpověděl doktor Wittgenstein.

Ale já jsem to nevěděla... "To chcete říct, že se to nedoví, jediné ode mne?"

Lermontov přikývl. "Řekli mi, že jste inteligentní."

"Co to má znamenat?"

"To snad nemusím vysvětlovat. Co asi poručík Falkenberg udělá, až se to dozví?"

Znovu se začervenala. "No asi... asi si mě vezme, jestli ho budu chtít."

"To je taky moje předpověď," řekl Lermontov. "Za jiných okolností by přiznání se do Bronsonovy rodiny bylo pro kariéru mladého muže výhodné. Ale takhle..."

"Ale takhle by to zničilo nás oba," dokončila Angela. "Co... co mám dělat?"

"Nemusela byste být těhotná," naznačil doktor Wittgenstein.

"Jděte k čertu! Na tohle jsem čekala! Proč jste... když jsem byla ještě pod prášky, když jsem o sobě nevěděla, proč jste to tedy neudělali, a já bych se nikdy nic nedozvěděla? Ale vy ne, vy jste mě museli nejdřív vzbudit a všechno mi říct..."

"To jsme měli rozhodnout za vás?" řekl Lermontov. Když neodpověděla, obrátil se na Wittgensteina. "Doktore, připravte laskavě operační sál."

"Počkejte... ne, počkejte..." Cítila, jak se jí do očí derou slzy. "Co to je?"

"Co je co... Aha," dovtípil se Wittgenstein. "Je to holčička."

"Kapitáne... chci vidět Johna Falkenberga."

"Tomu nemohu zabránit," řekl Lermontov. "Ale prosím vás, abyste to nedělala. Alespoň ne do té doby, než se rozhodnete, co budete dělat. Není hloupý..."

"Vy ho znáte? To je ale divná otázka, vidíte? Znáte otce mé nenarozené dcerky? Měli jsme tři týdny. Celý život. Myslím si, že ho znám, ale je to tak opravdu? Já... ach, k čertu!"

Lermontovův výraz změkl. "Je to... byl považován za slibného mladého důstojníka. Měl dobrou reputaci." Pokrčil rameny. "Škoda, že nikdo neviděl, jak kadet Kewney zemřel. Teď nevím, co bychom mohli pro Falkenberga udělat."

"A já mu nemůžu pomoci... můžu to jenom zhoršit," řekla. "Ach, k čertu... co mám dělat?"

"Zbavte se toho," odpověděl Lermontov. "Potom — za rok, za dva, až senátor zapomene, se můžete znovu sejít..."

"Ten nikdy nezapomene. A my už se nikdy nesejdeme."

Lermontov chtěl něco říct, ale přerušila ho. "Nemůžete si být jist, a já si také nemohu být jista," pronesla. "Jediná jistá věc je..., že zabijeme moji dcerku."

"Plod," řekl Wittgenstein. "Ne..."

"Já jsem studovala embryologii," přerušila ho Angela.

"Můžete mě ušetřit detailů." Dlouho mlčela. Potom si z očí setřela slzy a podívala se zpřímá na Lermontova. "Kapitáne, můžete mi zařídít dopravu na Churchill?"

"Ano, ale proč zrovna na Churchill?"

"Mám tam příbuzné. Naše větve rodiny nevydělala moc velké peníze, ale nejsme zas tak úplně bez haléře, víte. Snad se s tím udržím při životě..."

"Jestli to uděláte, tak vám nemohu dovolit, abyste se znovu viděla s Falkenbergem."

"Nemůžete mi v tom zabránit, kdybych to vyžadovala, a vy to víte," řekla. "Ale... možná je to takhle lepší. Řekněte mu..." Slova se jí zadrhla v hrdle a znovu cítila přival slz. "Řekněte mu, že mu děkuji za záchranu života a že mu přeji všechno nejlepší,"

Mladík strnule napochodoval do místnosti a zasalutoval. "Poručík Falkenberg, dostavil jsem se na rozkaz korvet-ního kapitána Lermontova, pane."

Hubený muž za psacím stolem opětoval zasalutování. "Děkuji vám. Posadte si."

"Pane?"

"Řekl jsem, sedněte si."

"Aye, aye, sire!"*) Falkenberg se upjatě posadil.

"Myslel jste si, že vás volám kvůli potrestání, vidíte?"

Falkenberg bubnoval prsty na mapu s instrukcemi, již držel pod levou paží. "Mám rozkazy..."

"Já vím," přerušil jej Lermontov. "Nejsou to rozkazy, které bych si přál vydat, ale nedalo se nic dělat,"

"Takže opouštím loďstvo."

V anglosaském válečném námořnictvu znamená tato odpověď "provedu", a to již od 18. století. Výraz se objevuje náhle v 16. století, jeho původ je ovšem nejasný. Snad je to dialektická forma přitakání yes, já. Pro naprostou originalitu této souhlasné odpovědi ponechávám ji záměrně v originále. Je vědomým zdůrazněním námořní tradice, přenesené do kosmického věku. (Pozn. překl.)

"Ne. Jenom válečné námořnictvo," řekl Lermontov. "Ledaže byste si přál vůbec odejít ze služby." Starší muž se naklonil kupředu a upřeně si Falkenberga prohlížel. "Kdybyste to udělal, nemohl bych vám to mít za zlé, ale doufám, že to neuděláte. Zařídil jsem vaše přeložení k námořní pěchotě. Jako nadporučíka s titulární hodností kapitána. Poslal jsem také zprávu senátoru Grantovi, aby Velkému senátu doporučil udělit vám Řád za zásluhy první třídy. Očekávám, že to usnadní vaše povýšení na regulérního kapitána námořní pěchoty." Lermontov si povzdechl. "Kdybychom měli lepší spojení, kdybych mohl mluvit s Grantem osobně, možná by nic z toho nebylo nutné. Možná. Nedokážu přesně posoudit politiku Velkého senátu."

Falkenberg upíral oči na desky s instrukcemi. "Po pravdě řečeno, já také ne, pane."

"To je mi jasné," řekl Lermontov. "Ale přesto jste se zachoval správně. Obětovat jedno družstvo výsadkové skupiny pro záchranu ostatních je těžké, ale všichni víme, že se nic jiného nedalo dělat." Pokrčil rameny. "Smůla je, že tomu družstvu velel Bronsonův vnuk, ale to jste nemohl vědět."

"Byl to dobrý voják," řekl Falkenberg. "A po pravdě řečeno věděl jsem, jaký má vztah k..."

Lermontov zvedl ruku a přerušil jej. Mimoděk se rozhlédl po místnosti a potom se zahleděl upřeně Falkenbergovi do očí. "Již to nikdy nikomu neříkejte," varoval jej. "Že ta akce stála toho mladíka život, je politováníhodné, ale ospravedlnitelné, a Bronson na to snad zapomene. Ale kdyby byl velkosenátor Bronson upozorněn, že jste věděl o jeho zájmu o kadeta Kewneye, bylo by to daleko vážnější. To by vám nikdy neodpustil. Radím vám, abyste se senátorovi v budoucnosti vyhýbal."

"Ano, pane. Jenom..."

"Ano?"

"Pane, ptal jsem se po slečně Nilesové a zdá se, že nikdo neví, kde je."

"Požádala, abychom ji poslali na ChurchiU, kde má peníze a příbuzné. Odcestovala před dvěma dny s kurýrním člunem, který se má setkat s lodí mířící na Chur-chill."

"Ach... Myslel jsem si... Nenechala mi nějaký vzkaz?"

"Vzkazuje, že je vám velice vděčná za záchranu života."

"Aha," chvilu byl zticha. "Pane, kam budu přidělen?"

Lermontov se neznatelně usmál. "Máte na vybranou."

Jako obvykle je tu nekonečný řetěz problémů, které musíme řešit."

Croftonova encyklopedie současné historie a sociálních aspektů

(1. vydání)

EXODUS Éra výzkumů následující po vývoji Aldersonova pohonného systému byla podle očekávání následována kolonizační vlnou. První kolonisté byli většinou bohatí a nezávislí na pozemské civilizaci. Hodně z nich odešlo z náboženských důvodů, jednalo se jak o tradiční náboženství, tak o světská vyznání, jež vyrůstala z hnutí dvacátého století takzvaných "ekologů" či "zelených".

Většinu prvních kolonistů tvořili poměrně hodně kvalifikovaní lidé, kteří měli dobré důvody očekávat po přenesení svých kultur na nové planety úspěch. Naneštěstí nepočítali s intenzivním nátlakem Země na své vlády...

III.

Léta Páně 2064

Zátná budoucnost, o které zpívala, byla již utopena v krvi, ale Kathryn Malcolmová si to neuvědomovala o nic víc, než že slunce je oranžově rudé a příliš jasné nebo že přitažlivost je příliš nízká.

Žila po všech svých standardních šestnáct let na Araratu, a přestože její dědeček často mluvil o Zemi, rodiště veškerého lidstva pro ni neznamenal domov. Země byla místem strojů a betonových silnic a automobilů a velkých měst, místem, kde lidé žili stěsnáni daleko od půdy. Když už vůbec na Zemi pomyslela, představovala si ji jako ohavné místo, stěží vhodné k obývání.

Většinou si při tom pomýšlení říkala, jak je asi Země cítit. Se všemi těmi lidmi namačkanými na sebe — určitě byla cítit jinak než Ararat. Zhluboka se nadýchla a naplnila plíce příjemnou vůni čerstvě obrácené zeminy. Byla tu dobrá půda. Bylo to znát i na dotek chodidly. Byla černá a drobivá, správně vlhká, aby udržela semena a vyživovala je, avšak ne mokrá a hrdkovitá. Byla to dobrá země, perfektní půda pro setbu na sklonku sezóny, kterou právě vykonávala.

Kathryn kráčela pevně za pluhem a dlouhým bičem naváděla voly. Práskala bičem nad vedoucím párem, ale nikdy tak blízko, aby se volů dotkla. To nebylo zapotřebí. Horace a Hvězda věděli, co po nich chce. Bič je naváděl a ujišťoval je, že Kathryn dává pozor, ale spirálovou dráhu znali stejně dobře jako ona. Pluh obracel půdu směrem do středu kruhu, takže prostředek pole bude nad okraji trochu vyvýšený. To pomůže při odvodňování pole a usnadní to každý rok obě sklizně.

První sklizeň již byla pod střechou. Byla to pšenice a kukuřice, obojí geneticky přizpůsobené podmínkám planety Ararat. V jiné části kamenné stodoly byla sklizeň velice sladkých melounů, připravených k okamžitému kvašení. Byl to dobrý rok, rodina měla nadbytek potravy. Přebytky bude možné prodat ve městě a matka již Kathryn slíbila, že ji potom koupí štůček potištěného plátna na nové šaty, které bude nosit pro Emila.

Zatím měla na sobě jenom pracovní kombinézu a holínky a byla moc ráda, že ji Emil takhle nemůže vidět. Věděl samozřejmě, že dokáže vyorat stejně rovnou brázdu jako kterýkoliv mužský a že dokáže jezdit na koni stejně dobře jako její bratr — ale vědět to a vidět ji tady na poli, to byly dvě zcela rozdílné věci, a tak byla opravdu ráda, že ji právě teď vidět nemůže. Sama se svým myšlenkám usmívala, ale na jejích pocitech to nic nezměnilo.

Švihla bičem, aby voly nasměrovala trošku doleva a přitom se nepatrně zamračila. Druhý pár v potahu nikdy ještě nebyl zapražen ve voze a Kathryn si uvědomila, že jeho výcvik už nemůže dále odkládat. Emil nebude chtít bydlet s jejím dědečkem. Chtěl mít svou vlastní půdu, přestože jí na Malcolmově statku bylo víc než tisíc hektarů.

Půda v okolí byla všechna zabraná. Když budou s Emilem chtít svoji vlastní půdu, budou se muset stěhovat víc na západ, k tomu druhému moři, kde satelitní snímky objevily dobrou zem. Můžeme se tam vypravit, pomyslela si. Můžeme odjet tak daleko, že nás trestanci nikdy nenajdou, a do města se pak dostaneme jednou za život.

Bude to vzrušující, ačkoliv ji rmoutilo, že bude muset opustit své údolí.

Orané pole bylo obklopeno nízkými kopci. Podél jedné strany se klikatil potůček. Většina úrody a stromů, na které dohlédla, pocházela ze semen přivezených ze Země, a bylo tu málo dravců. Většina škůdců sklizni nechávala pozemské plodiny na pokoji, a to tím ochotněji, čím více rostlo na okrajích máty peprné a měsíčků, jejichž vůni nenáviděl dokonce i pozemský hmyz.

Uvažovala o tom, co všechno budou potřebovat, až vyrazí na západ najít si nový domov. Setby budou mít dostatek. Pak musí mít hřebce a klisnu, dva páry volů, kuřata a prasnici. Její dědeček byl na místní poměry zámožný. Pak tu je otcovo kovářské náčiní, s kterým by se Emil mohl naučit zacházet.

Budou potřebovat také nějakou televizi. Ty byly vzácné. Televizi, sluneční baterie a generátor pro větrný mlýn. Takové průmyslové zboží se dá nakoupit jedině ve městě a bude to stát peníze. Padne na to letošní druhá sklizeň a také velká sklizeň příštího jara — a budou také muset uspořít všechny peníze, které vydělají. Raději ty myšlenky zaháněla, ale ruka jí mimoděk sklouzla k tesáku, který měla v pochvě u opasku.

Však to zvládneme, říkala si. Nějaké peníze seženeme. Děti musí dostat vzdělání. Televize nesloužila k zábavě. Programy přenášené satelity obsahovaly zprávy o počasí a učily farmaření, ekologii, strojírenství a zpracování kovů. To všechno museli obyvatelé Araratu ovládat. Většina Kathryninych sousedů televizi nenáviděla a v domě by ji nesnesli, ale jejich děti se musely učit od ostatních, které se na televizi dívaly.

Ale přece jenom je to důvod ke starostem, myslela si Kathryn. Nejdříve je tu televize. Potom lehký průmysl. Brzy ho bude ještě víc. Doly jsou otevřené. Staví se velké továrny a kolem nich se rozrůstají města. Představila si Ararat pokrytý městy a betonem, zvířata vystřídaná traktory a automobily, vesničky rozrostlé do měst, lidi stěsnané podobným způsobem, jakým žili v Harmonii a v Posádce, řeky znečištěné a jezera zanesená odpadky a otřásla se odporem. Za mého života k tomu nedojde, ani za života mých vnoučat. Možná budeme rozumnější než na Zemi a tady se to nikdy nestane. Máme už svoje zkušenosti. Víme, jak žít v souladu s půdou.

Její dědeček byl jedním z dobrovolných kolonistů, byl technik a měl dost peněz, aby si s sebou mohl na Ararat přivést nástroje a zařízení, a snažil se poučit ostatní, jak žít s technikou. Měl větrný mlýn jako generátor elektřiny. Mlýn dodával proud pro rádio a televizi. Dědeček měl rádiové spojení se čtyřicet kilometrů vzdáleným Denisburgem, a přestože se sousedi nahlas o technice vyjadřovali opovržlivě, nedokázali být natolik hrdí, aby Amose Malcolma neprosili o vysílání svých zpráv.

Na Malcolmově farmě byla tekoucí voda a výkonný systém přeměny splašků v hnojivo. Pro Amose představovala technika dobrého služebníka, pokud se jí člověk nenechal zotročit, a snažil se o tom přesvědčit i sousedy.

Myšlenky ji přetrhl bzučák telefonu a Kathryn zastavila spřežení. Telefon stál uprostřed zorané půdy, kde byl zasunut v přenosném solárním reflektoru, který dobíjel jeho baterie. V údolí existovalo takových rádiových telefonů velmi málo. Byly dost drahé a daly se koupit jedině v Harmonii. Dokonce ani její dědeček Amos nedokázal sám vyrábět telefonní mikrokruhy, ačkoliv často bručel, že si pořídí vhodné nástroje a vyrobí něco přinejmenším stejně dobrého.

"Koneckonců," rád říkával, "nepotřebujeme přece nejposlednější model. Jenom něco, co bude plnit stejný účel." Ještě než se dostala k telefonu, uslyšela výstřely. Přicházely z dálky, ale ze směru jejího domova. Pohlédla ke kopci, který stál mezi ní a rančem, a uviděla červenou stopu, která vystřelila k obloze. Vybuchla v mračnu jasného kouře. Amos vystřelil tísňovou raketu. "Bože, ne!" vykřikla Kathryn. Doběhla k telefonu, ale ve spěchu jej upustila. Vyhrábla jej z čerstvě zorané zeminy a křičela do mluvítká: "Haló?"

"Běž přímo do vesnice, dítě," uslyšela dědečkův hlas. Zněl velice staře a unaveně. "Nevracej se domů. Utíkej rychle." "Dědečku —"

"Udělej, co ti říkám! Přijdou sem sousedé, ty nemůžeš nijak pomoci."

"Ale —"

"Kathryn." Hlas zněl naléhavě, ale byla v něm celá staletí. "Jsou tady. Jsou jich spousty."

"Kdo?" chtěla vědět.

"Trestanci. Tvrdí, že jsou šerifové provádějící výnos o vybírání daní. Já jim ale nezaplatím. Můj dům je pevný, Kathryn, a dorazí sousedé. Trestanci se dovnitř nedostanou a jestli mě teď zabijí, tak moc se nestane —"

"A matka!" křičela Kathryn.

"Živou ji nedostanou," řekl Amos Malcolm. "Už jsme o tom mluvili a ty víš, co udělám. Prosím. Neznič celý můj život tím, že by dostali i tebe. Běž do vesnice a Bůh tě opatruj. Já teď musím bojovat."

Z dálky sem doléhaly další výstřely. Telefon se odmlčel. Potom se ozvaly výstřely z pušky a nevraživé rámusení kulometu. Amos měl k obraně svého kamenného ranče dobré prostředky.

Kathryn uslyšela granáty, ostré výbuchy, ale nic hlasitého. Modlila se, aby neuslyšela konečnou explozi, která by znamenala, že Amos vyhodil dynamitem celý dům do povětří. Často přísahal, že než by nechal kohokoliv zabrat svůj dům, pošle jej raději spolu s vetřelci do pekla.

Kathryn běžela zpátky vypráhnout volky. Těm se nic

nestane. Hluk výstřelů jim až do zítřka zabránil v návratu domů a tady na pláních nebyla žádná dost velká zvířata, aby mohla zdravé voly ohrozit. Žádná, kromě člověka.

Nechala spřežení stát vedle pluhu. Upírali na ni udivené pohledy, protože slunce bylo vysoko, pole ještě nebylo zorané a ona utíkala do stínu stromů podél potoka. Trpělivě tam čekali kuň se psem. Pes hravě vyskočil, ale dopadl do trávy a přikrčil se, když vycítil její náladu.

Kathryn spěšně hodila koni na hřbet sedlo a nervózně zápolila s přezkou podpěny. Ruce se jí pohybovaly tak rychle, že i tyto důvěrně známé pohyby jí připadaly obtížné, neboť v horečnatém spěchu byla nemotorná. Připevnila telefon a solární reflektor na své místo za sedlem a nasedla. Ze sedlového pouzdra vytáhla pušku a toužebně po ní přejížděla prsty.

Potom zaváhala. Pořád se ozývaly výstřely. Stále ještě slyšela dědečkův kulomet a výbuchy dalších granátů. To znamenalo, že Amos je naživu. Měla bych mu pomoci, pomyslela si. Měla bych jet tam.

Bude tam Emil. Měl orat pole těsně u hranic našeho pozemku a určitě musel všechno slyšet. Bude tam. Otočila koně směrem k ranči.

Jeden jezdec není vlastně k ničemu, uvědomila si. Ale přestože jí to bylo jasné, věděla, že musí jet k domovu, dokud nebude příliš pozdě. Měli by mít celkem šanci. Emil a její dědeček. Dům byl pevný, postavený z dobrého kamene, přízemní, většina prostoru byla pod úrovní země, drnová střecha upevněná na nepromokavém plastu. Měl by nějaké nájezdy vydržet. Vsa už v minulosti nějaké přestál, a to mnohokrát, ale teď střílelo příliš mnoho pušek a žádný tak velký nájezd nepamatovala. Ani tady, ani nikde jinde.

Telefon znovu zabzučel. "Ano!" vykřikla. "Co se děje?"

"Jed', děvče! Jed'. Poslechni můj poslední rozkaz. Jsi

všechno, co na světě mám —" Hlas se zlomil, než mohl Amos říci více, a Kathryn držela němě sluchátko a zírala na ně.

"Všechno, co mám," řekl Amos. To znamená, že matka s bratrem byli mrtví.

Vykřikovala nenávisťná slova a hnala se po zvuku výstřelů z pušek. Když přejížděla přes potok, uslyšela výstřely z minometu a potom hlasitější výbuchy.

* * *

K Malcolmovu ranči se stahovalo dvě stě jezdců. Pohybovali se s obtížemi, z koňů lil pot, a přicházeli s rodinami, někteří s manželkami, všichni se svými staršími syny. V čele zástupů běželi hnědí psi. Z tlam jim mezi tesáky visely jazyky, jak psi cítili hněv svých pánů. Rodiny jezdců, které se poznávaly, na sebe mávaly a poháněly koně k ještě většímu spěchu.

Jezdci dojeli k poslednímu stoupání před Malcolmovým rančem a zmírnili tempo do klusu. Zpoza návrší se neozývaly žádné zvuky. Muži vykřikovali na své psy rozkazy, kterými je posílali kupředu. Když se hnědá smečka přehnala bez zastávky přes vrchol návrší, jezdci pobídl koně znovu do cvalu a následovali ji.

"Neodpálil dynamit," řekl George Woodrow. "Slyšel jsem výbuchy, ale nebyly to Amosovy nálože." Sousedé neodpověděli. Sjížděli z kopce směrem k ranči.

Ve vzduchu se vznášel pach výbušnin, promísený lehkým příděchem čerstvé krve. Psi se hnali mezi mrtvými muži, ležícími kolem kamenného domu. Velká vrata zela dokořán, před nimi leželi další mrtví. V prachu u otevřených dveří seděla dívka v zakrvácené pracovní kombinéze a zablácených holínkách. Na klíně držela hlavu chlapce. Jenně jí kolébala, aniž si pohyb uvědomovala, planoucí oči měla suché.

"Můj Bože!" vykřikl George Woodrow. Seskočil z koně

a klekl si vedle dívky. Ruku natáhl k chlapci, ale nedotkl se ho. "Kathryn —"

"Jsou všichni mrtví," řekla Kathryn. "Dědeček, maminka, bratr i Emil. Jsou všichni mrtví." Říkala to klidně, oznamovala

Georgi Woodrowovi zprávu o smrti jeho syna, jako kdyby mu říkala, že příští neděli bude v církevním shromáždění taneční zábava.

George zíral na mrtvého syna a dívku, která mu měla porodit vnoučata. Potom se postavil a opřel si tvář o sedlo.

Postupně k němu začaly pronikat hlasy ostatních.

"...dostihli je venku, s výjimkou Amose," říkal Harry Seeton. Mluvil potichu a doufal, že jej Kathryn s Georgem neslyší.

"Amos asi zastřelil Jeaninu po tom, co se jí zmocnili. Jak se, u čerta, mohl někdo dostat starému Amosovi na kobytku?"

"Támhle jsem našel psa se šípem v zádech," řekl Wan Loo. "Je to šíp z kuše. Možná to je vysvětlení."

"Pořád tomu nerozumím," trval na svém Seeton.

"Pusťte se za nimi!" Kathryn stála vedle svého mrtvého snoubence. "Jedťe!"

"Pojedeme," řekl Wan Loo. "Až bude čas."

"Jedťe hned teď!" nedala se odbýt Kathryn.

"Ne." Harry Seeton zavrtěl smutně hlavou. "Copak si myslíš, že tohle bylo jediné místo, které dnes přepadli? Takových je nejmíň deset. Většina ani nebojovala. Těch nájezdníků jsou celé stovky a teď už se všichni spojili. Nemůžeme vyrazit, dokud nás nebude víc."

"A co potom?" zeptal se George Woodrow hořkým tónem. "Než nás bude víc, tak už budou všichni zpátky v kopcích."

Bezmyšlně upíral zraky k řetězci vysokých kopců na obzoru. "Bože! Proč?"

"Nerouhej se," ozval se pronikavý hlas. Roger Dornan měl na sobě tmavé šaty, jeho úzká tvář byla pohublá. Vypadá jako fwebrák, pomyslela si Kathryn. "Boží záměry nelze zpochybňovat," kázal Dornan.

"Tyhle řeči jsou nám k ničemu, bratře IJornane," řekla Kathryn. "Potřebujeme pomstu! Myslela jsem si, že tady jsou muži Georgi, pojeděš se mnou štvát vrahy svého syna?"

"Důvěřuj v Pána," řekl Dornan. "Slož tohle břemeno na jeho bedra."

"Nemohu vás nechat jet," řekl Wan Loo. "Oba by vás s Georgem zabili, a kvůli čemu? Jestli se jim sama vrhneš před ústí pušek, tak žádné odplaty nedosáhneš." Pokynul a dva z jeho synů se chopili Kathrynina koně. Další uchopil koně George Woodrowa a odvedli je. "Potřebujeme všechny své farmáře," řekl Wan Loo. "A co by bylo s Georgovými dětmi? A s jeho těhotnou ženou? Nemůžete jet."

"Máme jednoho živého," volal jeden z jezdců. Dva muži zvedali ze země nehybnou postavu. Přinesli muže k místu, kde ostatní obklopili Kathryn a George Woodrowa, a hodili jej do prachu. Wan Loo si k němu klekl a snažil se nahnát pulz. Potom uchopil nájezdníka za vlasy a zvedl mu hlavu. Metodicky jej po-líčkoval. Na příliš bílé pokožce zanechávaly jeho prsty viditelné rudé stopy. Plesk, plesk! Čelo, temeno, hlava nájezdníka se kývaly s každým metodickým úderem.

"Za chvíli bude po něm," řekl Harry Seeton.

"Další důvod, abychom ho vzkřísili," řekl Wan Loo. Nevšímal si přibývajících krvavých skvrn na nájezdníkově koženém kabátě a otočil jej tváří do prachu. Popadl jej za paži a násilím mu ji zkroutil. Nájezdník zasténal.

Nebylo mu víc než dvacet let. Tvář měl porostlou řídkým neudržovaným vousem. Na sobě měl tmavé kalhoty, kožený kabát a holínky podobné těm, jaké nosila Kathryn. Na prstech měl světlé stopy po prstenech a levý lalůček měl utržený.

"Okrádají své vlastní mrtvé a raněné," zamručel Woodrow. "Co ještě ukradli?"

"Generátor větrného mlýna," hlásil Harry Seeton. "A veškery dobytek a nějakou elektroniku. Telefon je také pryč. To bych rád věděl, proč to Amos nevyhodil všechno do vzduchu?"

"Zeď prorazila řízená střela," řekl jeden z jezdců, "a zabila Amose u kulometu."

"Přestaň, dost," zasténal mladý nájezdník. "To bolí."

"Už se probírá," řekl jim Wan Loo. "Ale dlouho už nevydrží."

"To je škoda," řekl George Woodrow. Sklonil se nad chlapcovu tvář a udeřil jej. "Vzbud' se, ty hajzle. Chci, abys cítil kolem krku smyčku! Harry, přines sem provaz."

"To nesmíte," ozval se bratr Dornan. "Pomsta patří Pánovi —"

"Tak Pánovi trochu pomůžeme," odpověděl Woodrow. "Dejte sem provaz!"

"Jo," odpověděl Seeton. "Myslím, že by měla Kathryn —"

"Tadyjsem. Dejte mi ho. Chci mu ho sama natáhnout přes krk." Podívala se na trestance. "Proč?" chtěla vědět. "Proč?" Chlapcův pohled se na chvíli střetl s jejím. "Proč ne?"

Na pahorku nad údolím kopali tři muži hroby. Kathryn potichu vystoupala na návrší, zprvu si jí nevšimli. Když ji uviděli, přestali pracovat, ale ona nic neříkala, a tak po chvíli začali znovu kopat. Lopaty se zakusovaly do bohaté půdy.

"Kopáte moc hrobů," řekla Kathryn. "Dejte je do jednoho."

„Ale —"

"Dědečka nepohřbíme tady," prohlásila Kathryn.

Muži přestali kopat. Dívali se na dívku a její zakrvácenou kombinézu, potom pohlédli k obzoru, za kterým zmizel zbytek komanda. Vznášela se tam oblaka prachu.

Jezdci se vraceli domů. Nájezdníci se dostanou do hor dřív, nežli by je mohli dosáhnout.

Jeden z hrobníků dospěl k tichému rozhodnutí. Příští jaro vezme rodinu a najde si novou půdu. Bude to lepší než zůstat tady. Rád by věděl, jestli jej trestanci budou pronásledovat, kamkoliv se hne. Když lidé obdělávají půdu, jiní přicházejí zabíjet a krást.

"Kde tedy?" zeptal se nakonec.

"Pohřbíte Amose na prahu," řekla Kathryn.

"To je hrozná věc, pohřbít hospodáře pod jeho vlastním prahem. Nebude mít klid —"

"Nechci, aby měl klid," odpověděla Kathryn. "Chci, aby byl pořád na nohou! Chci, aby tu stále obcházel a všem nám připomínal, co nám Země provedla!"

IV.

"Věnujte pozornost tomuto hlášení. Mužstvo se připraví na vstup do atmosféry."

"Bezpečnostní pásy, poručíku," řekl seržant Černán.

"Správně." Přetáhl jsem si pásy přes ramena a zapnul je, potom jsem se naklonil, abych zahlédl Ararat.

Planeta vypadala ponuře, nějakou Země. Vznášelo se nad ní jen málo mraků, zato tu byly velké pouště. V blízkosti rovníku byly také husté džunglové pralesy. Jediná obdělávaná půda, kterou jsem dokázal zahlédnout, tvořila úzký proužek na severním okraji vnitrozemského moře. Jižně od moře se rozkládal další světadíl. Vypadal vyprahlý, pouštní krajina, kde nebylo stopy po lidské činnosti — pokud se tam vůbec kdy nějakí lidé dostali.

Na sever a na západ od obdělaného pásu země se rozpínaly kopce a lesy, vysoko položené planiny pouště, strmé hory a rozežlané kaňony. Uprostřed lesů a po úbočích kopců se 4áhly proužky úzkých silnic, skoro jenom polních cest. Když se transportní loď snesla níž, rozeznal jsem vesnice a městečka. Každé takové místo mělo vlastní systém hradeb, palisád a příkopů. Osady vypadaly jako pevnůstky.

Loď kroužila, dokud nezpomalila rychlost natolik, aby mohla nasadit k přistání. Potom letěla na východ a my jsme spatřili město. Podle mých informačních

materiálů to bylo jediné město na Araratu. Rozprostíralo se na vysokém útesu nad mořem a zdálo se natěsnané bez ladu a skladu. Vypadalo jako středověké město za hradbami, ale bylo postaveno z moderního betonu a nepálených cihel, pokrytých vodotěsným plastem a dalšími materiály, které by středověcí řemeslníci asi nepoužili, i kdyby je znali. Jak loď přelétala nad městem ve výšce dvou-tisíc metrů, ukázalo se, že se vlastně jedná o města dvě, postavená těsně u sebe a oddělená jenom hradební zdí. Žádné z nich nebylo moc velké. Starší část města, Harmonie, nesvědčila o žádném urbanistickém záměru. Byly tu úzké uličky rozbíhající se do všech směrů, ústící do nahodile umístěných náměstí. Severní část zvaná Posádka byla menší, ale ulice byly postaveny pravoúhle a proti čtvercové pevnosti u severního okraje se rozkládalo velké náměstí.

Všechny budovy byly nízké, jen pár z nich mělo více než dvě poschodí. Střechy byly z červených tašek a stěny byly nabílené. Harmonie mi připomínala městečka, která jsem viděl v Mexiku. Pod útesem, na kterém město stálo, se v jasném slunci leskla hladina zátoky. Posádka působila daleko příkrějším dojmem, samý pravý úhel, úhledný a spořádaný, ale všechno bylo striktně funkční. U severního okraje se vypínala čtvercová pevnost. Můj nový domov.

Byl jsem služebně absolutně nejmladším poručíkem námořní pěchoty Kondominia, z vojenské akademie jsem byl vyřazen teprve před třemi měsíci a byl jsem zele-nýjako brčál. V akademii bylo zvykem povýšit nejlepší třicet absolventů každé třídy na důstojníky. Zbytek byl vyřazen v hodnosti pěších a námořních kadetů a určen k dalšímu výcviku. Byl jsem pyšný na své důstojnické epolety, ale byl jsem také trochu vystrašený. Nikdy předtím jsem ještě nesloužil u pravidelného vojska a kromě

přátel v univerzitním kruhu jsem nikdy žádné jiné neměl, takže jsem neměl vůbec žádné ponětí o lidech, kteří rukovali k řadové námořní pěchotě. Slyšel jsem o nich samozřejmě spoustu historek. Muži se na vojnu upisovali, aby se zbavili manželek, anebo proto, že jim to nějaký soudce navrhl jako alternativu k nástupu výkonu trestu. Jiní byli naverbováni na transportních lodích Migračního úřadu. Většina pocházela z vrstev měšťanů, zatímco moje rodina vždy patřila ke třídě daňových poplatníků.

Připadalo mi vždy lhostejné, že můj otec je daňový poplatník. Vyrůstal jsem na americkém Jihozápadě, kde se věci za časů Kondominia příliš nezměnily. Pořád jsme se považovali za svobodné občany. Když otec zemřel, snažili jsme se s maminkou vést ranč stejným způsobem jako on, jako kdyby nám pořád patřil. Papírově to tak stále bylo, ale neměli jsme mezi správními úředníky otcovy konexe. Necháпали jsme všechny ty předpisy a pracovní omezení a nevěděli jsme, komu dát úplatek, když jsme je překračovali. Když nám začaly opravdové problémy, snažil jsem se zabránit vládním úředníkům v zabavení majetku, a to nebyl moc dobrý nápad. Soudce byl starým přítelem mého otce a nabídl mi vstup do vojenské akademie. Pravomoc soudů Spojených států se na kondominální důstojníky nevztahovala.

Neměl jsem moc na vybranou a služba ve Vesmírném válečném loďstvu tehdy představovala docela dobrou perspektivu. Nejen že jsem se dostal z maléru, ale opustil jsem také Zemi. Maminka se znovu vdala, takže o ni bylo postaráno. Ranč připadlo státu a my už jsme ho nikdy neměli dostat zpátky. Byl jsem dost mladý na to, abych vojančení považoval za dobrý nápad, a soudce Hamilton se nijak netajil tím, že už bych měl začít dělat něco pořádného.

"Podívej se, Hale," řekl mi. "Tvůj tatínek se měl se-

brat a odejít. Pro lidi, jako jsme my, tady není místo. Oni chtějí lidi, kteří touží po bezpečí, kteří dodržují pravidla — lidi, kteří milují systém sociálního zabezpečení, a ne takové tvrdohlavce, jako jsi ty a jako byl tvůj táta. I kdybys tě z toho teď vysekal, dostaneš se do maléru zase příště. Budeš muset odejít a jako důstojník Kondominia na tom budeš lépe než jako kolonista."

Měl pravdu. Rád bych věděl, proč on zůstával. Asi ze stejného důvodu jako můj otec, předpokládám. Jak stárl, zvykal si na domov a nechtělo se mu už začínat někde jinde. Nic jsem neřikal, ale muselo mu být jasné, co si myslím.

"Já tady pořád ještě můžu vykonat nějaké dobro. Jsem doživotní soudce — toho mě nemůžou zbavit bez pořádné pádného důvodu — takže pořád můžu pomáhat mládeži, jako jsi ty. Tady pro tebe není nic dobrého, Hale. Budoucnost je tam venku. Nové světy, každý rok objevují další nové světy. Odsluž si ve válečném loďstvu svůj termín. Rozhlédni se, jaké to je tam venku a kde chceš, aby vyrůstaly tvé děti. Najdi si nějaké svobodné místo."

Nevěděl jsem, co jiného bych měl dělat, a tak jsem ho nechal, ať mě dostane do akademie. Tam jsem neměl žádné problémy. Loďstvo představovalo svého druhu bratrstvo. Většinu svého života jsem byl samotář ne proto, že by se mi to tak zamlouvalo — Bůh ví, jak rád bych měl kamarády! — ale protože jsem nikam nezapadal. V akademii to bylo něco jiného. Těžko říct proč. Jeden důvod byl jistý, nebyli tam žádní neschopní lidé, kteří by kňučeli, ať se o ně ostatní

postarají. Ne že bychom se jeden o druhého nestarali. Když měl spolužák problémy třeba s matikou, člověk mu vypomohl, a když měl někdo jiný problémy s elektronikou —jako například já — tak s ním po nocích vysedával nadanější spolužák. Ale když to prese všechno nedokázal zvládnout, tak odešel. Neumím vysvětlit ten pocit bratrství, jaký v loďstvu vládne, ale prostě existuje a bylo to přesně to, co jsem celý život hledal.

Strávil jsem v akademii dva a půl roku a celou tu dobu vyplňovala práce, měli jsme program vrchovaté nabitý předměty od údržby zbraní až po základy přírodních věd, techniku či konstrukci komunikací. Absolvoval jsem ve své třídě na sedmém místě a byl jsem povýšen na důstojníka. Po měsíci dovolenky jsem se rozloučil s matkou a se svojí dívkou, jestli se vůbec dá říct, že jsem měl nějakou dívku; prostě jsem to jenom tak předstíral. A pak už jsem seděl v osobní lodi společnosti Olympic Lines, která mířila do jiné hvězdné soustavy.

Tak, a teď jsem tady, říkal jsem si. Pohlédl jsem dolů na planetu a snažil jsem se najít místa, která jsem si pamatoval z mapy, již jsme dostali spolu s ostatními informačními materiály. Naslouchal jsem také vojákům v oddělení. Instruktoři v akademii nám říkali, že důstojník se může hodně dozvědět, když naslouchá rozhovorům svých chlapů, a k tomu jsem zatím neměl dost příležitostí. Před třemi týdny jsem byl na pasažérské lodi a teď jsem ve starožitné transportní lodi někde na konci světa s velitelem oddílu, který prováděl tak tvrdý výcvik, že na nějaké rozhovory ani nic jiného prostě nezbyl čas.

Těch několik lodních okének, která v oddělení byla, obsadili důstojníci a mazáci. Seržant Černán za mými zády popisoval, co viděl. Kolem něj se nakupila spousta mladých námořních pěšáků, většinou nováčků. Zkušenější vojáci dřímali na svých sedadlech.

"Za městskými hradbami toho tedy moc není," slyšel jsem Černána. "Stromy vypadají jako ohoblované duby. A ty ostatní, to jsou asi olivovníky. Jsou tam také palmy. Ty musejí být ze Země. Nikdy jsem neviděl palmy, které by nepocházely ze Země."

"Hej, seržo, je vidět pevnost?" zavolal desátník Roff.

"Jo. Vypadá jako každá jiná kondominiální pevnost. Budete se tam cítit jako doma."

"To jistě," řekl Roff. "To jistě. Prokrista, proč právě my?"

"Ber to jako dárek k narozeninám," vysvětlil mu Černán. "Jenom si vzpomeň na ty chudáky tam v té konzervě na zádi."

Loď zakroužila nad přístavem, potom sklouzla po svých krátkých tupých křídlech do zářezu za vlnolamy. Vlny byly dvoumetrové a vyšší a loď sebou divoce zmítala. Jednomu z našich nováčků se udělalo špatně. Kamarád mu podal plastický sáček.

"Hej, Dietzi!" zavolal na něj Roff. "Nedal by sis smaženou slaninu? Nebo kousek slaného vepřového?" Zašklebil se.

"Anebo bys možná chtěl kousek pajšlu —"

"Seržante Cernane."

"Pane!"

Kapitán už neřekl nic jiného. Seděl vpředu, dobrý tucet řad přede mnou, a nepředpokládal jsem, že nás poslouchá, ale nepřekvapilo mě to. V uplynulých třech týdnech jsem se naučil, že se toho nestane moc, co by uniklo pozornosti kapitána Johna Christiana Falkenberga.

Za mnou se ozval velice upjatý hlas seržanta Černána: "Roffe, ještě jedna poznámka —"

Dietzův kamarád rychle vytahoval další sáček. Nikdo jiný už si z nováčků, kterým bylo nevolno, neutáhoval.

Raketoplán se rychle pracoval do vnitřního přístaviště, kde už nebylo žádné vlnobítí, a všem se nám ulevilo. Po našem boku se objevil osamělý vlečný člun a odtáhl raketoplán k betonovému molu. V přístavišti se kromě několika malých rybářských člunů nikdo jiný nevyskytoval.

Do oddělení vstoupil námořní důstojník a rozhlížel

se po Falkenbergovi. "Pane, guvernér vás žádá, abyste nechal nastoupit své muže do zbraně, aby mohli asistovat při eskortě vězňů."

Falkenberg se otočil k námořníkovi a tázavě zvedl obočí. Potom přikývl. "Seržant-majore!"*)

"Pane!" zařval Ogilvie z opačného konce oddělení.

"Vydejte všem mužům osobní zbraně. Pušky a opasky se zásobníky. A bodáky, seržant-majore. V každém případě jim dejte bodáky."

"Provedu, pane!" Jakmile seržant-major Ogilvie se svým zbrojířem odemkli zbrojní sklad a začali vydávat pušky, propukla horečná činnost.

"Jak je to s ostatní výstrojí?" zeptal se Falkenberg.

"Budete se muset domluvit s posádkou," odpověděl lodní důstojník.

"Dobře. To je tedy všechno?"

"Ano. To je všechno, majore."

Jak námořník opouštěl oddělení, musel jsem se usmát. Pro válečné námořnictvo je na palubě lodi jenom jediný kapitán, a to ten na kapitánském můstku. Kapitánům námořní pěchoty, kteří se účastní přepravy, se po dobu jejich cesty dostává velice dočasného a naprosto bezcenného "povýšení" na majory.

Anglická hodnost sergeant-major se obvykle překládá do češtiny jako staršina. Postavení a význam českého "staršiny" a anglosaského sergeant-majora se ovšem diametrálně liší. Sergeant-major je na nejvyšším stupni hierarchie poddůstojníků v armádách, kde poddůstojníci jsou vojáci z povolání, tvořící páteř armády. Sergeant-major je v každodenním kontaktu s vojáky, s kterými důstojníci přijdou sotva do styku. Dohlíží na jejich výcvik, vede je v boji a je pro řadové vojáky "druhým mužem po Bohu". Zatímco nadaný důstojník má kariéru jaksí zajištěnou díky absolvování vojenské školy, hodnost sergeant-major je mezi profesionálními poddůstojníky nejvyšší metou jen pro ty nejlepší z nejlepších, je bájným završením kariéry, které zdaleka není garantováno. Tak je nutno chápat význam názvu, který u

nás nemá tradici. (Pozn. překl.)

Falkenberg se vydal k přednímu průlezu. "Poručíku Slatere. Na okamžik, prosím."

"Pane." Vyrázil jsem směrem k němu. Vlastně jsem si nízkou přitažlivost neuvědomil až do okamžiku, kdy jsem se postavil, ale teď se mi rozsvítilo. Dosahovala pouze pětáosmdesáti procent pozemského standardu a během přepravy Falkenberg trval na tom, aby kapitán lodi udržoval ve vnějším prstenci staré transportní lodi odstředivou přitažlivost na sto deseti procentech tak dlouho, jak to bude možné. Námořnictvo z toho radost nemělo, ale kapitán Falkenbergovi vyhověl a Falkenberg s námi prováděl výcvik za těchto ztížených podmínek. Teď jsme měli pocit, jako bychom mohli bez potíží létat.

O Falkenbergovi jsem toho příliš nevěděl. Ze schematismu vyplývalo, že má nějaké zkušenosti ze služby u válečného námořnictva, odkud byl přeložen k námořní pěchotě. Teď byl zařazen k řadové jednotce. Takové stěhování, dvojí přeložení, to mohlo znamenat, že s ním vyběhli, ale proti tomu mluvila jeho hodnost. Byl také držitelem Válečného kříže, ale schematismus neuváděl důvody. Zato jsem se z něj dozvěděl, že do akademie vstoupil v patnácti letech a byl vyřazen jako kadet.

Poprvé jsem ho uviděl v tranzitní stanici Betio, což je pustá skála bez atmosféry, kterou si válečné námořnictvo drží jako opravárenskou základnu a zásobovací depo. Vyhovuje několika důležitým hvězdným soustavám, ale nic tam není. Cestoval jsem s čerstvým diplomem na velitelství sektoru Crucis s přidělením k námořní pěchotě válečného loďstva.

Byl jsem na to patřičně hrdý. Ze tří druhů námořní pěchoty je válečné loďstvo považováno za technickou elitu. Posádkové jednotky slouží převážně k potlačování nepokojů. Řadová námořní pěchota vykonává špinavé práce, které zůstanou po ostatních. Řadové jednotky tvrdí, že opravdová elita jsou oni, a není sporu o tom, že odvádějí v boji víc než svůj kus práce, když jde

opravdu do tuhého. Netušil jsem, jestli nás na Araratu čekají nějaké boje. Dokonce jsem ani nevěděl, proč nás sem poslali. Zjistil jsem jedině, že Falkenberg má právo změnit rozkazy všem nezařazeným důstojníkům, takže jsem byl násilím vyrván ze svého komfortního lůžka v první třídě — aby to čert vzal! — s rozkazem hlásit se u něj na Betiu. Pokud věděl, co se chystá, tak se s tím rozhodně nehodlal svěřovat nižším důstojníkům.

Falkenberg nebyl o moc starší než já. Teprve před pár týdny jsem oslavil jednadvacáté narozeniny a on mohl být tak o pět let starší. Přesto už byl kapitánem s Vojenským křížem. Musel mít něco za sebou — snad nějakou protekci, ale jestli to tak bylo, co dělal u řadové pěchoty, proč nebyl v nějakém štábu či na velitelství? Zeptat jsem se ho nemohl. Moc toho nenamluvil. Xe, že by byl nepřátelský, ale působil chladně a odtaziť a nikoho nepovzbuzoval, aby se mu přiblížil. Falkenberg byl vysoký muž, ale mojí výšky nedosahoval. Ve vojenské knížce stálo, že měřím rovných sto devadesát tři centimetry. Falkenberg byl možná tak o pět centimetrů menší. Měl oči neurčité barvy, někdy šedé, jindy zelené — záleželo to na světle, a když se na vás díval, zdály se daleko jasnější. Měl krátké vlasy pískové barvy a nemel knír. Většina důstojníků si ho nechala narůst, když byli povýšeni na kapitány, ale on ne.

Uniforma mu sedla vždycky perfektně. Sám jsem si o sobě myslel, že mám docela dobrou vojenskou figuru, ale přistihl jsem se, že zkoumám způsob, jakým se Falkenberg obléká. Také jsem zkoumal jeho manýry a uvažoval jsem, do jaké míry bych je zvládl napodobit. Nebyl jsem si jist, že ho obdivuji, ani že ho chci napodobovat, ale řekl jsem si, že kdokoliv, kdo to dotáhl na kapitána ještě před třicítkou, stojí za to, aby ho člověk trochu zkoumal. Čtyřicetiletých poručíků je v armádě spousta.

Nevypadal moc silácky, ale s tím jsem měl svoje zkušenosti. Sám nejsem žádná čtyřicetkilová třasořítka, ale při výcviku v sebeobraně se mnou snadno zametl, a to prosím při sto deseti procentech přitažlivosti.

Když jsem ho u předního průlezu dohonil, šklebil se na mě. "Liž vás, poručíku, někdy napadlo, že každá generace vojáků od první světové války si myslela, že oni budou ti poslední, kdo ponesou bodáky?" Ukázal směrem k Ogilviemu, který pořád ještě vydával pušky.

"Ne, pane, to mě nikdy nenapadlo."

"No, to nejste sám," odpověděl Falkenberg. "Můj táta byl univerzitní profesor a měl zato, že bych měl studovat vojenskou historii. Jen si pomyslete: zbraň, původně navržená proto, aby změnila mušketu v píku, a pořád je tu, i když vedeme války pomocí raketoplánů."

"Ano, pane —"

"Protože je užitečná, poručíku — jak jednoho dne zjistíte." Úšklebek zmizel a Falkenberg ztišil hlas. "Nezavolal jsem vás sem proto, abychom tu probírali vojenskou historii, samozřejmě. Chci, aby nás chlapi viděli schůzovat. Musíte jim dát nějaký námět ke starostem. Neuniklo jim, že se vyloďujeme ozbrojeni."

"Ano, pane —"

"Řekněte mi, Harlane Slatere, jak vám říkají?"

"Hal, pane," Byli jsme na palubě raketoplánu jedenadvacet dní a tohle bylo poprvé, kdy se mě na to Falkenberg zeptal. To o něm vypovídá hodně.

"Vy jste tu služebně nejstarší poručík?" zeptal se Falkenberg.

"Ano, pane!" Což ještě nic neznamenalo. Všichni ostatní poručíci byli v akademii moji spolužáci a já jsem je převyšoval délkou služby jenom proto, že jsem absolvoval poslední ročník s lepším pořadím.

"Seženete ostatní důstojníky a zůstanete tady s nimi u vyloďovacího můstku, dokud nevyřídíme tu záležitost s trestanci. Potom utvoříte zadní spoj, až budeme s vojskem šplhat nahoru k pevnosti. Pochybuji, že by tu byla nějaká doprava, takže budeme muset mašírovat."

"Ano, pane!"

"Vy to nechápete. Když něčemu nerozumíte, tak se zeptejte. Všiml jste si našich chlapů, pane Slatere?"

"Abych byl upřímný, pane kapitáne, nemám dost zkušeností, abych mohl činit nějaké závěry," řekl jsem. "Máme tu hodně nováčků —"

"Ano. O ty starost nemám. Ani o ty staré mazáky, kteří se mnou přišli z Betia. Ale co se týče toho zbytku, máme tu výlupky z poloviny lochů v celém sektoru. Pochybují, že by dezertovali první hodinu po vylodění, ale musím mít ztracenou jistotu. Jejich výstroj zůstane na palubě této lodi a my s nimi odmaštrujeme pěkně ve tvaru. Po setmění už budu mít předané velení plukovníku Harringtonovi a už to bude jeho starost, ale do té doby jsem za ně odpovědný já a taky dohlédnu, aby se každý chlap dostal do pevnosti,"

"Aha. Ano, pane!" A proto je také ve svém věku kapitánem a ještě velí při plnění takhle samostatné bojové operace. Je výkonný. Chtěl bych být také takový, alespoň jsem si to v duchu říkal. Ozbrojené síly Kondominia, to nebyl můj nápad, ale když už jsem tu byl, chtěl jsem to dělat tak pořádně, jak jen dovedu. Měl jsem o některých věcech týkajících se Kondominia svoje pochybnosti — byl jsem rád, že mě nepřidělili k jednomu z těch pluků, které na Zemi potlačují nepokoje — ale neměl jsem potuchy, čím by se mělo Kondominium či snad Velký senát nahradit. Koneckonců udržovali jsme mír, a to přece stojí za to.

"Otevírají vylodovací můstek," řekl Falkenberg. "Seržant-majore!"

"Ano, pane!"

"Aí vojáci nastoupí po rotách do čtyřstupů,"

"Provedu, pane!" Ogilvie začal vykřikovat rozkazy. Jednotky vypochoďovaly po můstku dolů na betonové molo. Vyšel jsem na můstek, abych mohl nástup pozorovat.

Venku bylo horko a za chvíli jsem se pěkně potil. Slunce bylo oranžově rudé a velice jasné. Po zápachu transportní lodi, kde měli chlapi málo vody k osobní hygieně, byla atmosféra planety velkou úlevou. Ararat měl zvláštní vůni, trochu sladkou, jako květiny s příměsí vlhké vegetace. To všechno bylo promíseno silnějším zápachem slaného moře a přístavu.

Dole u mořského břehu bylo jen málo stavení. Městské hradby se tyčily vysoko nad přístavem na vrcholku strmého srázu. Dole na rovinatém pruhu těsně nad úrovní moře stála mola a skladiště, ale ulice byly široké a mezi budovami se otvíralo hodně volného prostoru.

Můj první cizí svět. Vůbec mi to nepřipadalo zvláštní. Čekal jsem něco exotického, nějaké mořské stvůry nebo divné rostliny, ale nic takového jsem z vylodovacího můstku neviděl. Říkal jsem si, že k tomu dojde později.

U hladiny moře stála jedna velká konstrukce. Byla dvoupatrová a na straně obrácené k nám neměla žádná okna.

Uprostřed čelní zdi byly velké brány a v každém nároží stála strážní věž. Budova vypadala jako vězení a věděl jsem, že to také vězení bude, ale celé mi to nedávalo žádný smysl. Celá planeta byla jedno vězení.

Na molu stála četa místní milice. Měli na sobě jednotvárně šedé kombinézy, které výrazně kontrastovaly s modrošarlatovými výcvikovými stejnokroji kondominiální námořní pěchoty, pochodující dolů na molo. Falkenberg chvíli s domorodci rozmlouval a potom začal seržant-major Ogilvie vykřikovat rozkazy. Námořní pěšáci nastoupili do dvouřadu, který se ze záďového můstku roztáhl až k dokům. Špalír směřoval od můstku

k velkým bránám vězeňské budovy. Ogilvie vyštkl další rozkaz a pěšáci vztyčili na puškách bodáky.

Počínali si dobře. Člověk by netušil, že většina z nich jsou nováčci. Dokonce i ve stěsnaných prostorách transportní lodi z nich Falkenberg dokázal vycvičit říznou jednotku. Cena byla vysoká. Mezi nováčky došlo k dvaceti osmi sebevraždám a další stovku tvrdý výcvik vyplavil; byli posláni zpátky mezi trestance. V akademii nám říkali, že jediný způsob, jak udělat z někoho dobrého námořního pěšáka, je dát mu při výcviku tak zabrat, že bude pyšný na to, že to přežil, a Bůh ví, že Falkenberg tomu musel věřit. Ve výcvikovém prostoru na lunární základně to alespoň podle toho vypadalo.

Jednoho dopoledne došlo ke čtyřem sebevraždám a jednoho z obětí byl starý mazák, žádný nováček. Když vojáci jeho tělo našli, měl jsem právě dozorcí službu. Odřízli tělo z trubek, na kterých se pověsil, a provaz zmizel. Snažil jsem se jej najít, dokonce jsem kvůli tomu nechal všechny muže nastoupit v příslušném oddělení, ale nikdo na otázky neodpovídal.

Potom ke mně přišel seržant-major Ogilvie se žádostí o důvěrný rozhovor. "Ten provaz nikdy nenajdete, poručíku," řekl mi. "Teď už je rozřezaný na tucet kusů. Ten chlap dostal vojenskou medaili. A ten provaz, co se na něm pověsil? Ten přináší štěstí, pane. Každý si kus nechal pro sebe."

To všechno mě přesvědčilo, že se o řadové námořní pěchotě musím ještě hodně učit.

Přední kajutní schůdky se otevřely a trestanci začali vycházet ven. Oficiálně to byli všechno odsouzení anebo rodiny transponovaných, kteří se dobrovolně uvolili odsouzence doprovázet, ale když jsme prováděli ve vězeňské části lodi nábor, našli jsme řadu vezmí, kteří nikdy k ničemu odsouzení nebyli. Byli sebráni v jednom z těch pravidelných záťahů, které organizu-

je Migrační úřad, a zapsáni na seznam nedobrovolných kolonistů.

Vězni byli všichni roztrhaní a nemytí. Většina na sobě měla erární kombinézy. Někteří nesli smutné malé ranečky, veškerý svůj majetek. V jasném slunečním světle se zmateně potáceli, dokud na ně lodní poddůstojníci nezačali křičet. Potom se nahrnuli na můstek a postrkovali se dolů k molu. Instinktivně se tiskli do chumlu a vyhýbali se bodákům vojáků, jejichž špalírem procházeli. Nakonec byli dostřkáni k velkým čtverhranným bránám vězeňské budovy. Zajímalo by mě, co se tam s nimi stane.

Mužů bylo víc než žen, ale žen a dívek mezi nimi bylo hodně. Bylo tam také daleko více dětí, než bych v takovém prostředí rád viděl. Tohle se mi nelíbilo. Kvůli práci tohoto druhu jsem do kondominiálních ozbrojených sil nevstoupil. "Je to vysoká cena, co?" ozval se hlas za mémi zády. Byl to Deane Knowles. Spoluzák z akademie. Sporný chlapík, ne o mnoho vyšší, než byl povolený limit pro službu, a měl tak jemné rysy, že byl téměř hezký. Věděl jsem z vlastní zkušenosti, že jej ženy milují a on miluje je. Mohl skončit jako druhý z celé třídy, ale nashromáždil tolik důtek za nedovolené opuštění školy, když běhal za děvčaty, že spadl až na pětadvacáté místo, což byl důvod, proč jsem se dostal před něj. Takže dokud jeden z nás nebude povýšen, budu mít vyšší služební pořadí. Ale stejně jsem počítal, že

bude kapitánem dřív než já.

"Vysoká cena za co?" zeptal jsem se.

"Za čistý vzduch, nízký počet obyvatelstva a všechny ty ostatní lahůdky, které mají tam dole na Zemi. Někdy si říkám, jestli to vůbec stojí za to."

"Ale máme snad nějakou jinou možnost?" zeptal jsem se.

"Nulovou. Nic jiného nemůžeme dělat. Vylodit ten

přebytek a nechat je, ať si někde jinde jdou po svých. Nakonec je jedno, jak to všechno dopadne, protože nějak to dopadnout musí. Ale čas lépe utíká, když pozoruješ výsledky. Hleďme. Táhle přichází Louis."

Louis Bonneyman, další spolužák, se k nám připojil. Louis dokončil třídu přesně na dvacátém čtvrtém místě. Byl to francouzský Kanadčan, ačkoliv většinu svého života byl vychováván v USA. Louis byl fanatickým přívržencem Kondominia a nerad slyšel, když někdo z nás politiku Kondominia kritizoval. Ne že by to na našem životě ve vojsku něco změnilo, jaká ta politika vlastně byla. "Ve válečném loďstvu nemá politika místo," vtloukali nám v akademii do hlav a instruktoři nám celkem brzy přetlumočili, co to přesně znamená: "Vaší vlastní je válečné loďstvo." Mohli jsme zpochybňovat cokoliv, co Velký senát rozhodl — dokud jsme drželi se svými kamarády a poslouchali rozkazy. Stáli jsme tam a pozorovali trestance, jak se táhnou do vězení. Trvalo skoro dvě hodiny, než se jich dva tisíce dostaly dovnitř. Nakonec se brány zavřely. Ogilvie vydal rozkazy a pěšáci zastrčili bodáky do pochev, utvořili osmistupy a vypochoďovali dolů po silnici.

"No tak, kamarádi mušketýři," řekl jsem, "jdeme na to. Musíme se vyšplhat do kopce, žádná veřejná doprava tu není."

"A co můj arzenál?" zeptal se Deane.

Pokrčil jsem rameny. "O to se zjevně nemusíme starat. V každém případě je to problém Johna Christiana Falkenberga. My to nemáme v pracovní náplni —"

"Zato máme v pracovní náplni hlídat dezertéry," řekl Louis Bonneyman. "A nejlíp uděláme, když se do toho pustíme. Máte nabitě pistole?"

"Ale no tak, Louisi," povídá Deane.

"Všimni si," na to Louis, "jak Falkenberg seřadil jednotky. Nezapomeň, že mají bagáž pořád ještě na lodi.

Nemusíš Falkenberga milovat, Deane, ale musíš připustit, že je důkladný."

"Náhodou Louis má pravdu," řekl jsem. "Falkenberg o dezertérech opravdu něco povídal. Ale určitě si nemyslí, že někdo uteče."

"No vidíš," povídá Louis. "Nenechává nic náhodě, tak je to."

"Kromě nás všech," odpověděl Deane Knowles.

"Co tím chceš říct?" Louis se přestal usmívat a tázavě se na Deana podíval.

"Ale nic," řekl Deane. "Ne že by s tím Falkenberg stejně mohl něco dělat. Ale vy chlapi asi nevíte, o co místní posádkový velitel žádal?"

"Xe, to samozřejmě nevíme," podivil se Louis.

"Jak ses to dozvěděl?" zeptal jsem se.

"Jednoduše. Když chceš vědět nějaké vojenské tajemství, zeptej se seržantů."

"No a?" dožadoval se Louis.

Deane se ušklíbl. "Pojďte, musíme si pospíšet, už jsme moc pozadu. Vypadá to, že budeme muset opravdu vyšplhat celý ten kopec, co říkáte? Nemají dopravu ani pro důstojníky. To je ostudné."

"Deane, chceš přes držku?" zeptal jsem se.

Knowles pokrčil rameny. "No tak dobrá. Guvernér žádal o celý pluk a jeden říční torpédoborec. Místo pluku a válečné lodi dostal nás. To by mohlo být zajímavé, jestli opravdu potřebuje pluk, co? Tak půjdete, kluci?"

v.

Hlavu mám jak tahací harmoniku a asi chcípnu,

jsem tu, protože jsem si řádně přihnul, až se desátníkovi zatmělo před očima.

"To je velmi pitoreskní," řekl Louis. "To je zpěv, vidíte?"

"Drž hubu a krok," odpověděl mu Deane. "Na takové srandičky je moc horko."

Mně to tak hrozné nepřipadalo. Horko bylo, o tom se nedalo pochybovat, a cvičební kopřiváky nikdy nebyly vymyšlené kvůli dálkovým přesunům na rozpálených planetách. Ale přesto to pořád ještě mohlo být horší. Taky jsme se tu mohli potit v tělesné zbroji.

S vojáky nebyly žádné problémy. Pochodovali a zpívali jako pravidelné vojsko, přestože polovina z nich byli nováčci a zbytek z nich měl flastr. Jestli někdo z nich myslel na útěk, nedal to nikdy najevo.

Pod hlavou je cizí deka zmuchlaná

a krásnej výhled na dvorek,

tak teď jsem v pěkný rejži,

a se systémem zmizna je konec,

rval jsem se s hlídkou, ožraly jak kanec,

ožraly jak kanec rval jsem se s hlídkou!

"To je divné," ozval se zase Louis. "Polovina z nich nikdy nebyla v lochu."

"Počítám, že tohle brzo doženou," nechal se slyšet Deane. "Panenko skákává, už jste někdy viděli tohle?"

Ukázal k řadě vepřovicových stavení na břehu řeky. Bylo celkem jasné, co je v nich na prodej. Dívky byly oblečené do teplého počasí, seděly na okenních parapetech a mávaly na procházející vojáky.

"Já jsem si myslel, že Ararat je plný svatoušek," řekl Louis Bonneyman. "NTo, přinejmenším nebudeme mít problémy s hledáním dezertérů — rozhodně ne alespoň první noc."

Přístavní oblast se rozkládala severně od široké řeky, která se rozlévala do delty východně od města. Silnice vedla z přístavu vnitrozemím. Pochodovali jsme tím směrem a město na vysokém útesu zůstávalo po naší pravé straně. Zdálo se celou věčnost, než jsme došli k zatáčce, od které silnice směřovala k městské bráně.

Stály tu budovy nezbytné k odbavování raketoplánů, nějaké říční doky a skladiště, ale zdálo se mi, že tu je nějak mrtvo, a rád bych věděl proč. Pokud jsem si uvědomoval, na Araratu nebyla žádná železniční síť ani moc silnic. Také jsem si nevybavoval, že bych zahlédl nějaké letiště.

Po kilometrovém pochodu do vnitrozemí jsme zahrnuli ostře doprava a po další silnici jsme maširovali k útesu. Rozkládalo se tu opravdové bludiště chatrčí a uliček, teprve před vysokou městskou hradbou bylo vyklizené prostranství. Posádku strážnice v bráně tvořila milice v šedivých kombinézách. Další milicionáři hlídkovali podél zdi. Za branou se rozkládala Harmonie, další bludiště domků a obchůdků, které se moc nelišily od těch před hradbami, ale byly o něco lépe udržované.

Po obou stranách hlavní silnice bylo asi třicetimetrové prázdné prostranství, za kterým vládl chaos. Stánky trhovců, domky, krejčovské dílny, obchůdky s elektronikou, kovárna s ručními měchy a kovadlinou, dílna převíjející elektrické motory a obchod se slunečními bateriemi, hrnčířství s kruhem na nožní pohon, na kterém nějaká žena tvarovala hliněné poháry, obchod se stříbrem, brusírna nůžek — ta rozmanitost byla ohromující, stejně tak jako směsice věcí moderních i takových, které by člověk očekával v nějakém pohraničním městečku na americkém Západě.

Anachronismy číhaly na každém kroku, ale já už jsem byl na ně zvyklý. Samotná vojenská služba byla prošípikována kontrasty. Částečně odpovídala vývojovému stupni vesmírných kolonií — řada z nich neměla žádnou průmyslovou základnu a některé o to vůbec nestály. Pokud si člověk nepřivezl průmyslové vybavení s sebou, tak je prostě neměl. Byl tu také další důvod. Kondominální zpravodajská služba měla monopol na vědecký výzkum a snažila se v tomto směru potlačit cokoliv, co mohlo mít vojenský význam. Americko-sovětská aliance prožívala období prosperity a nikdo neměl zájem na nových objevech, které by tuto rovnováhu sil mohly ohrozit. Všechno se zarazit nedalo, ale nebylo to ani nutné, dokud měl Velký senát přehled o veškerých výdajích na výzkum a vývoj a mohl se vměšovat do patentních zákonů.

Všem nám bylo jasné, že to nemůže trvat věčně, ale nechtěli jsme na to myslet. Tam na Zemi americká a sovětská vláda nenáviděly jedna druhou. Jediné, co nenáviděly ještě víc, byla představa, že by někdo jiný — například Čína, Japonsko nebo Spojené emiráty — zesílil natolik, aby jim mohl diktovat, co mají dělat. Válečné loďstvo střežilo nejistý mír postavený na nepevné alianci.

Obyvatelé Harmonie byli zástupci všech možných ras a barev pleti a z obchůdku do obchůdku na sebe pokřikovali nejméně tuctem různých jazyků. Každý buďto

pracoval před svým domkem, nebo měl na tržišti stánek. Když jsme pochodovali kolem, lidé nechávali práce a mávali nám. Jeden stařík vyšel z krejčovské dílny a zvedl svůj klobouk se širokou střešou: "Bůh vám žehnej, vojáci!" křičel. "Milujeme vás!"

"No konečně, kvůli tomuhle jsme přece narukovali," zvolal Deane. "A ne proto, abychom hnali tlupu zoufalců přes půlku galaxie."

"Dvacet parseků není půlka galaxie," opravil jsem ho.

Udělal na mě otrávený obličej.

"To bych rád věděl, proč nás tak rádi vidí?" zeptal se Louis. "A kromě toho vypadají hladově. Jak někdo může takhle zhubnout v zemědělském ráji?"

"To je neuvěřitelné," prohlásil Deane. "LoLiisi, měl by ses už naučit všimát si důležitých detailů. Jako jsou například nástěnky na místním posádkovém velitelství."

"A kdy to mám podle tebe dělat?" zlobil se Bonneyman. "Falkenberg nás nechal pracovat dvanáct hodin denně —"

"To ti pořád ještě dvanáct hodin zbylo," nenechal se vyvést z rovnováhy Deane.

"A co ses ráčil z posádkových nástěnek dozvědět ty, Vaše Osvícenosti?" zeptal jsem se.

"Že posádkovému veliteli je přes sedmdesát let, že má ve štábu jednoho třiašedesátiletého majora a dvašedesátiletého kapitána. Dále, že nejmladšímu důstojníkovi námořní pěchoty na Araratu je více než šedesát let a jedinými nižšími důstojníky disponuje milice."

"Bah. Posádka vysloužilců," odfrkl si Bonneyman. "Tak proč chtěli celý pluk?"

"Nebud' labuť, Louisi," řekl Deane. "Přece proto, že se zamotali do něčeho, co sami nedokážou rozmotat ani se svou milicí, ani se svými superstarými důstojníky."

"To znamená, že to zbyde na nás," dokončil jsem. Až na to, samozřejmě, že jsme neměli pluk, ale jenom ne-celých tisíc námořních pěšáků, tři nižší důstojníky a jednoho kapitána s Válečným křížem a — a nic víc, ledaže by místní milice byla schopná nějaké akce. "Hrdinové přicházejí."

"Ano. To je krása, no ne?" dodal Deane. "Očekávám, že ženy budou velmi přístupné."

"Myslíš vůbec někdy na něco jiného?" zeptal se Louis.

"A na co jiného bych měl myslet? Na pochodování ve slunečním žáru?"

U stolku pod baldachýnem pouliční kavárny se zvedl mladičský kněz v tmavém hábitu. Zvedl ruku v žehnajícím gestu. Jásavě nás také zdravila skupinka dětí.

"Je to krása, když člověka milují," řekl Deane.

Nehledě k tónu, jakým to vyslovil, myslel to Deane vážně. Byla to krása, když člověka milovali. Vzpomněl jsem si na svou poslední návštěvu na Zemi. Existovala spousta míst, kam se důstojníci Kondominia neodvážili jít bez ochrany nejméně čtyř vojáků. A tady nás lidé chtěli mít. Jsme jako nějakí bludní rytíři, pomyslel jsem si a musel jsem se sám sobě zasmát, když jsem si představil, co by tomu Deane a Louis řekli, kdybych to vyslovil nahlas. Kdoví, jestli si ale nemysleli to samé.

"Zdá se, že si na dopravní prostředky moc nepotrpí," řekl Louis.

"Pokud ovšem nepočítáš tohle," Deane ukázal na napájecí koryto, u kterého bylo přivázaných pět koní. Byli tam také dva velbloudi a nějaké zvíře, které vypadalo jako nepodařená kombinace velblouda, losa a mezka, s velkými rozplácenými chodidly a zbytečnými parohy.

To muselo být mimozemské stvoření, první věc, o které jsem si byl jist, že pochází z této planety. Rád bych věděl, jak se zvíře jmenuje a jak bylo ochočeno.

Motorová doprava tu prakticky neexistovala. Bylo tu pár dodávkových aut, zahlédl jsem jeden starý terénní stroj bez střechy. Všechnu ostatní dopravu obstarávaly

zvířecí potahy. Bylo vidět povozy, muže na koních a dvě ženy oblečené v montérkách sedící na mezcích.

Bonneymán zavrtěl hlavou. "Vypadá to, jako kdyby uvařili guláš z amerického Divokého západu a středověké Paříže a okořenili to pohádkami Tisíce a jedné noci."

Všichni jsme se zasmáli, ale Louis to celkem trefil.

* * *

Ararat byl objeven krátce poté, co první soukromá výzkumná loď opustila planetu Zemi. Byla to neobyvatelná planeta, a přestože je podobných v oblastech kolem Země několik, nejsou zas až tak běžné. Byl sem vyslán geologický tým, aby zjistil, jestli se tu nedá něco vytěžit.

Žádné poklady tu nenašli. Daly se tu pěstovat pozemské plodiny a mohli tu žít lidé, ale do zemědělství nikdo nehodlal investovat. Doprava potravin mezihvězdným prostorem je jistý způsob, jak zbankrotovat, ledaže by poblíž byly nějaké trhy s cennými minerály, kterým chybí zemědělské výrobky. Tahle planeta kolem sebe neměla trhy vůbec žádné.

V době objevení planety vlastnila osadnická práva společnost American Express. Ta prodala planetu církevnímu společenství. Světová církevní federace ji pojmenovala Ararat a inzerovala ji jako "útočiště pro ty, pro které není na Zemi místo". Začala shromažďovat peníze na její rozvoj, a protože to bylo ještě předtím, než Migrační úřad začal organizovat nedobrovolnou kolonizaci, dostalo se jim značné pomoci. Charita, desátky, vládní dotace, všichni pomáhali, a potom církevní hodnostáře napadla ta myšlenka s loterií. Výhrou byly volné letenky na Ararat pro vítěze a jejich rodinné příslušníky. Našlo se hodně lidí, kteří byli ochotni vyměnit Zemi za místo, kde je půda zadarmo, spousty jídla, těžká práce, žádné obtěžování vládou, žádné znečištěné životní prostředí. Světová církevní federace prodala desítky miliónů

jednokreditních loterijních losů. Brzy měla dost peněz na charterové lety a začala vysílat lidi na cestu.

Pro kolonisty byla spousta místa, i když obyvatelná část Araratu je poměrně malá. Planeta má vyšší průměrnou teplotu než Země a oblasti kolem rovníku jsou pro člověka příliš horké. Přimo na pólech je zase moc zima. Jižní polokoule je prakticky celá pod vodou. Přesto je pořád ještě dost půdy na severní polokouli s mírnějším podnebím. Oblast delty, kde bylo založeno město Harmonie, byla vybrána jako nejlepší místo. Má podnebí podobné jako středozezemní oblasti na Zemi. Vodní srážky jsou nevyzpytatelné, kolonie však prosperovala.

Církve měly hrozně málo peněz, ale planeta nepotřebovala těžký průmysl. Místo traktorů se sem dovážela zvířata na základě teorie, že koně a voly mohou produkovat zase koně a voly, zatímco traktory produkují jenom ropné rafinérie a smog. O průmysl tady nikdo nestál. Ararat měl být místem, kde si každý člověk může prožít svůj vlastní vinohrad a večer odpočívat ve stínu vlastního fíkovníku. Výbory některých členských organizací Světové církevní federace upřímně nenáviděly industriální technologii a žádný z přistěhovalců ji rozhodně nemiloval. Kromě toho jí skutečně nebylo zapotřebí. Planeta dokázala snadno uživit daleko více než necelý milión osadníků, které sem církevní organizace vyslaly jako kolonisty.

Tehdy došlo k té katastrofě. Průzkumná loď objevila v pásu asteroidů v planetární soustavě Araratu thorium a další cenné kovy. Nebyla to samozřejmě katastrofa pro všechny. Společnost American Express byla pochopitelně docela spokojená, stejně jako společnost Kennicott Metals, která zakoupila těžební práva. Pro církevní skupiny to však byla dosti značná rána. Přišli horníci a s nimi problémy. Jediným vhodným oddechovým místem pro horníky byl samozřejmě Ararat a rekreační zařízení, kte-

rým horníci z asteroidů dávali přednost, nebyla právě ta, jaká měla na mysli Světová církevní federace. "Svatouškové" a "rouhači" se navzájem překřikovali a psali Velkému senátu petice o pomoc, zatímco dámačky, hazardní hráči a vinopalníci se pustili do díla.

To ještě nebylo to nejhorší. Petice Světové církevní federace Velkému senátu skončily v soukollí kondominiální byrokracie, zatímco nějaký oficiál z Úřadu nápravné výchovy si všiml, že ze Země na Ararat létá spousta prázdných lodí. Vracely se plné zpracovaného thoria, ale do vesmíru odlétaly s prázdnou... A Úřad nápravné výchovy měl spoustu vězňů, s nimiž si nevěděl rady. Jejich korekce stála pěkné peníze. Proč neposlat odsouzené na Ararat, usoudil Úřad nápravné výchovy, a tam je nepustit na svobodu? Země se jich tak zbaví. Bylo to humánní. A co lepšího, církve jistě nebudou nic namítat proti tomu, když se vězňům vrátí svoboda...

Příslušný oficiál z Úřadu nápravné výchovy byl povýšen a Ararat obdržel víc než půl miliónu kriminálních a odsouzenců, z nichž většina nikdy nežila jinde než ve městě. O farmaření nevěděli nic, a tak se táhli do Harmonie, kde se snažili žít, jak nejlépe dokázali. Výsledek se dal předpovídat. Harmonie měla brzy nejvyšší procento zločinnosti v lidské historii.

Takovou situaci nemohla společnost Kennicott Metals tolerovat. Horníci odmítali bez dovolenky na planetě pracovat, ale do Harmonie se jezdit neodvažovali. Jejich odbory požadovaly, aby někdo něco udělal a společnost Kennicott se obrátila na Velký senát. Na Ararat byl vyslán pluk kondominiálních námořních pěšáků. Nemohli se zdržet dlouho, ale ani nemuseli. Postavili kolem města Harmonie hradby a jako přídavek přistavěli ještě sousední město Posádku. Potom pěšáci vystrčili všechny trestance za hradby.

Nemělo to být definitivní řešení. Byl dosazen guvernér Kondominia navzdory protestům Světové církevní federace.

Koloniální úřad zahájil přípravy pro vyslání vládního týmu soudců, politiků, techniků a specialistů na průmyslový rozvoj, aby si planeta Ararat dokázala poradit s přílivem lidí, které sem Migrační úřad posílal. Než všichni dorazili, našla společnost Kennicott Metals dokonce ještě cennější ložiska thoria v soustavě nedaleko Země, doly v sousedství Araratu byly převedeny do zálohy a tím přestal existovat důvod, proč by se kondominiální Velký senát měl situací na Araratu zabývat. Posádka námořních pěšáků odtáhla a zanechala tu jenom kádr vojáků, kteří měli koloniální milici pomáhat s obranou hradeb souměstí Harmonie - Posádka.

"Kvůli čemu máš tak mizernou náladu?" zeptal se Deane.

"Myslím na to, co nám dneska říkali při instruktáži. Nejsi jediný, kdo si opakuje lekce," odpověděl jsem.

"A k jakým jsi došel závěrům?"

"Nic moc. Uvažuji, jak se asi místním lidem zamlouvá život ve vězení. Co je to jiného, když trestanci jsou venku a obyvatelstvo uvnitř? Opravdu skvělé."

"Třeba tu mají městské vězení. To by vlastně bylo vězení ve vězení."

"Do—obry," protáhl Deane.

Procházel jsem se podél hradeb a naslouchali zvukům kroků před námi, dokud jsme nenarazili na tu druhou zeď. Také zde byli u brány strážníci. Prošli jsme do menšího města, do Posádky.

"A proč by nemohli mít dopravní prostředky pro důstojníky?" ozval se Louis Bonneyman. "Jsou tady přece nákladáky,"

Moc jich tu nebylo, ale rozhodně víc než v Harmonii. Většinu dopravy tvořila nadbytečná terénní vozidla. Bylo tu také dost povozů.

"Pochoduj, nebo zemři, Louisi. Pochoduj, nebo zemři," zašklebil se Deane.

Louis procedil něco mezi zuby. "Pochoduj, nebo zemři" bylo heslo staré francouzské cizinecké legie a řadoví námořní pěšáci byli jejími přímými pokračovateli. Převzali mnoho z legionářských tradic. Bonneyman by nesnesl myšlenku, že se nedokáže vyrovnat nárokům téhle vojenské jednotky.

Na řady pochodujících mužů se snesla sprška povelů. "Pochodujte jako námořní pěchota, vy sráči!" hulákal Ogilvie.

"To se předvádí Falkenbergovi," poznamenal Deane.

"Taky už bylo načase," řekl mu Louis. "Pevnost je přímo před námi."

"Zpívat!" nařídil Ogilvie.

Cedili jsme krev v blátě pětadvaceti světů,
a na tuctech dalších jsme vystavěli silnice,
a všechno, co jsme si vysloužili na konci téhle štrapáce,
stačilo sotva tak na zaplacení druhořadé kurvičky.

Senát nařizuje a velkoadmirál nás volá, rozkaz shůry dolů nám vydává. Odevšad se ozývá "plnou polní" a "nalodit", "posíláme vás tam, kde se umírá".

Další legionářská tradice, uvědomil jsem si. Nad dveřmi každé kanceláře v posádkách řadových pluků visí mosazná tabulka. Je na ní nápis: ŘADOVÁ NÁMOŘNÍ PĚCHOTA JE TU OD TOHO, ABY UMÍRALA, A VÁLEČNÉ LOĎSTVO JI POSÍLÁ TAM, KDE SE UMÍRÁ. Dědictví po La Légion Etrangère. Když jsem ten nápis poprvé uviděl, myslel jsem si, že má říz a zní romanticky, ale teď jsem uvažoval, jestli to loďstvo náhodou nemyslí vážně.

Jednotky pochodovaly pomalým tempem řadových pěšáků. Nebylo to moc rychlé tempo, ale dokázali jsme tak jít ještě dlouho po tom, kdy se rychle maškrájící vojsko složilo vyčerpáním.

Země, které dobudeme, senát zase zpátky vrací, aby taky ne,
a čím víc nás zahyne, tím méně o kořist se dělí, sem se už stěží vrátíme.

Trháme srdce vašich žen a děvčat a vám taky prdel naírnem, pod rozvinutým mariňáckjm praporem do pekla svorně potáhnem.

Vždyť známe ďábla s jeho pompou a dílem, aby taky ne,
kdy z jsmě odkroutili tu mariňáckou vojnu, můžeme si to rozdat i s pekelným senátem.

"Tuhle příležitost asi všichni brzy dostaneme," řekl Deane. "Trochu dřív, než by se mi hodilo. Co tady s námi chtějí pořídit?"

"Počítám, že se to brzy dozvíme," poznamenal jsem.

Pak shodíme ruksaky a s kamarády se napijem, a deset let se budeme jen tak válet i> kutlochu, pak znovu, "plnou polní" a "padejte z pelechů", novou silnici teď peklem stavět potáhnem.

Loďstvo je naší vlastní, puška naší milenkou, nikdo ještě nezplodil syna s vlastní flintou, naším žoldem je gin a nadávky, že hřešíme, nemůžou nás ani cítit, leda když po větru stojíme.

Ceká nás kulka, když bitvu ztratíme,
a vyhazov, když zvítězíme,
své padlé sami si pohřbíme,
a nikdo nás neporazí, protože ztratit co 'nemáme.

VI.

Řada důstojnických sedadel se táhla podél východní strany přehlídkového prostranství. Pevnost nebyla nic zvláštního. Nebyla postavena, aby vzdorovala moderním zbraním, vypadala spíš tak trochu podobně jako pevnůstka z toho filmu Pevnost mrtvých, což bylo zcela přirozené, protože ji vybudovali z místního staviva důstojníci, kteří neměli lepší technické vzdělání než já sám. Je docela snadné položit základy pevnosti obehnané čtvercovou hradbou a pokud plní svůj účel, tak proč stavbu komplikovat?

Důstojnické ubytovací prostory vypadaly opuštěně. Pevnost byla postavena tak, aby mohla pojmout pluk v bojovém stavu a s množstvím podpůrných skupin, a teď byl na planetě necelý tucet důstojníků námořní pěchoty. Většina z nich

žila v ubytovacích prostorách pro rodiny důstojníků a důstojníci milice povětšinou bydleli ve svých domovech ve městě. My ostatní jsme tak měli spoustu volného místa, po kterém jsme se mohli prohánět. Falkenberg si pro sebe zabral místnost určenou plukovnímu pobočníku, takže hlavní místnosti připadly mně. Jakmile pracovní četa dopravila z raketoplánu naši osobní výzbroj a výstroj, rychle jsem se vrhl do rozbalování, ale když jsem skončil, působil celý prostor pořád ještě prázdným dojmem. Cestovní příplatky poručíka nejsou příliš velké a místnosti byly ohromné. Uložil jsem svou výbavu do skříní a přemyslel, co si mám dál počít. Vypadalo to, že svou první noc na cizí planetě strávím skličujícím způsobem. Už jsem samozřejmě byl na Měsíci a na Marsu, ale to bylo něco jiného. To nejsou cizí světy. Člověk může jít ven nebo může zůstat na lodi. Přemýšlel jsem, jestli máme povolenou vycházku po večerce — pořád jsem uvažoval jako kadet, ne jako důstojník v polní službě — a co budu dělat, jestli to povolení máme. Nedostali jsme žádné pokyny, a tak jsem se rozhodl, že bude lepší počkat na instruktáž.

Ozvalo se zaklepání na dveře, které se ihned otevřely. Vstoupil postarší řadový pěšák. Mohl by být mým otcem. Měl perfektně ušitou uniformu, ale na některých místech již obnošenou. Prýmký za odsloužená léta mu pokrývaly celé předloktí.

"Vojín Hartz hlásí příchod, pane." Hovořil s těžkým přízvukem, ale nebyl to žádný čistý akcent, spíše směsice nejrůznějších akcentů. "Seržant-major mě poslal, abych panu poručíkovi dělal pucáka."

Co já mám ksakru dělat s pucákem? To bych rád věděl. Nesmím ale dát najevo nerozhodnost. Nemohl jsem si vzpomenout, jestli patřil k oddílu, který sem přiletěl, nebo jestli jsem ho zahlédl v posádce pevnosti, Falkenberg by takový problém nikdy neměl. Hned by to věděl. Vojín stál v pozoru u dveří. "Dejte si pohov, Hartz," řekl jsem. "Co bych měl vědět o tomhle místě?"

"To nevím, pane."

Takže patřil také k nově přichozím, anebo důstojníkům nic neshodil a já jsem stejně neuhádl, kam patří. "Chcete panáka?"

"Děkuji, ano, pane."

Našel jsem láhev a postavil jsem ji na toaletní stolek. "Vždycky tam nechte dva panáky pro mne. Jinak si poslužte sám," řekl jsem mu.

Došel do koupelny pro dvě sklenice. Netušil jsem, že tam nějaké jsou, ale tehdy jsem se v ubytovnách vyšších důstojníků vůbec nevyznal. Hartz možná ano, takže jsem o něm nadále nic nevěděl. Nalil si skleničku pro sebe. "Pan poručík se taky napije?"

"Jistě, dám si také jednu." Vzal jsem si od něj sklenici. "Na zdraví."

"Prosit!" Vypil whisky na ex. "Vidím, že pan poručík už vypakoval. Já to uklidím. S vaším dovořením, pane."

Přecházel po pokoji, můj rezervní pár bot posunul pět centimetrů vlevo, přendal moji bojovou zbroj z jedné části skříně do druhé, vzal moji vycházkovou uniformu a centimetr po centimetru ji pečlivě prohlédl.

Nepotřeboval jsem sluhu, ale nemohl jsem ho jen tak vyhodit. Musel jsem ho blíže poznat, protože se předpokládalo, že mě bude doprovázet i do pole. Pokud něco takového vůbec nastane, řekl jsem si. K čertu s tím. "Jdu dolů, do důstojnické jídelny," řekl jsem mu. "Klidně si ještě nalijte, ale nechte mi taní na večer ještě tak dva panáky."

"Provedu."

Připadal jsem si jako idiot, kterého vyhnal z pokoje jeho vlastní komorník, ale nenapadlo mě nic jiného, co bych měl dělat. Bylo jasné, že nebude mít dřív pokoj, dokud nezkontroluje každíčký kus mé výstroje. Pravděpodobně se snažil udělat na mě dojem, jak je důkladný. Pucákům vyplácí příplatky a je to vždycky dobré místo pro člověka, který si rád přihne. Byl jsem si naprosto jist, že mu můžu věřit. Nikdy jsem vědomě Ogilviemu nezkřivil cestu. Důstojník, který si to rozhází se seržant-major, musí být opravdu padlý na hlavu.

Najít důstojnický klub bylo snadné. Stejně jako všechno ostatní byl stavěn pro celý pluk a byla to velká budova.

Uvnitř na mě čekalo překvapení. Vyšel mi naproti desátník námořní pěchoty, patřící do jednotky, s kterou jsme přiletěli. Chtěl jsem vejít do baru, kde jsem zahlédl řadu důstojníků milice, ale desátník mě zastavil.

"Promiňte, pane. Klub námořní pěchoty je támhle." Ukázal dolů chodbou.

"Raději bych se napil s důstojníky milice, desátníku."

"Ano, pane. Seržant-major mi nařídil, abych na to určitě upozornil všechny důstojníky, pane."

"Chápu." Nic jsem nechápal, ale nehodlal jsem se zaplést do diskuse s desátníkem a nemělo žádný smysl postavit si umíněně hlavu. Sešel jsem chodbou ke klubu námořní pěchoty. Deane Knowles už tam seděl. Byl sám, nepočítám-li číšníka — dalšího vojáka z naší jednotky. V miličním baru obsluhovali civilisté.

"Vítej do veselého a bezstarostného života," zavolal na mě Deane. "Dáš si whisky? Mají tady také snesitelnou broskvovici. Proboha, posad' se a mluv se mnou!"

"Předpokládám, žeš byl také odchycen desátníkem Hansnerem," řekl jsem.

"Naprosto neomylně. Podívej, já jsem věděl, že válečné loďstvo dovádí vojenský kastovní systém do extrémů, ale co je moc, to je příliš. Ať to přezenu, jestli je tady všeho všudy tucet důstojníků námořní pěchoty, a to počítám i své a tvé vznešené já. A my si okamžitě založíme svůj vlastní klub."

Pokrčil jsem rameny. "Možná, že to jsou milicionáři, kteří nestojí o naši společnost?"

"Pitomost. I kdyby nenáviděli nás osobně, tak budou zvědaví na novinky ze Země. Zatímco takhle se my nic nedozvíme o situaci tady. Co sis vybral?"

"Zkusím tu pálenku," oznámil jsem to číšníkovi. "Kdo je barmanem, když nemáte službu?"

"Nevím, pane. Poslal mě sem seržant-major —"

"Ano, samozřejmě." Počkal jsem, až voják odejde. "A seržant-major se stará také o nás, to tedy ano. Já jsem dostal opravdu kolosálního pucfleka —"

Deane se smál. "Jednoho z těch obstarožních mazáků? No ano, to jsem si mohl myslet. Stejně jako já. Svobodník Armád Kubiak, k vašim službám, pane."

"Mně přidělil jenom vojína," řekl jsem.

"No, alespoň že ten Ogilvie ví, co se sluší a patří," řekl Deane. "Tak na zdraví."

"Na zdraví. Chutná to docela dobře." Postavil jsem skleničku a chtěl jsem pokračovat, ale Deane mě neposlouchal. Zíral ke dveřím, a tak jsem se otočil, abych se podíval tím směrem. "Tak tohle je tedy to nejhezčí děvče, jaké jsem v životě viděl."

"No, přinejmenším jedna z uchazeček o první místo," řekl Deane. "A jde k našemu stolu."

"Taky že ano." Vstali jsme.

Stála tedy opravdu za to. Byla hodně vysoká. Dosahovala mi až k bradě, takže ve vysokých podpatcích byla vyšší než Deane. Měla na sobě lněné šaty, které barvou ladily s jejíma modrýma očima, a vypadala, jako by nikdy nebyla na sluníčku. Šaty měla jemné a velice elegantní. Těch pár žen, které jsme zahlédli za pochodu, mělo na sobě utahané dlouhé bavlněné sukně šedavých odstínů. Vlasy jí spadaly v kudrnatých pramenech na ramena. Na pravé ruce měla velký zlatý pečetní prsten.

Kráčela, jako kdyby jí to tady celé patřilo. Na první pohled bylo zřejmé, že je zvyklá vždycky prosadit svou.

"Doufám, že hledáte nás," řekl Deane.

"Po pravdě řečeno ano." Měla krásný úsměv. Drahý úsměv, řekl jsem si.

"V tom případě máte vynikající vkus, o tom není pochyb," konstatoval Deane.

Vůbec nechápu, jak to dělá. Počítám, že je to telepatie. V tom, co říká dívkám, není nic obzvláště chytrého. Vím to, protože jsem studoval jeho techniku ještě v akademii. Myslel jsem si, že se ji mohu naučit, stejně jako jsem se naučil taktiku, ale nefungovalo to. Nezáleží na tom, co Deane říká, a dokonce není ani důležité, jak to říká. Může jen tak naprázdno tlachat, nepoví dohromady nic, může být dokonce urážlivý, a než se člověk naděje, tak dívka odchází s ním. Třeba i za cenu, že nechá plavat jiné rande, to už jsem také zažil.

Byl jsem rozhodnut, že tentokrát se to nestane, ale měl jsem svíravý pocit v žaludku, protože takovéhle odhodlání jsem cítil už i v jiných případech, a nijak mi to nepomohlo. Nenapadala mě jediná věc, kterou bych jí mohl říci.

"Jmenuji se Deane Knowles. A tohle je poručík Slater," řekl Deane.

Ty zatracená svině, pomyslel jsem si. Pokusil jsem se o úsměv, když jsme si podali ruce.

"Já jsem Irina Swaleová."

"Tak to musíte být guvernérova dcera," prohlásil Deane.

"To jsem. Mohu se posadit?"

"Prosím vás o to." Deane jí odsunul židli dřív, než jsem se k ní dostal. Cítil jsem se hrozně. Nějak jsme se posadili a už tu byl vojín Donnelley.

"Dejte mi jedno Jericho," řekla Irina.

Donnelley na ni nechápavě zíral.

"Přiletěl s námi," řekl jsem. "Nezná to, co jste si objednala."

"Je to víno," vysvětlovala. "Jsem si jistá, že ho tu bude několik lahví. Obvykle nebývá v chladicím boxu,"

"Ano, paní," řekl Donnelley. Vrátil se k baru a začal prohlížet láhve.

"Zrovna jsme uvažovali, co s načatým večerem," řekl Deane. "Vy jste nás zachránila od nekonečné nudy."

Na to se usmála, ale úsměv byl zastřený smutkem. Nezdálo se, že bychom se ji nějak dotkli, ale také se nijak moc nebavila. Rád bych věděl, co chtěla.

Donnelley přinesl láhev a jednu skleničku. "Je to tohle, paní?"

"Ano. Děkuji vám."

Položil skleničku na stůl a nalil. "Pane poručíku Knowlesi, omluvíte mě na okamžik?"

"Jistě, Donnelley. Nenechávejte nás o samotě moc dlouho, nebo vám vyplníme bar."

"Ano, pane." Donnelley odešel z místnosti.

"Na zdraví," řekl Deane. "Řekněte nám něco o nočním životě na Araratu."

"Není to nic zábavného," pronesla Irina.

"Je nudný? To víte, očekávali jsme —"

"Ani ne tak nudný jako příšerný," řekla Irina. "Je mi líto. Jedná se o to... Víte, cítím se provinile, když uvažuji o svých vlastních problémech. Jsou tak nepatrné. Řekněte mi, kdy přijdou ostatní?"

Vyměnili jsme si s Deanem pohledy. Zrovna jsem se nadechoval k odpovědi, když Deane spustil. "Víte, oni nám toho moc neříkají,"

"Tak je to pravda... vy jste jediní, kteří mají dorazit," hlesla.

"Ale to jsem přece neřekl," protestoval Deane. "Řekl jsem, že to nevím —"

"Nemusíte lhát," uklidňovala ho. "Já nejsem žádný špión. Vy jste všichni, které nám poslali, že ano? Žádná válečná loď, žádný pluk. Jenom pár set mužů a několik nižších důstojníků."

"Myslel jsem si, že vy budete vědět daleko víc než my," pronesl jsem.

"Já se prostě jenom nevzdávám naděje tak rychle jako můj otec."

"Já ničemu z toho nerozumím," řekl jsem. "Guvernér si vyžádal pluk, ale nikdo nám neřekl, co by ten pluk měl tady dělat."

"Měl by dát do pořádku ten zmatek, do kterého jsme tuhle planetu přivedli," řekla Irina. "A já jsem si opravdu myslela, že to nějak napravit. Kondominium udělalo z Araratu čiré peklo a já se domnívala, že mají dostatek ... čeho? Pýchy? Studu? Dost elementární slušnosti, aby uvedli věci do pořádku dřív, než budeme muset všichni odsud odejít. Vidím, že jsem se zmýlila."

"Jestli tomu dobře rozumím, tak venku za hradbami je situace dost špatná," zeptal se Deane.

"Špatná? Je strašlivá!" zvolala Irina. "Jo si ani neumíte představit, co se děje tam za hradbami. Trestanecké bandy se samy ustavují jako vlády. A můj otec je jako vlády uznává! Podepisujeme s nimi smlouvy! A kolonisté jsou úplně vyřízeni. Vraždy jsou to nejmenší. Celá planeta se navrácí k barbarství a my se ani nesnažíme jim pomoci."

"Ale určitě může něco dělat vaše milice?" zeptal se Deane.

"Ne tak docela." Zavrtěla zvolna hlavou a hleděla do prázdné vinné skleničky. "Za prvé, milice nepůjde ven z hradeb. Člověk jim to ani nemůže mít za zlé. Nejsou to vojáci, většinou jenom drobní obchodníci. Čas od času se vypraví až k říční zátočině nebo k nejbližšímu statku, ale to je stejně k ničemu. Snažili jsme se vybudovat něco stálejšího, ale nepodařilo se to. Nedokázali jsme ochránit osadníky před bandami trestanců. A teď ty trestanecké gangstery uznáváme jako právoplatné vlády!"

Donnelley se vrátil a zašel za bar. Deane mu posunky naznačoval, aby nám dolil.

"Viděl jsem, jak lidé vybíhali z domů, když jsme pochodovali, a provolávali nám slávu," řekl jsem.

Irina se hořce usmála. „Ano. Myslí si, že zařídíte obnovení obchodu s vnitrozemím a zachráníte tam jejich příbuzné. Byla bych ráda, kdyby se vám to podařilo."

Než jsme k tomu mohli něco poznamenat, objevil se

kapitán Falkenberg. "Dobré odpoledne," řekl. "Můžu se k vám přidat?"

"Jistě, pane," odpověděl Deane. "Tohle je kapitán Falkenberg. Irina Swaleová, kapitáne, guvernérova dcera."

"Aha. Dobré odpoledne. Přineste mi koňak, Donnelley. A ostatní se ke mně přidají, ne? Skvělé. Tak všem nalijte."

Mimochodem jmenuji se křestním jménem John. V důstojnickém klubu si říkáme křestními jmény, Deane, s výjimkou plukovníka."

"Ano, pane. Promiňte, John. Slečna Swaleová nám vykládala o podmínkách za městskými hradbami. Je to tam dost zlé."

"Já už o tom vím. Strávil jsem odpoledne s plukovníkem. Možná, že budeme schopni nějak zasáhnout, slečno Swaleová."

"Irina. V důstojnickém klubu si říkáme křestními jmény." Zasmála se. Byl to nádherný smích. "Byla bych hrozně ráda, kdybyste mohl pro ty lidi něco udělat, ale... víte, máte jenom tisíc mužů."

"Tisíc řadových námořních pěšáků," řekl Falkenberg. "To není totéž."

Nemáme dokonce ani tisíc těch pěšáků, říkal jsem si v duchu. Spousta z nich jsou jenom nováčci. To bych rád věděl, co má Falkenberg za lubem. Snažil se jenom udělat dojem na dceru guvernéra? Doufal jsem, že ne, protože způsob, jakým to pronesl, ve mně probudil hrdost.

"Chápu to dobře, že sympatizujete s těmi farmáři venku?" zeptal se Falkenberg.

"Samozřejmě že ano, to se přece rozumí!" odpověděla Irina. "I kdyby za mnou nepřišli po tom, co Hugo — můj otec — jim řekl, že jim nemůže pomoci. A snažil jsem se také udělat něco pro jejich děti. Opravdu si myslíte —" Zlomil se jí hlas.

Falkenberg pokrčil rameny. "Bezpochyby se o to po-

kusíme. Můžeme vyslat oddíly do některých krizových oblastí. Jak jste říkala, máme jen tisíc lidí, i když to jsou námořní pěšáci."

"A co potom, až odjedete?" řekla Irina. Znělo to hořce. "Přece nás opouštějí, ne? Přijeli jste, abyste evakuo-vali?"

"Velký senát obvykle nediskutuje o otázkách vysoké politiky se služebně nejmladšími kapitány," řekl Falkenberg.

"Ne, to asi ne. Ale já vím, že jste s sebou přivezl rozkazy Koloniálního úřadu. Hugo si je přinesl do kanceláře, aby je pročetl — a od té doby s nikým nepromluvil. Je tam už celý den. Xení těžké uhodnout, co se tam píše." Irina usrkávala víno a upírala roztrpčené oči na dubovou stolní desku. "Samozřejmě, člověk to musí vidět v širších souvislostech. Co znamená jedna planetka s necelým miliónem lidí? Ararat neznamená žádnou hrozbu míru, nebo snad ano? Ale jsou to přece lidé a ti si zaslouží něco lepšího než... promiňte. Takhle se obvykle nechovám."

"Budeme muset vymyslet něco, jak vás rozveselit," řekl Deane. "Povězte mi něco o společenském životě na Araratu."

Obdařila ho nepodařeným úsměvem. "Je divoký. Jeden nepřetržitý vír ohromných ballů a neřestných večírků. Co jiného čekáte na planetě, kterou kolonizovaly církve?"

"Zapadákov," řekl Deane. "Ale teď, když jsme tady my —"

"Něco snad dáme dohromady," uvažovala Irina. "Jsem něco jako tatínkova sekretářka. John, není zvykem vítat nové vojsko formálním večírkem? Budeme muset v guvernérově paláci nějaký uspořádat."

"Je takový zvyk," řekl Falkenberg. "Ale obvykle se to koná na uvítanou celého pluku, ne namátkou posbíraného praporu střídajících vojáků. Na druhou stranu

vzhledem k tomu, že tihle náhradníci jsou jedinou vojenskou jednotkou na planetě —"

"No, máme tady ještě svou milici," upozornila Irina.

"Promiňte. Chtěl jsem říci jedinou řadovou jednotkou, jsem si jist, že každý bude mít radost, když nás pozvete na formální ples. Dalo by se něco takového zorganizovat řekněme tak za pět dní?"

"Jistě," řekla. Udiveně na něj pohlédla. Stejně udiveně jsme se dívali i my. Vůbec by mě nenapadlo, že by se Falkenberg o něco takového staral. "To ale budu muset začít hned organizovat."

"Jestli se vám to zdá příliš unáhlené," řekl Falkenberg, "můžeme —"

"Xe, to se zvládne."

Falkenberg pohlédl na hodinky a vyprázdnil sklenici. "Ještě jednu rundu, pánové, a potom budeme muset Iriiii opustit. Schůzka štábu. Irino, budete potřebovat doprovod?"

"Ne, samozřejmě že ne."

Ještě chvíli jsme si povídali, potom Falkenberg vstal. "Mrzí mě, že vás necháváme samotnou, Irino, ale máme ještě

nějakou práci."

"Ano. Je mi to jasné."

"A budu vám zavázán, když zařídíte oficiální pozvánky co možná nejdříve," poznamenal Falkenberg. "Budeme mít pravděpodobně služby na směny, ale guvernérovo pozvání stěží někdo odmítne,"

"Ano. Začnu s tím hned teď," řekla.

"Dobrá. Pánové? Máme ještě nějakou práci. Papírování kolem nových jednotek. Je to otravné, ale nutné."

VII.

Konferenční místnost měla dlouhý stůl, dostatečně velký pro tučtí důstojníky, na každé straně byly židle pro dvakrát tolik lidí. Na dvou stěnách byly instruktážní obrazovky. Ostatní zdi byly hojně obloženy nějakým druhem dřeva, rostoucím na Araratu. Na místech, kde dříve visívaly obrazy a prapory, byly šrámy. Teď byly panely holé a místnost působila prázdným a chladným dojmem. Jedinou ozdobou byla vlajka Kondominia, americký orel a sovětské kladivo se srpem. Stála mezi prázdnou skříňkou na trofeje a holým zákoutím.

Louis Bonneyman už tam byl. Když jsme vešli, povstal.

"Moc nás tady nebude," řekl Falkenberg. "Můžete si klidně sednout do čela stolu."

"Jsi tady jako zástupce velitele pluku nebo jako velitel praporu?" zeptal se mě Deane. Ukázal k místům pro vyšší důstojníky.

"Rozhodně jako velitel praporu," odpověděl jsem. "Ten může postavit štáb do latě každý den. Louisi, ty bys mohl být třeba zpravodajský důstojník."

"Za pár minut vám to nebude připadat tak směšné," přerušil nás Falkenberg. "Posaďte se, pánové." Stiskl tlačítko na konzoli u stolu. "A dávejte si trochu pozor na to, co říkáte."

To bych rád věděl, co to k čertu mělo znamenat.

Neuniklo mi, že věděl, kde nás má najít. Musel pro něj dojít Donnelley. Otázka zněla, proč?

"Pó-zor!"

Povstáním jsme pozdravili plukovníka Harringtona, který vcházel do dveří. Deane mi říkal, že Harringtonovi je přes sedmdesát let, ale nechtělo se mi tomu věřit. Teď jsem o tom nepochyboval. Harrington byl malý a na tváři měl usouzený výraz. Těch pár vlasů, které mu zůstaly, bylo bílých.

Vstoupil s ním seržant-major Ogilvie. Když stál vedle plukovníka, vypadal mohutný. Už tak byl skoro stejně veliký jako Falkenberg, a daleko silnější. Stručně řečeno, byl to mohutný chlap. Když stál vedle Harringtona, vypadal jako obr. Třetím příchodem byl nějaký major, který nevypadal o mnoho mladší než plukovník.

"Jen se posaďte, pánové." Začal Harrington. "Vítejte na Araratu. Já jsem Harrington, to už víte. Tohle je major Lorca, můj náčelník štábu. My už vaše jména známe."

Zabručeli jsme něco v odpověď, zatímco si Harrington sedal. Posadil se opatrně, tím způsobem, jako v prostředí s velkou přitažlivostí — až na to, že na Araratu žádná velká přitažlivost není. To je stáří, pomyslel jsem si. Stáří a odkládaný odchod na odpočinek, přes všechny ty regenerační terapie a geriatrické léky.

"Pro mne představujete dost velký problém," začal plukovník. "Žádali jsme o pluk vojenské policie. Posádkovou námořní péčotu. Nečekal jsem, že dostaneme pluk na plných stavech, ale rozhodně jsem nežádal o řadovou jednotku. Co teď mám s vámi dělat?"

Nikdo mu na to nic neřekl.

"Nemohu včlenit řadové námořní pěšáky do milice," řekl plukovník. "To by byla katastrofa pro obě jednotky. Dokonce ani nestojím o to, aby vaše jednotka zůstala tady ve městě! To je to poslední, co potřebuji, aby mi tady v Harmonii řadové vojsko praktikovalo »systém zmizna« (!**)"

Deane se na mě nechápavě podíval a já jsem se zašklebil. Byl to skvělý pocit, vědět něco, co on nezná. Systém zmizna patří v řadových jednotkách k tradicím. Chlapi se zorganizují do malých skupinek a vypraví se do města, kde všichni pijí, dokud to snesou. Potom řeknou majiteli podniku, že nemají čím zaplatit. Pokud se některý z nich vzpouzí, tak mu podnik zdemolují. Ostatní se mezitím stahují k místu konfliktu a část z nich zabraňuje v přístupu policistům.

"Nesmíte se na mě zlobit, ale chci, aby vaše řadové jednotky opustily tohle město co možná nejdříve," řekl Harrington. "A nemohu vám přidělit žádné důstojníky. V žádném případě nemohu podřídit námořní pěšáky důstojníkům milice a těch pár lidí z válečného námořnictva, kteří mi zůstali, nemohu postrádat. To je šance pro vás, pánové, protože vy čtyři budete jedinými důstojníky 501. prozatímního praporu. Kapitán Falkenberg bude samozřejmě velitelem, pane Slatere, vy jako služebně nejstarší důstojník budete jeho zástupcem a počítám, že budete také velet jedné rotě. Vy ostatní budete zastávat místa velitelů rot. Major Lorca se bude muset zároveň starat o týlové a technické zabezpečení, ale jinak budete všichni nezávislí."

Harrington se odmlčel, abychom to mohli strávit. Deane se na mě zašklebil a já jsem mu to oplatil. S troškou štěstí vytlučeme z tohoto proklatého místa

V originále "systém D", v americké i francouzské armádě hojně rozšířený výraz. Původně součást francouzského slangu, D je patrně zkratka slova débrouiller (pomoci si z nesnázi), anebo v cizinecké legii používaného demerder — slušně řečeno dostat se ze šlamastyky vlastními silami. Dnes má poněkud pozměněný význam, jak je v textu vysvětleno o pár řádků dál. (Pozn. překl.)

to nejlepší, co se dá. Praxe rotních velitelů vydá za léta služby v hodnosti poručíka.

"Pak je tu ale další problém," pokračoval Harrington. "Co si s vámi, krucifix, počnu, až skončíme tuhle reorganizaci? Major Lorca bude tak laskav a vysvětlí vám okolnosti."

Lorca vstal a přešel k instruktážnímu panelu. Na konzoli zadal příkaz k zobrazení městské mapy na informačním monitoru. "Jak vidíte, město je mohutně opevněno," řekl. "Nedělá nám žádné problémy udržet je silami milice. Avšak je

to jediná oblast Araratu, kterou jsme kdy měli za úkol udržet. Následkem toho existuje ve vnitrozemí řada konkurujících si gangů, které tam operují podle libosti. Nedávno obsadila jedna skupina, která se sama nazývá Říční smečka, dlouhý úsek podél říčních břehů a vybírá tak vysoké průchozí poplatky, že prakticky odřízla tohle město od zásobování. Říční doprava je jediný možný způsob, jak dopravit zemědělské produkty z venkova do města."

Lorca promítl na monitor další mapu, zobrazující úsek řeky táhnoucí se severozápadním směrem od souměstí Harmonie - Posádka. Táhl se řetězem kopců. Za nimi se podél řeky rozkládala další zemědělská půda. Dále pak byl ještě jeden horský hřeben. "Navíc," pokračoval Lorca, "suroviny pro veškerý průmysl, jaký na této planetě existuje, pocházejí z těchto dolů." Světelným ukazovátkem se dotkl vzdálených hor. "To nás staví do delikátní politické situace,"

Plukovník zavrčel jako pes. "Delikátní. Hergot, to je nemožné!" vykřikl. "Lorco, řekněte jim to všechno."

"Ano, plukovníku. Politická zodpovědnost na této planetě nebyla nikdy pečlivě vytyčena. Jen málo soudních pravomocí je přesně definováno. Tak například město Posádka je přímo podřízeno vojenské správě a plukovník Harrington je hlavou jak občanské, tak vojenské správy uvnitř jeho hradeb. Město Harmonie je podřízeno vládě Kondominia a jejím představitelem je guvernér Swale. To je jasné, ale guvernér Swale má také pověření realizovat planetární výkonnou moc, což mu teoreticky podřizuje plukovníka Harringtona. V praxi vcelku bez problémů oba spolupracují s tím, že guvernér vykonává občanský úřad a plukovník Harrington má na starosti vojenské záležitosti. Výsledný efekt je ten, že Posádka a Harmonie jsou jeden celek."

"A to je asi tak všechno, na čem jsme se shodli," doplnil Harrington. "Je tu ještě jedna věc, která je zatraceně jasná. Naše rozkazy říkají, že máme držet Posádku za každou cenu. To v praxi znamená, že musíme také ubránit Harmonii, a proto máme spojené miliční jednotky. Máme tedy dost sil na obranu obou měst proti přímému útoku. Zásoby, to už je jiná."

"Jak jsem řekl, je to delikátní situace," pokračoval major Lorca. "Nedokážeme město udržet bez zásob a zásoby nedokážeme do města dopravit bez toho, že říční dopravní spojnici udržíme otevřenou. V minulosti se guvernér Swale a plukovník Harrington shodli na tom, že jediný způsob, jak toho dosáhnout, je rozšířit kondominiální vládu na oblasti kolem řeky." Světelný bod se opět pohnul a ukázal na oblast označenou jako území v držení Říční smečky.

"Tihle nám vzdorují," řekl Lorca. "Nejenom trestanci, ale také původní kolonisté. Naše konvoje jsou terčem útoků. Odstřelovači zabíjejí naše milicionáře a do příbytků důstojníků milice dopadají bomby. Násilí nemá uvnitř města celkem žádnou podporu, ale teroristické akce může vykonávat i malá skupinka lidí. Guvernér není ochoten podřídit město Harmonie vojenské vládě a milice nedokáže vyvíjet dostatečně trvalý tlak, jenž je zapotřebí k udržení říčních břehů. Na guvernérův rozkaz byly všechny kondominiální síly staženy do ohraničeného prostoru Harmonie - Posádka."

"Opustili jsme ty lidi," řekl Harrington, "Inu, mají to, co si zasloužili. Není těžké uhádnout, že tam venku došlo k menší občanské válce. Když skončila, měla moc v rukou Říční smečka a Swale ji uznal jako zákonnou vládu. Myslel si, že pak s nimi bude moci vyjednávat. Starou belu. Lorco, pokračujte. Dejte jim to i s poznámkami pod čarou."

"Ano, pane. Jak řekl plukovník, Říční smečka byla uznána jako zákonná vláda a začaly rozhovory. Ty však nebyly úspěšné. Říční smečka kladla jako podmínky k otevření říční zásobovací linie nespílitelné požadavky. Protože vládě je jasné, že nedokážeme obě města udržet bez zajištěného zásobování, nařídila plukovník Harringtonovi, aby znovu zabezpečil říční dopravu silou. Pokus byl neúspěšný."

"Nakopali nám prdele," upřesnil Harrington. Rty měl křečovitě semknuté. "Mám pro to spoustu omluv. Milice se na takovou práci prostě vůbec nehodí. Bylo by to ale mlácení prázdné slámy. Fakta jsou taková, že nám to nandali a my jsme museli požádat velitelství o posílení námořní pěchotou. Žádali jsme o jeden torpédoborec a pluk vojenské policie. Válečná loď a pěšáci by mohli ty proklaté říční břehy obsadit a vojenská policie by je mohla udržet. Místo toho jsme dostali vás, lidi."

"Což možná mělo přesně zamýšlený účinek," řekl major Lorca. "Dnes odpoledne v 16,30 obdržel guvernér Swale vzkaz od Říční smečky, že si přejí znovu zahájit přerušené rozhovory. Zjevně mají uvnitř města svoje informační zdroje —"

"Ve městě, do prdele!" vykřikl Harrington. "V guvernéřském paláci, jestli chcete něco vědět! Některý z těch škrabáků nás prodává!"

"Ano, pane," řekl Lorca. "V každém případě se doslechli, že dorazily posily, a tak si přejí uzavřít dohodu."

"Zkurvysyni," řekl plukovník Harrington. "Ti zasnani kriminální vrahouni. Neumíte si představit, co ty svině udělaly tam venku. A Jeho Excellence s nimi určitě uzavře dohodu, která jim ponechá kontrolu nad řekou. Asi nemá moc na vybranou. Xení pochyb, že bychom s 501. praporem jako předvojem dokázali tu oblast dobýt, ale s řadovými pěšáky ji neudržíme! Do prdele, řadové jednotky nedokáží zajistit vojenskou správu. Nejsou pro to vycvičené a nebudou to dělat!"

Falkenberg si odkašlal. Harrington na něj upřel pát-ravý zrak: "Co je?"

"Mám dotaz, pane!"

"Sem s ním."

"Co by se stalo, kdyby rozhovory ztroskotaly a 501. prapor by dostal rozkaz vyčistit tu oblast násilím? Vedlo by to k nějakým vítanějším výsledkům?"

Harrington přikývl a ostražitost z jeho pohledu zmizela: "Líbí se mi způsob, jak uvažujete. Jenže ve skutečnosti by to, kapitáne, vůbec nijak nepomohlo. Bandy by se pokusily bojovat, ale jakmile by zjistily, že je to beznadějné, sebraly by všechny své zbraně a utekly by. Rozprášily by se v porostu a čekaly by. To bychom pak byli tam, kde jsme už po léta. Museli bychom vést dlouhou partyzánskou válku s pramalou vyhlídkou na její skončení. Myslel jsem na něco podobného, kapitáne, ale to bylo v době, kdy jsem čekal vojenskou policii. S jedním plukem policajtů bychom tam mohli vládnout."

"Ano, pane," řekl Falkenberg. "Ale i když musíme s Říční smečkou vyjednávat, chtěli bychom určitě byt v co

nejsilnější pozici pro vyjednávání?"

"Co máte na mysli, Falkenbergu?" zeptal se Harrington ostrážitým tónem, ale v jeho hlase byl nefalšovaný zájem.

"Dovolíte, pane?" Falkenberg se zvedl a přešel k informačnímu monitoru. "V tuto chvíli, jestli tomu dobře rozumím, jste s Řiční smečkou technicky ve válečném stavu?"

"Není to tak formální," řekl major Lorca. "Ale situace by se tak dala nazvat,"

"Všiml jsem si, že asi dvě stě čtyřicet kilometrů po proudu řeky je nějaká opuštěná kondominiální pevnost," řekl Falkenberg. Pomocí ovladačů monitoru ukázal příslušný úsek řeky. "Vy jste říkal, že nechcete mít řadové pěšáky ve městě. Napadlo mi, že ta stará pevnost by mohla být dobrou základnou pro 501. prapor a naše přítomnost v té oblasti by určité zaručila, že říční doprava zůstane otevřená."

"Dobrá. Pokračujte," řekl Harrington.

"My jsme 501. prapor sice ještě nezorganizovali, ale nikdo tady o tom neví. Já jsem pečlivě izoloval své důstojníky a mužstvo od vaší milice. Seržant-majore, mluvil někdo z mužstva s kýmkoliv z této posádky?"

"Ne, pane. Vaše rozkazy byly naprosto jednoznačné, pane."

"A já vím, že s nikým nemluvili ani moji důstojníci," řekl Falkenberg. Podíval se naším směrem a my jsme kývli na souhlas. "Proto se domnívám, že je vysoce nepravděpodobné, abychom narazili na nějaký vážný odpor, pokud se okamžitě vydáme na pochod k nové základně," řekl Falkenberg. "Cestou bychom mohli ledacos dobrého dokázat. Jestli se přesuneme rychle, můžeme zajmout pár gangsterů Řiční smečky. Ať už dojde k čemukoli, uvedeme je ve zmatek a vytvoříme situaci pro uzavření smlouvy za výhodnějších podmínek,"

"Okamžitě," pronesl Harrington. "Co myslíte tím okamžitě?"

"Dnes v noci, pane. Proč ne? Jednotky se ještě ani nezabydly. Jsou připraveny na pochod. Naše výstroj je vypakovaná a připravená k přesunu. Jestli nás major Lorca dokáže vybavit několika nákladáky pro přepravu těžkých zbraní, nebudeme s tím mít žádné potíže."

"Proboha," hlesl Harrington. Přemýšlel. "Je to zpro-padeně riskantní —" Stále měl zamyšlený výraz. "Ale ne zas tak riskantní, jako když vás nechám tady. Jak jste řekl. Právě teď nikdo neví, jaké posily jsme dostali. Jakmile necháte vojáky kecat, tak to za chvíli budou vědět po celé planetě, že jsme dostali jen namátkovou sbírku nováčků, chlapů s nějakým flastrem a zelenáčů. Když budete na pochodu, tak to nebude tak bít do očí."

"Dokud se nepodaří znovu obnovit říční dopravu, tak se budete muset spoléhat prakticky jenom na sebe," řekl major Lorca.

"Ano, pane," odpověděl Falkenberg. "Ale budeme k zásobám potravin blíže než vy. Mám tady tři vrtulníky a pár sondážních meteorologických balónů. Můžeme vojenský materiál přepravit jejich pomocí."

"U Boha, tohle se mi líbí," zvolal Harrington. "Zrovna nedávno nám to ti zkurvysyni nandali. Vůbec by mi nevadilo, kdybychom jim to oplatili." Podíval se na nás a potom zakroutil hlavou. "Co si o tom myslíte vy, mládenci? Mohu postrádat jenom vás čtyři. Tak se věci mají. Dokážete to?"

Všichni jsme přikývli. Měl jsem svoje pochybnosti, ale byl jsem dost nafoukavý na to, abych si myslel, že dokážu cokoliv. "Bude to hračka, pane," řekl jsem. "Pochybuji, že by se banda kriminálníků odvážila postavit praporu řadových námořních pěšáků."

"Tak takový je duch, či jak to mám říct, téhle jednotky," poznamenal Harrington. "Já jsem nikdy u řadového vojska nesloužil. Vy u něho nejste natolik dlouho, abyste o něm cokoliv věděl, a přesto už mluvíte jako jeden z nich. No tak dobře, kapitáne Falkenbergu, máte svolení přemístit svůj prapor do Fort Beersheba, co nejdříve to dokážete. Lorco, řekněte mu, co všechno jim můžeme dát." Plukovník vypadal najednou o deset let mladší. Nedávná porážka ho mrzela a těšil se, že Řiční smečce ukážeme, co dokáží řadové jednotky.

Major Lorca nám dal informace o týlovém zabezpečení a dopravě. Nebylo dost nákladních aut, takže bude možné přepravit jenom nezbytné minimum zásob. Můžeme s sebou táhnout děla a můžeme také mít dva tanky. Pro většinu z nás to bude "pochoduj, nebo zemři," ale neměl jsem dojem, že by nám hrozilo umírání.

Nakonec Lorca uzavřel: "Nějaké otázky?" Podíval se na Falkenberga.

"Nechám si svoje na konec, pane." Falkenberg už hovořil jako velitel praporu.

"Pane, proč máte k dispozici tak málo motorové dopravy?" zeptal se Louis Bonneyman.

"Nemáme tu žádné zařízení na výrobu pohonných hmot," řekl mu Lorca. "Žádné ropné rafinérie. Máme malou zásobu surové ropy a pár velice primitivních destilačních závodů, ale v okolí jich není dostatek, aby mohly zásobovat velké množství motorových vozidel. Původním osadníkům to báječně vyhovovalo." Lorca mi připomínal jednoho z důstojníků instruktorů z akademie.

"Jakou vyzbrojí disponuje nepřítel?" zeptal se Deane Knowles.

Lorca pokrčil rameny. "Jsou lépe vyzbrojeni, než by člověk myslel. Mají dobré pušky. Pár raketometů. Několik minometů. Žádné těžké zbraně. A většinou mají nedostatky ve spojení, především co se týče elektroniky, ale existují také výjimky. Ukořistili vybavení naší milice" — plukovník Harrington v tomto okamžiku překvapeně zamrkal — "a všechno, co prodáme farmářům, nakonec samozřejmě skončí v rukou gangů. Kdybychom odmítli farmářům prodávat zbraně, odsoudili bychom je k smrti. Když zbraně skutečně prodáváme, tak vy-zbrojujeme další trestance. Je to ďábelsky začarovaný kruh."

Zkoumal jsem mapu a hledal jsem možné překážky. Terén nevypadal nijak obtížně. Tisíc mužů potřebuje každodenně něco málo přes metrickou tunu sušené potravy. Podél trasy však byla spousta vody a pravděpodobně se můžeme spolehnout i na možnost rekvírování. Mohli bychom to dokázat, dokonce i s tím nedostatečným transportem, který nám Lorca mohl poskytnout. Opravdu to vypadalo jako hračka. Hrál jsem si s výpočty, dokud jsem nebyl spokojen, potom jsem si náhle uvědomil, že se nejedná o školní cvičení. Teď to bylo doopravdy. Za pár hodin budeme pochodovat nepřátelským územím. Ohlédl jsem se po spolužácích. Deane zadával do kapesního počítače údaje a mračil

se nad výsledkem. Louis Bonneyman se křenil jako zloděj. Zachytil můj pohled a mrkl. Zašklebil jsem se, ať už se stane cokoli, můžu se na ně spolehnout.

Lorca probral pár dalších detailů týkajících se zásob a výstroje dostupných zde v posádce a dalšího týlového zabezpečení, které mohla poskytnout pevnost. Dělal jsem si všichni poznámky a instruktaž byla samozřejmě nahrávána. "To je asi tak všechno," řekl major nakonec.

Harrington vstal a my jsme se také zvedli. "Očekávám, že začnete 501. prapor organizovat dříve, než přijdete s nějakými konkrétními otázkami," řekl Harrington. "Takže si jděte po svých. Můžete tuhle schůzi považovat formálně za návštěvu u vrchního velitele, ale samozřejmě kohokoli z vás rád uvidím ve své kanceláři, kdybyste se mnou potřebovali mluvit. To je všechno."

"Pó-zor!" vykřikl Ogilvie. Zůstal v učebně i poté, co plukovník Harrington a major Lorca odešli.

"Takže do práce," řekl Falkenberg. "Seržant-majore!"

"Ano, pane!"

"Přečtete, prosím, organizační schéma, které jsme vypracovali,"

"Provedu!" Ogilvie promítl pomocí konzolové klávesy na monitoru tabulky. Jak řekl plukovník, byl jsem zástupcem velitele praporu a zároveň velitelem roty A. Moje rota byla jednotkou střelců. Všiml jsem si, že v ní je hodně zkušených řadových vojáků, zatímco nováčků jsem měl jenom nepatrný počet.

Na Deana připadla dělostřelecká rota, což sedělo. Deane měl v akademii vždycky nejlepší známky ze střelecké přípravy a vždycky byl ponořen do nějaké četby o dělostřelecké taktice. Louis Bonneyman velel další střelecké rotě, v níž měl na starosti značný počet nováčků. Falkenberg si ponechal pod osobním velením početnou velitelskou četou.

"Tohle uspořádání má své důvody," řekl Falkenberg. "Vysvětlím je později. Má v tomto okamžiku někdo z vás nějaké námitky?"

"Zatím toho víme moc málo, abychom mohli něco namítat, pane," řekl jsem. Studoval jsem organizační tabulku.

"Všichni z vás se budou muset do značné míry spoléhat na své poddůstojníky," řekl Falkenberg. "Naštěstí tu máme některé opravdu dobré. Toho nejlepšího, centuria Liebermana, jsem přidělil k rotě A. Bonneyman dostal seržanta Černána. Jestli se osvědčí, tak ho můžeme povýšit také na centuria. Knowles už pracoval s dělostřeleckým centuriem Piiiffem. Seržant-major Ogilvie zůstává u velitelské čtyry, samozřejmě. Kromě svých běžných služebních povinností bude každý z vás muset vyplnit určitou mezeru ve štábu. Bonneyman bude mít na starosti zpravodajství." Falkenberg se lehce usklíbl. "Říkal jsem vám, že to nebude jen taková legrace."

Louis mu úsměv vrátil. U stolu už seděl na židli plukovního zpravodajce. Rád bych věděl, proč Falkenberg dal tu funkci zrovna Louisovi. Z nás čtyř věnoval Louis jeho instruktážním materiálům nejméně pozornosti a pro podobnou práci mi nepřípadal vhodný.

"Zásobování a tyl má samozřejmě i nadále na starosti Knowles," řekl Falkenberg. "Výcvik si беру na starost sám. Tak, a teď mám pro vás návrh. Plukovník nám nařídil obsadit Fort Beersheba v co nejkratším možném termínu. Pokud tam prostě jen tak vyrazíme bez boje a nedosáhneme nic víc, než že pevnost obsadíme, guvernér uzavře mírovou smlouvu. Budeme posádkou uprostřed nějakého zapadákova a kromě hlídek nebudeme mít nic jiného na práci. Má k tomu někdo nějakou připomínku?"

"Bude to zatracená nuda," řekl Louis Bonneyman.

"A nejenom pro nás. Co na to říkáte, seržant-majore?"

Ogilvie zavrtěl hlavou. "Nelíbí se mi to, pane. Mohlo by to ujit s nováčky, ale nedoporučoval bych to pro mazáky.

Zvláště ne pro ty, které jste vytáhl z lodí. Ti z toho budou mít švába na mozkou."

Šváb na mozkou. V cizinecké legii se tomu říkalo le cafard, což znamenalo totéž. Byla to nejčastější příčina úmrtí v legii a stejně tak tomu bylo u řadové námořní pěchoty. Chlapi, kteří nemají co na práci. Ozbrojení chlapi, válečníci, znudění k smrti. Mají švába na mozkou, dokud nespáchají sebevraždu, vraždu, nedezertují nebo nezorganizují vzpouru.

Učebnicový lék na le cafard je puška a dostatek příležitosti k jejímu použití. Boj. Řadové jednotky v posádkové službě ztrácí více lidí v důsledku cafardu, než aktivní jednotky ztratí v boji. Alespoň tak nám to říkali učitelé.

"V tomhle případě to bude dvojnásob špatné," řekl Falkenberg. "Není tu ještě žádná pycha na pluk. Žádné výsledky, kterými by se mohli chvástat. Žádné bitvy. Rád bych se tomu vyhnul."

"Jak, pane?" zeptal se Bonneyman.

Zdálo se, že ho Falkenberg ignoruje. Manipuloval mapou, dokud plochu monitoru nevyplnil úsek mezi městem a pevností Fort Beersheba. "Pomaširujeme k Jordánu," řekl. "Církevní federace patrně neměla jinou možnost než nazvat největší řeku na planetě Jordán, co říkáte? Pomaširujeme na severozápad a co se stane, pane Slatere?"

Zamyslel jsem se nad tím. "Počítám, že utečou. Neumím si představit, že by chtěli bojovat. Máme daleko lepší vyzbroj než oni."

"Výzbroj a mužstvo," dodal Falkenberg. "A máme čer-tovsky hroznou reputaci. Už vědí, že jsme přistáli, a už také požádali o obnovení rozhovorů. Mají uvnitř paláce svoje informátory. Byli jste u toho, když jsem zaranžoval ode dneška za pět dní společenské setkání."

Všichni jsme se zasmáli. Falkenberg přikývl. "To znamená, že jestli vyrazíme dnes v noci, dosáhneme opravdového momentu překvapení. Můžeme hodně z nich zaskočit nepřipravených a odzbrojit je. Co já bych však chtěl udělat, je odzbrojit většinu z nich."

Zkoumal jsem mapu a měl jsem dojem, že chápu, co má na mysli. "Nebudou mít jinou šanci než ustoupit těsně kolem Fort Beersheba," řekl jsem. "Všechno se to tam sbíhá."

"Přesně," řekl Falkenberg. "Když budeme držet pevnost, můžeme odzbrojit každého, kdo půjde kolem. Kromě toho je to naše pevnost a máme rozkazy obsadit ji co nejrychleji. Připomínám vám také, že z technického hlediska jsme s Říční smečkou ve válečném stavu."

"Ano, ale jak se tam můžeme dostat?" zeptal jsem se. „A kromě toho, pane kapitáne, když budeme držet tu soutěsku, tak zbytek z nich bude bojovat. Nebudou mít kam ustoupit."

"Rozhodně ne bez ztráty svých zbraní," dodal Falkenberg. "Nemyslím si, že by plukovníka zarmoutilo, kdybychom tu oblast doopravdy zpacifikovat. Ani si nemyslím, že by milice měla nějaké velké problémy s udržení té oblasti, kdybychom Řiční smečku porazili a odzbrojili ty, kteří to přežijí."

"Ale Hal už se zeptal, jak se tam dostaneme?" dotíral Louis.

Falkenberg řekl: "Zmínil jsem se o vrtulnících. Seržant-major sehnal tolik pohonných hmot, že je udržíme nějaký čas ve vzduchu."

"Pane, jestli si dobře vzpomínám, v tom instruktážním fasciklu bylo něco o ztrátách z miličního zbrojního skladiště," řekl Deane. "Konkrétně se tam mluvilo o střelách Skyhawk. Vrtulníky nebudou mít proti nim žádnou šanci."

"Ne, pokud někdo se Skyhawky bude vědět, že přilétají," souhlasil Falkenberg. "Ale proč by nás měli očekávat? Stroje jsou v přistavních docích. Nebude nic podezřelého na tom, když tam večer zajde opravárenská četa. Nevzbudí to žádné podezření, když vrtulníky uvede do provozu a bude na nich pracovat. Nevěřím tomu, že by nás podezřivali ze snahy obsadit Fort Beersheba dnes v noci, rozhodně ne v situaci, kdy jsou přesvědčeni, že za pět dní se chystáme na velký bál."

"Ano, pane," souhlasil Deane. "Ale do tří vrtulníků nedokážeme naložit dostatek výzbroje! Lidé, kteří obsadí Beershebu, budou odsouzeni k zániku! Nikdo nedokáže po té cestě pochodovat tak rychle, aby je včas vyprostil." Falkenbergův tón byl konverzační. Díval se přitom do stropu. "Mluvil jsem přece o meteorologických balónech, nebo ne? Máme tu dva. Jejich přípustné zatížení

v této přitažlivosti a atmosféře je u každého šest metrických tun. To znamená pětáctýřet mužů s kompletním vybavením, jídlem a municí. Pánové, za úsvitu můžeme mít ve Fort Beersheba devadesát bojeschopných námořních pěšáků a zbytek 501. praporu bude maširovat, aby je vyprostil. Tak co, riskneme to?"

Vil.

Dole v docích bylo chladno. Studený vítr začal foukat hned po setmění a navzdory trvajícím dennímu horku jsem se třásl. Možná to není zima, pomyslel jsem si.

Noční obloha byla jasná, zářily na ní milióny hvězd. Většinu souhvězdí jsem dokázal rozeznat a to mi připadalo divné. Připomínalo mi to fakt, že z vesmírného hlediska se přece jenom jednalo o zanedbatelnou vzdálenost, i když jsme byli od Země tak daleko, že člověk, který by se sem vydal pěšky v době dinosaurů, by dosud nedošel. Připadal jsem si kvůli tomu nepatrný a moc se mi to nelíbilo.

Vojáci byli oblečení do pracovních kombinéz. Naše polní uniformy a zbroje byly pořád ještě uloženy v zavazadlech, která jsme naskládali na plošiny meteorologických balónů. Pracovali jsme v zářivém světle svítilen a každý, kdo by nás pozoroval, by nás nepokládal za nic jiného než za pracovní četou. Falkenberg si byl jist, že z útesu nad námi je na nás zaostřen nejméně jeden dalekohled s nočním viděním.

Nákladní plošiny meteorologických balónů byly lehké kusy hliníku, pouhé ploché desky o straně osmi metrů, které měly po obvodu metrové zábradlí. Nakládali jsme zavazadla na plošiny, ale skládali jsme taní také další předměty: lehké kulomety, bezzákluzové kanóny, mino-mety, bedýnky s náboji a s granáty. Některé bedny měly falešné štítky, popsané vojáky pracujícími uvnitř skladiště, takže pozorovatelé viděli nakládat balíky označené jako kancelářské potřeby a ošacení.

Z pevnosti přijel nákladní vůz a zabočil do skladiště. Zdál se být prázdný, ale vezl pušky pro devadesát mužů. Pušky byly uloženy do beden a ty naskládány na plošiny meteorologických balónů.

Ararat má jenom jeden měsíc, menší než pozemský, obíhající v menší vzdálenosti. Byl to krvavý srpek, zapadající za náhorní planinu na západě, a neodrážel moc světla. Za hodinu bude pryč. Zabloudil jsem na místo, kde na práci kolem vrtulníků dohlížel Deane.

"Jseš si jist, že's ty věci složil správně?" zeptal jsem se ho.

"Nemusíš mít péči."

"Jó, doufám, že ne. Bude to pěkná fuška, najít ten přístávací prostor."

"Budete v pořádku." Poslouchal mě jen tak na půl ucha. Dohlížel na dva spojové specialisty, kteří pracovali na navigačních počítačích, a nepřestával zírat na klikyháky, které se objevovaly na jejich obrazovkách. "Je to dobré," řekl.

"Teď tam nahrajte nějaký simulovaný problém."

Když jsem se od něj vydal k Falkenbergovi, Deane si vůbec nevšiml, že odcházím. Kapitán Falkenberg byl uvnitř skladiště. "Máme výzbroj už skoro naloženou, pane," řekl jsem mu.

"Dobrá. Pojdte si dát trochu káfe." Jeden z poddůstojníků z důstojnického klubu připravil v rohu vysoké budovy kávovar. Byl tu také mapový stůl a seržant-major Ogilvie si u něj zařídil spojovací stanoviště. Falkenberg nalil dva pohárky kávy a jeden mi podal. "Jste nervózní?" zeptal se mě.

"Trochu."

"Pořád to ještě můžete odvolat. Nebude to žádná ostuda. Řeknu ostatním, že se vyskytly nějaké technické problémy. Ráno tak jako tak vyrazíme na pochod."

"Já budu v pořádku, pane."

Podíval se na mě přes okraj pohárku. "Počítám s tím. Neposílám vás do toho rád, ale neexistuje jiný způsob, jak to zařídít."

"Ano, pane," řekl jsem.

"Budete v pořádku. Máte spolehlivé vojáky."

"Ano, pane." O těch lidech jsem samozřejmě nic nevěděl. Pro mne to byl jenom jména a služební záznamy, dokonce ani to ne, jenom statistický přehled dosavadní služby, sjetina vyplivnutá osobním počítačem. Třicet z nich bylo

propuštěno z lodního vězení pro dobrovolnou službu na Araratu. Další dvacet byli nováčci. Zbytek byli řadoví námořní pěšáci, dobrovolníci s dlouhými lety služby.

Falkenberg nastavil pomocí ovladačů na monitoru mapu oblasti kolem Fort Beersheba. "Předpokládám, že tohle už umíte nazpaměť," řekl.

"Důkladně, pane."

Nahnul se nad stolem a díval se na pevnost a potom na řetěz kopců severně od ní. "Řekl bych, že je tu jistě nebezpečí chybného rozhodnutí. Budu muset nechat na vaší konečné úvaze, jak použít vrtulníky při vlastním útoku. Můžete riskovat jeden vrtulník, rozhodně ne oba. Jeden vrtulník se mi musí vrátit zpátky, i kdyby to mělo být za cenu ztroskotání celé mise. Je vám to jasné?"

"Ano, pane." V žaludku jsem cítil bolestivé svírání a vůbec se mi to nelíbilo. Doufal jsem, že to na mně není vidět.

"Koukejte zavodit s časem," dodal Falkenberg. "Budete potřebovat každou minutu k dobru. Mohli bychom připravovat věnovat ještě jeden den, ale myslím si, že moment překvapení je naše největší výhoda."

Přikývl jsem. Už jsme to všechno probírali. Opakoval

to proto, že byl také nervózní? Anebo mě chtěl zatahnout do hovoru, abych nepropadal zbytečným úvahám?

"Mohli byste si touhle akcí vysloužit velitelskou pochvalu."

"Jestli vám to nevadí, dal bych raději přednost záruce, že se objevíte včas." Doprovodil jsem tu poznámku šel-movským úsměvem, abych ukázal, že to nemíním vážně, ale myslel jsem to zpropadeně vážně. Proč u všech čertů nevedl ten útok on? Celý ten zatracený nápad byl jeho, stejně tak jako bitevní plán. Bylo to jeho představení a on se ho nehodlal zúčastnit. Raději jsem nepřemýšlel o příčinách. Záviselo na něm, jestli mě z toho vyseká, a nesměl jsem si vůbec připustit něco takového, jako že je zbabělec.

"Je čas nastupovat," připomněl mi Falkenberg.

Přikývl jsem a vyprázdnil pohárek kávy. Chutnala dobře. Říkal jsem si, jestli to není náhodou poslední kafe, které jsem kdy vypil. Bylo jisté, že někteří z nás se nevrátí.

Falkenberg mi poklepal na rameno. "Hale, koukejte je u všech rohatých pořádně šokovat. Pusťte se do toho."

"Jasně." Ale byl bych opravdu raději, kdybys do toho šel se mnou.

Našel jsem centuria Liebermana. Po Falkenbergova instruktáži jsem s ním strávil několik hodin a byl jsem si jist, že mu můžu věřit. Lieberman byl asi Falkenbergovy výsky a bylo těžké říct, jestli je hubený nebo vyzábělý. Bylo mu asi pětadvacet, na krku měl jizvy. Táhl se až pod límec tuniky. Svého času se podrobil zdoluhavé regenerační terapii. Prýmký za prodělaná tažení mu zdobily ve dvou úhledných řadách cvičební stejnokroj. Z jeho materiálů jsem věděl, že měl nárok nejméně na další řádku prýmků, které už se nenamáhal nosit.

"Naložte je," řekl jsem mu.

"Provedu, pane." Mluvil klidným hlasem, který se však nesl celým skladištěm. "První a druhá četa roty A, na plošiny meteorologických balónů nastoupit!"

Muži se nahrnuli na vrcholek beden s výzbrojí. Plošiny byly přeplněné. Nasedl jsem s první skupinou, Lieberman s druhou. Raději bych seděl v některém z vrtulníků, buď jako pilot, nebo vedle pilota, ale myslel jsem, že jsem důležitější tady. S mým vrtulníkem letěl Louis Bonneyman. Seržant Doty z velitelské čety letěl s druhým.

"Obaly připravit," zavelel dělostřelecký centurio Pniff. "Připravte se naplnit číslo jedna." Obcházel plošinu a kritickým zrakem prohlížel lana, která vedla k beztvare hmotě ležící opodál. "Vypadá to dobře. Naplňte číslo jedna."

Ozvalo se hlasité zasyčení a pomalu se začal tvarovat ohromný strašidelný pytel. Začal stoupat, až se ocitl nad moji plošinou. V umělém svede, vycházejícím ze skladiště, se plastická hmota leskla. Pytel se vlnil nad našimi hlavami, až dosáhl obrovské velikosti. Z plnicích válců do něj proudil další stlačený vodfk a vak byl stále větší a větší. Když byl Pniff konečně spokojen, zdál se balón větší než skladiště. "Dobrá," řekl. "Přestaňte! Připravte se naplnit číslo dva," "Ježíši," zaúpěl jeden nováček. "To poletíme v tomhle balónu? Kristepane, vždyť nemáme padáky! Přece nemůžeme letět v balónu!"

K jeho lamentování se zvolna přidávali další. "Seržante Ardwayne," řekl jsem.

"Ano, pane!"

Nemusel jsem říkat nic jiného. Ardwin zaklel a prodíral se k nováčkům. "Žádné padáky znamenají, že nebudeme muset skákat," křikl na ně. "A teď držte huby!"

Meteorologický balón číslo dvě byl větší a větší. Vypadal dokonce větší než náš vlastní, protože jsem ho mohl vidět celý, zatímco jedině, co jsem viděl z našeho vlastního balónu, byl jeho kývající se spodek, který zakrýval oblohu nad našimi hlavami. Vrtulníky nastartovaly motory a po chvíli se zvedly. Jeden se vznesl přímo nad námi.

Druhý se vznášel nad protějším balónem. Ve srovnání s obrovitými vaky vypadaly stroje jako trpasličí.

Vrtulníky se srovnaly v pozicích nad balóny. Nahoře se členové jejich posádek nakláněli nad zmítajícími se obaly, aby se ujistili, že uzavazovací lana jsou v pořádku. Slyšel jsem jejich hlášení ve sluchátkách přílby. Nakonec byly všechny uzavazovací operace úspěšně ukončeny.

"Je na palubě všechno v pořádku?" zeptal se mě Falkenberg. Ve sluchátkách zněl jeho hlas neutrálně. Viděl jsem ho, jak stojí ve vratech skladiště, a zamával jsem. "Všechno v pořádku, pane," odpověděl jsem.

"Dobrá. Centurio, vypusťte číslo jedna!"

"Provedu, pane!" odpověděl Pniff. "Pozemní osádka, připravte! Vypustit číslo jedna!"

Vojáci na zemi rychle uvolňovali uzavazovací lana a přitom se na nás vesele smáli. Nestalo se nic, samozřejmě.

Meteorologické balóny jsou konstruovány tak, aby měly téměř neutrální vzdušnou sílu, takže tah balónu prostě jenom vyvažuje váhu nákladu. Veškerou pohybovou energii dodávaly vrtulníky.

Jejich motory zavly ve vysokých obrátkách a my jsme začali stoupat. Zasáhl nás náhlý poryv větru a ošklivě to s námi zamávalo. Někteří z vojáků začali nadávat a jejich poddůstojníci je okřikl. Potom jsme byli nad přístavem, stoupali

jsme podél útesu a najednou jsme byli nad ním. Pluli jsme na sever směrem k pevnosti, zůstali jsme vysoko nad městem, dokud jsme se nedostali k severnímu okraji Posádky, a potom jsme klesli hluboko dolů nad pevnostní hradby. Kdokoliv by nás sledoval z oblasti přístavu, musel by mít dojem, že jenom převážíme spoustu zásob někam za útes. Mohlo jim být divné, že přepravujeme také lidi, ale mohli jsme si být celkem jisti, že nás nepodezřívají z ničeho jiného než z přesunu z jednoho místa na druhé.

Snesli jsme se nízkou nad pole severně od města a pokračovali jsme v letu. Potom jsme znovu vystoupali, nabírali jsme výšku, dokud jsme nebyli ve třech tisících třech stech metrech.

Chlapi na plošině mě nervózně pozorovali. Viděli, jak světla města za námi pomalu mizí.

"No tak," řekl jsem. Připadalo mi divné, jaké je ticho. Vrtulníky byly extrémně tiché a ta trocha hluku, kterou dělaly, byla filtrována ohromnými plynovými obaly nad námi. Zábradlí zadržovalo většinu větru. "Každý muž si oblékne bojovou přilbu."

Vypuklo poněkud zmatené kramaření, jak chlapi hledali své torny a navzájem si vyměňovali přilby. Byli jsme poučeni, že nesmíme na plošině přenášet váhu a nikdo nechtěl udělat žádný nečekaný pohyb.

Přepnul jsem sílu signálu své vysílačky tak, aby nemohl být zachycen dále než do vzdálenosti jednoho kilometru. Byli jsme asi tři kilometry vysoko, takže jsem se nemusel obávat, že by nás někdo odposlouchával. "Teď už je vám všem jasné, že letíme přímo do pevnosti," řekl jsem.

Nováčci se zasmáli. Mazáci se tvářili otráveně.

"Máme splnit bojový úkol," řekl jsem. "Letíme dvě stě padesát kilometrů na západ od města. Jakmile se tam dostaneme, obsadíme bývalou kondominiální pevnost, zakopeme se tam a počkáme, až tam připochoduje zbytek praporu, abychom se zase dali do kupy."

Pár vojáků při té zprávě zvedlo hlavy. Slyšel jsem, jak jeden říká svému kamarádovi: "To jim dá zatraceně zabrat, umaširovat dvě stě padesát kiláků."

"Vy budete ale muset také trochu pochodovat," řekl jsem. "Podle plánu přistaneme osm kilometrů od pevnosti a zbytek vzdálenosti urazíme po svých, abychom posádku pevnosti překvapili. Pochybují, že tam o nás vědí."

"Kristián Johnny je už zase na válečné stezce," zamumlal někdo. Nevšiml jsem si, kdo to byl.

"Pane?" zeptal se jeden desátník. Poznal jsem ho. Byl to Roff, ten muž, který si v raketoplánu utahoval z nováčka trpícího mořskou nemocí.

"Ano, desátníku Roffe?"

"Můžu se na něco zeptat, pane?"

"Zeptejte se."

"Jak dlouho tam budeme, poručíku?"

"Dokud nás kapitán Falkenberg nevyprostí," řekl jsem.

"Aye, aye, sire."

Další dotazy nebyly. Zdálo se mi to divné. Přece musejí být zvědaví na další podrobnosti. Dnes v noci budou někteří z vás zabiti. Proč o tom nechcete vědět víc?, ptal jsem se v duchu.

Daleko více je zajímavý balón. Teď, když už se zdálo, že nespadne, chtěli se podívat přes okraj zábradlí. Dovolil jsem poddůstojníkům vzít chlapy po řadě k zábradlí, aby se mohli dolů podívat všichni.

Také jsem si to vyzkoušel a moc se mi to nelíbilo. Za zábradlím to nevypadalo nijak zle, ale podívaná přes zábradlí dolů byla strašlivá. Kromě toho tam nebylo nic moc k vidění, jenom pár světél strašně hluboko pod námi a daleko za námi jakýsi tvar, který zastíňoval hvězdy. To byl balón číslo dvě, vzdálený asi jeden kilometr.

"Neměl by pan poručík chuť na šálek kávy?" zeptal se hlas za mými zády. "Přinesl jsem termosku."

Otočil jsem se a uviděl jsem Hartze s mojí termoskou a jídelní miskou. Všiml jsem si, že nastoupil na plošinu s vysílačkou, ale zapomněl jsem na něj. "Díky, kávu si dám," řekl jsem.

Káva byla z poloviny dolita brandy. Málem jsem se zakuckal. Hartz se dokonce ani neusmál.

* *• #

Letěli jsme oklikou, abychom nepřelétali nad žádnou důležitou poříční osadou. Trasa vedla severně od řeky, potom se nedaleko přistávací oblasti ohýbala jihozápadně. Otočil jsem se, abych se znovu podíval přes zábradlí, a doufal jsem, že Deane vyladil navigační počítač pořádně, protože dole nebyly žádné zachytivé body, podle kterých bychom se mohli orientovat. Čas od času se tam mihlo oranžovožluté světlo, pravděpodobně nějaká farma, nejspíš tábořiště nějakých psanců, ale jinak všechny kopce vypadaly úplně stejně.

Tohle bude nejpitomější akrobatický kousek ve vojenské historii, pomyslel jsem si. Ale ve skutečnosti jsem tomu nevěřil. O řadových námořních pěšácích je dlouho známo, že chodí do boje s nově zformovanými jednotkami, kterým velí divní důstojníci. Navíc jsem si říkal, zda nějaká výprava měla někdy proti sobě víc nepříznivých okolností. Byl tu nezkušený velitel, lidé, kteří nikdy společně nebojovali, kapitán, který bojový úkol naplánoval, ale neúčastní se jej.

Uvědomoval jsem si ovšem, že čas na námítky byl při instruktáži. Teď už na ně bylo trochu pozdě.

Podíval jsem se na hodinky. Další hodina letu za námi. "Seržante Ardwayne."

"Ano, pane?"

"Řekněte jim, ať si sundají ty pracovní hadry a pře-vlečou se do bojové kůže a zbrojí. Až se všichni převléknou, tak bude kontrola zbraní," Vyparádíme se k lovu, řekl jsem si v duchu, ale neřekl jsem to nahlas. Byl to starý fůr, který nikdy moc nezabral. Rád bych věděl, kdo na něj přišel. Patrně nějaký válečník pod hradbami Tróje.

Hartz už vyndal moji koženou uniformu z batohu. Pomohl mi vysoukat se z modráků a navléci si blůzu a kalhoty ze syntetické kůže. Plošina se kývala, jak se muži snažili navléci si kalhoty vleže. Oblékali se s potížemi, protože leželi na hromádách zavazadel a výzbroje. Ozývaly se nadávky, jak chlapi leželi sem a tam a snažili se najít svoje polní batohy a pušky.

"Dej tu zasranou botu z mýho oka!"

"Drž hubu, Traegere."

Nakonec se každému podařilo obléci si ochrannou zbroj a uniformu. Vojáci teď seděli tiše. Dokonce ani mazáci už nežertovali. Bojová zbroj má v sobě něco, co způsobuje, že všechno vypadá najednou ohromně skutečně.

Vojáci vypadali ve svých objemných kožených uniformách a ochranných zbrojích hrozivě a také hroziví byli. Samotná zbroj, oblékaná na tělo, nám dávala výhodu před jakýmkoliv protivníkem. Dopřávala také pocit bezpečí, což ale může být nebezpečné. Xemourlon, materiál, ze kterého byly bojové zbroje vyrobeny, dokázal zachytit střepiny a dokonce i kulky z pistole, ale slupky z velkokaliberních zbraní nezastavil.

"Jak vám to jde tam dole?" ozval se ve sluchátkách Louisův hlas, který mě na okamžik vylekal.

"Všichni už jsme tady oblečení v brnění," odpověděl jsem mu. "Pořád si myslíš, že víš, kam letíš?"

"Já ne, ale počítač to ví. Před pěti minutami jsem kontroloval radar. Byl tam ten říční soutok, co je na mapě. Jedeme přesně na chlup."

"Jaký je předpokládaný čas přiletu?" zeptal jsem se.

"Asi za dvacet minut jsme na místě. Vítr je slušný a nemění se, není moc silný. Je to procházka růžovým sadem."

"Zásoba pohonných hmot?" zeptal jsem se.

"Máme všude za zadkem rezervní kanystry. Není to zrovna nadbytek, ale máme jich dost. Přestaň se strachovat."

"No jo."

"To víš," povídá Louis, "nikdy jsem neletěl s vrtulníkem, pod kterým by viselo něco takového, jako jsou tyhle balóny."

"Jaké to je?"

"Nic zvláštního," odpověděl Louis. "Trochu legračně se to řídí, ale už jsem si na to zvykl."

"Jo bych ti radil."

"Hele, nech řízení na nás. Konec,"

Následujících dvacet minut se vleklo jako celý týden. Ujišťuji vás, že zaručený způsob, jak natáhnout čas, je sedět na otevřené plošině ve výšce tři a půl kilometru, pozorovat noční oblohu a čekat na svůj první bojový úkol, ve kterém má člověk velet. Snažil jsem se vymyslet něco obveselujícího, co bych řekl, ale nic mě nenapadlo, a tak jsem raději mlčel. Čím víc bych toho namluvil, tím víc by bylo znát v mém hlase napětí.

"Vaším úkolem je vzbuzovat důvěru klidným vzezřením," řekl mi Falkenberg. Doufal jsem, že přesně tohle dělám.

"Oukej, můžeš se teď sám mrknout," ozval se Louis.

"Rozumím," Vzal jsem si od Hartze svůj osobní nok-tovizor. Byl o něco lepší než erární výbava. Měl deseticentimetrové čočky Leica zesilující světlo a osobně jsem si ho koupil po absolvování akademie. Dělalo to tak mnoho novopečených důstojníků, protože firma Leica dávala absolvujícím kadetům slevy. Připevnil jsem si dalekohled k přilbě a zkoumal jsem kopcovitou krajinu. Přistávací zóna byla na vrcholku kopce, který byl nejvyšším bodem hřebenu táhnoucího se od řeky. Nastavil jsem výkon dalekohledu na maximum a pečlivě jsem prostor zkoumal.

Vypadal opuštěně. Rostla tu všude divoká neproniknutelná křoviska a nezdálo se, že na vrchol kopce někdy někdo vylezl.

"Mně se to zdá dobré," řekl jsem Louisovi. "Co máš ty?"

"Na infračerveném detektoru nic, na nízkofrekvenční televizi taky nic," řekl. "Nic tu nepřekáží pár zvířátkům a ptákům, aby tu hřadovali na stromech. To se mi líbí. Když máš někde zvířata a ptáky, tak tam s největší pravděpodobností nejsou lidé."

•Jó-

"Oukej, to byly pasivní senzory. Mám to přejet knitočtovým pásmem K?"

Uvažoval jsem o tom. Kdyby tam dole někdo byl, a kdyby tenhle teoretický někdo měl radar, vrtulník by se prvním impulsem sám prozradil. Možná by to byla výhoda. "Ano,"

"Rozumím," řekl Louis. Chvilí byl zticha. "Hale, nemám tu nic. Jestli tam dole někdo je, je dobře zakopaný a čeká na nás."

"Tak jdeme na to," řekl jsem.

Tak, a jsem v tom až po uši, usoudil jsem.

IX.

"Padejte přes zábradlí!" řval Ardwin. "Koukejte uvázat ta lana! První četa zaujme kruhovou obranu! Hněte sebou, kurvafix!"

Muži se drali ven z plošiny. Někteří z nich měli v zubech ukotvovací kolíky, velké hliníkové vývrtky, které šroubovali do země. Další k nim uvazovali kotvící lana. První četa, dva manipuly, se vějířovitě rozptýlila po okolí s odjištěnými puškami.

Nebylo příliš větrno, ale ohromné plynové pouzdro mělo velkou povrchovou plochu, a tak jsem si dělal starosti.

Vyběhl jsem ven, abych na operaci dohlédl. Nezdálo se však, že by ukotvovací kolíky snášely velký tlak. Svahy kopce byly tiché a temné. Dosedli jsme na vrcholek nějakého nízkého křoviska se silnými větvemi. Zlomené listy vyhlížely mastně. Naslouchal jsem a potom jsem nastavil svůj přehledový radiolokátor na plný výkon. Stále nic, dokonce ani hlasy ptáků. Nic, jenom zvuky vydávané mými vlastními vojáky, pohybujícími se po okolí. Přepnul jsem vysílačku na velitelskou frekvenci. "Ať se nikdo ani nehne," řekl jsem.

Hluk ustal. Bylo naprosté ticho, kromě občasného "vhump!" listů vrtule a slabšího zvuku motoru druhého vrtulníku, který sem odněkud doléhal.

"Pokračujte," řekl jsem.

Přišel ke mně Ardwin. "Nikdo tu není, pane. Prostor je zajištěn."

"Díky." Nastavil jsem frekvenci druhého vrtulníku. "Můžete sem spustit číslo dvě a odpoutat se,"

"Aye, aye, sire," řekl Louis.

Začali jsme z plošiny vykládat výstroj. Po několika okamžicích se nad námi ocitl vrtulník číslo dvě. Vůbec jsme jej neviděli, jenom ohromné plynové pouzdro s plošinou, která tancovala pod ním. Meteorologicky balón dosedl na trnité keře a ven se vyhnuli muži s ukot-vovacími kolíky. Centurio Lieberman manévr sledoval, dokud nebyla plošina správně ukotvena, a potom se rozběhl ke mně.

"Všechno v pořádku?" zeptal jsem se ho.

"Ano, pane." Z jeho tónu bylo jasné, že chtěl dodat: "Samozřejmě".

"Tak jim velte sedlat," zažertoval jsem. "Vyrážíme."

"Aye, aye, sire. Pořád si myslím, že by na to úplně stačil Ardwin, pane."

"Ne. Budu tu potřebovat zkušeného chlapa, pro případ něčeho nepředvídaného. Když si nepošleme pro těžkou výzbroj nebo kdyby se stalo něco mně, spojte se s Falkenbergem kvůli dalším rozkazům,"

"Aye, aye, sire." Bylo vidět, že se mu to pořád nelíbí. Chtěl jít s námi. Co se mne týkalo, chtěl bych ho mít také s sebou, ale u balónů a vrtulníků jsem musel nechat nějaké vojáky. Pokud by vítr zesílil a ukotvovací kolíky by tah neudržely, musely se ty věci dostat do vzduchu co nejrychleji a my ostatní bychom tu zůstali bez batohů a zásob. Existovala tu celá řada eventualit a chtěl jsem tu mít spolehlivého člověka, kterému jsem mohl věřit, že si s nimi poradí.

"Jsme připraveni, pane," řekl Ardwin.

"Dobrá. Vyrážíme hned." Přepnul jsem frekvenci. "Tak my jdeme, Louisi."

"Budu připraven," odpověděl Bonneyman.

"Díky. Konec." Došel jsem k čelu kolony. Ardwin už tu byl. "Zavelte k pochodu," řekl jsem.

"Mám dotaz, pane," ozval se Ardwin.

"Ano?"

"Chlapi by si raději vzali svoje plné polní, pane. Nechce se jim nechat všechny věci tady."

"Seržante, máme urazit osm kilometrů za necelé tři hodiny. Nepřichází v úvahu."

"Ano, pane. Nemůžeme si vzít aspoň pláště? Bez nich bude zima —"

"Seržante Ardwin, nechávám tady centuria Liebermana a čtyři manipuly chlapů. Co myslíte, že se stane vašim polním? Tak už je pohněte."

"Ano, pane. No tak, vy zkurvysyni, padejte."

Slyšel jsem reptání, jak vyrazili podél hřebenu. Oni se snad zbláznili, pomyslel jsem si. V tomhle terénu chtějí vláčet svoje plné polní!

Křoviny byly husté a postupovali jsme kupředu jen velmi pomalu. Potom průzkumníci našli vyschlé koryto potoka a přesunuli jsme se tam. Bylo plné balvanů velikosti psacího stolu a my jsme skákali z jednoho na druhý a zvolna sestupovali z kopce. Byla tma jak v pytli, balvany byly pouhé stíny, které jsem sotva rozeznal. Tohle nemůže vyjít, začínal jsem se hrozit.

Ale díky Bohu za všechny ten výcvik při nízké přitažlivosti, říkal jsem si. Dokážeme to, ale budeme potřebovat světlo. Zapnul jsem vysílačku a naladil na velitelskou frekvenci. "Poddůstojníci zapnou infračervené osvětlení na nejnížší výkon," řekl jsem. "Žádné viditelné světlo."

Nasadil jsem si vlastní infračervený vizor a zapnul na přilbě infračervené světlo. Z kamenů přede mnou se staly světle zelené tvary, jež jsem viděl dost zřetelně, abych mohl skákat z jednoho na druhý. Přede mnou vizor ukazoval světle zelené pohyblivé skvrny — mé průzkumníky a poddůstojníky s jejich vlastními iluminátory.

Nepočítal jsem s tím, že někdo bude pozorovat tenhle kopec s infračervenými lokátory. Nebylo to pravděpodobné a od pevnosti, kde taková zařízení mohli mít, jsme byli ještě daleko. A kdo ví, jestli Říční smečka vůbec nějaká taková zařízení má. Přesvědčoval jsem se, že by to chtělo zatraceně dobré zařízení, aby nás někdo spatřil na větší vzdálenost než jeden kilometr.

Osm kilometrů před námi a tři hodiny na jejich překonání. To by neměl být velký problém. Chlapi jsou v dobré kondici, nemají žádné polní — ti zatracení blázní je chtěli nést! — jenom pušky a munici. A dělostřelecký oddíl, samozřejmě. Ti budou nejpomalejší. Každý z minometníků nesl dvacet dva kilo, chlapi s bez-zákluzovými raketomety dvacet čtyři. Za chvíli jsme byli zpocení. Otevřel jsem všechny ventily ochranné zbroje a kožené uniformy a uvažoval jsem, jestli můžu nařídít vojákům to samé. Nebud' pitomý, řekl jsem si. Většina z nich to už dělala nejméně tucetkrát. Neřeknu jim nic nového, co by neznali.

Ale mám to tu na pověť já, nepřestával jsem se ujišťovat. Jakmile se něco zvrtně, bude to tvoje chyba, Hale Slatere. Dobře jsi to věděl, když jsi tuhle práci bral.

Myslel jsem na milión maličkostí, které by mohly dopadnout špatně. Teď už mi plán nepřipadal tak dobrý, jako když jsme o něm uvažovali nad mapami. Tady jsme byli, šestasedmdesát chlapů, kteří se pokusí obsadit pevnost s pravděpodobně daleko početnější posádkou. Falkenberg odhadoval, že tam bude asi sto dvacet pět mužů. Zeptal jsem se ho, jak k tomu číslu došel.

"Latriny, pane Slatere. Latriny. Spočítejte si množství budek, odhadněte, kolik prdelí připadá najednu z nich, a máte dobrý odhad celkového počtu chlapů," Dokonce se při tom ani nezašklebil.

To byl moc povzbudivý odhad a Falkenberg se ani nenamáhal, aby šel s námi. Zjistíme, jak dalece byl jeho odhad přesný, opravdu tím nejsnadnějším způsobem.

Pořád jsem si opakoval, které okolnosti jsou na naší straně. Satelitní snímky potvrzovaly, že na tomto hřebenu nikdo nežije. Nejsou tu žádné latriny, řekl jsem si v duchu a ve tmě jsem se zašklebil. Ale prozkoumal jsem podrobně všechny fotky a nenašel jsem tu žádnou známku lidské činnosti. Proč by tu také lidé měli být? Nebyla tu žádná voda, kromě

pramene uvnitř vlastní pevnosti. Nebylo tu vůbec nic, dokonce ani pořádné dřevo na topení, jenom tahle hnusná bodláková křoviska, která člověka bodala do kotníků.

Prošel jsem zátočinou koryta a narazil jsem tam na čekajícího svobodníka. Jeho manipul stál za ním. Měl v něm tři nováčky. Jeden poddůstojník, jeden voják s mnoha lety služby a tři nováčci. Obvyklá sestava ma-nipulu je pouze jeden až dva nováčci, takže jsem se divil, proč Lieberman postavil tenhle manipul tímhle způsobem.

Svobodník ukázal směrem nahoru. Na tomto místě jsme museli koryto potoka opustit. Daleko před sebou jsem zahlédl baterky mužů ze svého předvoje. Opustil jsem potok a po pár metrech jediným člověkem po mém boku byl Hartz. Vlekl se dopředu s dvacetikilovou vysílačkou na zádech a s puškou v pravé nici, ale jestli mu dělalo nějaké potíže držet se mnou krok, nedal to najevo. Byl jsem rád, že jsem ten krám nemusel nést sám.

Hřeben se zde asi po sto metrech snižoval. Porost nám sahal jen do pasu. Zelená světélka na mém výhledu pohasla, neboť průzkumníci vpředu zhasli svá světla. Nařídil jsem ostatním, aby udělali totéž. Promítl jsem si na zem pomocí projektoru v přilbě mapu, nezfetelnou záplatu světla, kterou bylo možné spatřit jen z bezprostřední blízkosti z místa těsně nad ní.

Byl jsem překvapen, když jsem zjistil, že už jsme ušli víc než polovinu celkové vzdálenosti.

Pevnost Beersheba sama o sobě za moc nestála. Byl to čtverec nízkých hradeb se strážními věžemi v rozích, zmenšenina větší pevnosti v Posádce. Postupem času doznala pevnost určitá vylepšení, na vnějších stranách hradeb se objevily příkopy a parapety, jakož i harmonika rezavějšího ostaného drátu. Přes hradby jsem nedohlédl, ale věděl jsem, že jsou tam čtyři nadzemní budovy a tři velké bunkry. Stavby byly postaveny z vepřovicových cihel. Bunkry byly srubové, vyspárované hlinou. Hořet nebudou. Klády byly z místního dřeva s vysokým obsahem kovů.

Ty bunkry budou problém, ale budou muset počkat. V první řadě jsme se museli dostat za zdi pevnosti. V hradební zdi přede mnou byla vrata. Byla vyrobena ze stejného dřeva jako bunkry. Přes příkop tu vedla rampa a zdálo se, že je to pro nás nejlepší šance, protože naproti bráně stál v pevnosti jeden z bunkrů, jehož osádka bude moci bez překážky střílet, jakmile bránu zničíme.

Tři sta metrů od pevnosti jsem měl v nízkých, divokých křovinách položených pětasedmdesát chlapů. Místo vypadalo opuštěně. Můj infračervený lokátor neukazoval nikoho ve strážních věžích ani na hradbách. Nic. Mrkl jsem na hodinky. Necelá hodina před úsvitem.

Neměl jsem nejmenší představu, co mám udělat, ale byl nejvyšší čas se rozhodnout.

"Nesnažte se něco vymyslet," řekl mi Falkenberg. "Do-staňte chlapy k pevnosti a dejte jim volnou ruku. Oni už ji pro vás dovedou."

No to jistě, říkal jsem si. To určitě. Ty tady nejsi, ty pitomý zbabělce, ale já ano a je to můj problém a já nevím, co mám k čertu udělat.

Pohled na příkop a harmoniku ostaného drátu se mi vůbec nelíbil. Bude to pěkně dlouho trvat, než se přes to dostaneme. Kdybychom se příkopem plazili, tak nás zahlédnou. Nemohou být přece tak nedbalí. Jestli nepostavili stráž, tak musí mít nějaký pátrací systém. Možná přístroje reagující na tělesnou teplotu nebo radar. Prostě něco. Kdyby neměli jistotu, že se k nim nemůže nikdo nepozorovaně přikrást, tak by přece postavili stráž.

Aby to čert spral. Musíme něco udělat, pomyslel jsem si. Kýval jsem na Hartze a předal jsem mu mikrofon. Jeho vysílačka měla úzkopásmovou směrovou anténu a podél ušlé cesty jsme zanechali řadu přenosných zařízení. Mohli jsme tak s přístavací zónou komunikovat, aniž bychom vzbudili pozornost elektronických hlídacích psů v pevnosti. ,

"Lelek, lelek, tady je černý orel," řekl jsem.

"Černý orel, přijem."

"Vidíme to místo, Louisi. Vůbec nic se tam nehýbá. Kdybych nic jiného nevěděl, tak bych řekl, že je to opuštěné."

"Chceš, abych se na to přišel mrknout?"

To stálo za úvahu. Vrtulník by mohl zakroužit nad pevností dost vysoko a prohlédnout ji pomocí své elektroniky.

Nevěděli jsme, jestli byl někdo na otevřeném prostranství. Byla tu však možnost, že jej spatří, a tím bychom se připravili o svoji největší výhodu.

"Nesnažte se něco vymyslet," říkal Falkenberg. "Překvapení — to je vaše ohromná výhoda. Nezvorejte to."

Ale on tu nebyl. Nemohl jsem přijít na žádné správné rozhodnutí. "Ne," řekl jsem Louisovi. "Zamítá se. Nalož vojáky a jděte do vzduchu, ale zůstaňte z dohledu. Buď připraven se sem okamžitě vrhnout. Až tě budu potřebovat, tak to bude krajní nouze."

"Aye, aye, sire."

"Černý orel, konec." Dal jsem mikrofon Hartzovi.

Dobrá, řekl jsem si, tak to by bylo. Zamával jsem na seržanta Ardwaína.

Napolo se vztyčil ze země a kývl. Řada se pohnula kupředu, pomalu. Za námi sestavili dělostřelci své mi-nomety a raketomety a čekali vedle nich na rozkazy.

Desátník Roff byl po mé levé ruce. Byl přímo před bránou. Dal svým vojákům mávnutím pokyn a začali se plazit k bráně.

Dostali jsme se k pevnosti asi na sto metrů, když se na vrcholu hradby vedle brány objevilo světlo. Někdo tam na nás mířil reflektorem. Rozsvítilo se další světlo a potom ještě jedno. Všechno to byly ručně ovládané reflektory, vydávající mohutné, ale nepříliš široké světelné paprsky.

Desátník Roff vstal a zamával na ně. "Haló tam!" zařval. "Co to tam vyvádíte?" Hulákal jako opilý. Chtěl jsem mu nařídít, aby si lehl, ale bylo už pozdě.

"Jste tam chlapi v pořádku?" řval Roff. "Máte něco k pití?"

Ostatní vojáci se už neplazili, ale přikrčení se hnali dopředu.

"Kdo ksakru jste?" zakřičel někdo z hradby.

"Do prdele, a kdo jste vy?" odpověděl Roff. "Dejte mi nákej chlast!" Světla se upřela na něj.

Stiskl jsem tlačítko mikrofonu. "Černý orel, tady je černý orel. Ať už jste tady, ale fofrem!"

"Jasně, brácho!"

Přepnul jsem na velitelskou frekvenci. "Roffe, k zemi! Palte bez povelů. Do útoku!" Křičel jsem tak, že všichni velitelé z toho museli být napůl hluchí.

Roff sebou sekl vedle místa, kde stál. Po celém prostoru před pevností naskočily oranžové ohýnky, jak vojáci zahájili palbu. Světla na hradbách zmateně poskočila. Dvě zhasla. Jedno zůstalo svítit před bránou, kam dopadlo na zem.

Vojáci vyskočili z křovisek a uháněli s řevem k pevnosti. Řvali jako šílení. Potom se za mnou rozštěkal kulomet, za ním následoval další.

Ozval se signál trubky. Nic takového jsem nenařídil. Dokonce jsem ani nevěděl, že s sebou máme trubače. Zdálo se, že trubka muže vzpružila. Běželi k ostatnému drátu zároveň s první salvou minometu. O vteřinu později jsem uvnitř hradeb zahlédl zášlehy ohně, způsobené zásahy. Zároveň s tím se za mnou ozvaly výstřely z raketometů a slyšel jsem jeden náboj proletět jen pár metrů vlevo od místa, kde jsem byl. Zasáhl bránu, objevil se záblesk, potom zasáhl bránu další a další náboj. Trubka znovu a znovu opakovala signál k útoku, zatímco minomety pálily do pevnosti další nálože s rozbuškami nastavenými k odpálení min metr nad zemí. A znovu se ozvala střelba raketometů.

Brána nedokázala snést takový příval a otevřela se. Zevnitř se vyvalil kouř. Některý z minometníků musel vystřelit mezi bránu a bunkr kouřovou nálož. Z brány vystřelily čáry trasovacího střeliva, ale muži se jim snadno vyhnuli. Běželi ke vchodu z obou stran.

Ostatní se hnali přímo k drátům. První z útočníků se vrhli na zátarasy a další vlna přeběhla po jejich zádech a skočila do příkopu. Následovaly další vlny vojáků a muži v zákopech zvedali své soudruhy na úzký pruh země mezi příkopem a hradbami.

Zastavili se jen na okamžik, aby mohli vrhnout přes zeď granáty. Potom vždycky dva a dva uchopili třetího a zvedli ho tak, aby se mohl zachytit vrcholku hradby. Vstali a tlačili jej vzhůru, dokud nebyl schopen sám se na zeď vytáhnout a na vrcholku se postavit. Nahoru se dostávali další muži a začali k sobě vytahovat kamarády zezdola. Nechtělo se mi věřit, že se to všechno seběhlo tak rychle.

Chlapi na drátěném zátarasu se snažili rychle vypro-

sadit, dokud byl dole ještě někdo, kdo by je vyzdvihl na zeď. Jsou to nejspíš nováčkové, pomyslel jsem si. Samozřejmě.

Svobodníci poslali nováčky první s jednoduchým posláním. Lehnete si a nechte po sobě šlapat.

S burácením se přihnal vrtulník. Pálil do pevnosti příval střeliva z dvacetimilimetrového kanónu. Trasovací střely zářily proti noční obloze.

A já jsem tam pořád seděl a všechno jsem pozoroval u vytržení nad tím, jak rychle se to seběhlo. Násilím jsem se probral z ustrnutí a zapnul jsem vysílačku. "Rozsvi'te identifikační majáčky! Rozkaz platí pro všechny! Rozsvi'te identifikační majáčky!" Přepnul jsem frekvenci. "Lelek, lelek, tady je černý orel. Pro Kristovy rány, Louisi, buď opatrný! Někteří z našich už jsou v pevnosti!"

"Vidím ty majáčky," odpověděl Louis. "Uklidni se, Hale. Sledovali jsme je, jak se ženou dovnitř,"

Vrtulník kroužil kolem pevnosti v těsných kruzích a stále střílel. Potom se spustil dolů.

"Minometníci, přerušte palbu," ozval se hlas seržanta Ardwaína. "Jsme už v pevnosti a právě přistává vrtulník."

Prokrista, pomyslel jsem si. To je další věc, na kterou jsem zapomněl. Jsem kus vola, a ne velitel. Dokonce jsem zapomněl i na ty nejelementárnější věd.

Vrtulník se snesl k zemi a dokonce ještě před tím, než zmizel za hradbami, začali z něj vyskakovat muži. Desátník Roff tam byl ještě dřív než já. "Opatrně tady, pane." Ponořil se za sloup brány a zmizel mi z očí. Následoval jsem ho do oblaku kouře a zahrnul jsem doprava, kudy běželi kolem zdi ostatní vojáci.

Uvnitř panoval náramný zmatek. Všude ležela neozbrojená těla, pravděpodobně zkosená minometnou palbou. Chlapi se hnali a stříleli na všechny strany. Uvědomil jsem si, že obránci asi těžko budou mít helmy. "Každý bez přílby je nepřítel," křikl jsem do mikrofonu.

To je ale blbost. Jako by to nevěděli i beze mne. "Pěkně jim zatopte, mládenci!" To byla další kravina, kterou jsem řekl, ale přinejmenším to byl lepší důvod, když už jsem jim musel křičet do uší, než jim vykládat věci, které už věděli.

V jednom bunkru vybuchl svazek náloží. Ke vchodu se vrhla jedna četa a zaspala vnitřek granáty. Víc jsem ze svého místa neviděl, ale v celém prostoru bunkru se střílelo.

A co teď? uvažoval jsem. V tu chvíli začala střelba utíchat, až se nakonec ozývaly jen tu a tam ojedinělé výstřely a zbytečný rachot kulometu z bunkru, kryjícího bránu.

"Pane poručíku?" to byl Ardwaínův hlas.

"Ano, seržante?"

"V tom hlavním bunkru jsou ještě nějakí lidé, pane. Je slyšet, jak mluví. Zní to jako ženské hlasy. Nechceme to vyhodit do povětří, alespoň ne prozatím."

"Jak to vypadá se zbytkem pevnosti?"

"Celá je vyčištěná, pane. Jak bunkr 7, tak kasárna. Máme asi dvacet zajatců."

To byla rychlost. Jako nějaké automatické kouzlo. "Seržante, přesvědčte se, že tu neexistuje nic, co by mohlo střílet do prostoru severozápadně od pevnosti. Chci tam nasměrovat balóny."

"Aye, aye, sire."

Přepnul jsem vysílačku na frekvenci vrtulníku. "Obsadili jsme celý prostor s výjimkou jediného bunkru, ale to nebude problém. Dopravte sem číslo dvě, přistanete v prostoru severozápadně od pevnosti, ve vzdálenosti asi tři sta metrů od hradeb. Chci, abys zůstal nahoře a kryl číslo dvě. Kdyby se vyskytlo cokoliv, co by mohlo balón zasáhnout, tak to okamžitě zlikviduj! Nepřestávej celou tu oblast monitorovat. Nechce se mi věřit, že by se nikdo nepřišel podívat, co se

tu děje."

"Aye, aye, sire," řekl Louis. "Vypadá to, žeš tam dole udělal pěkný kus práce."

"Prostě jsme to místo dobyli," odpověděl jsem. Vypnul jsem vysílačku a hledal jsem seržanta Ardwaina. Muselo se toho ještě dost zařídít, ale nepochyboval jsem, že už to zařizuje. Za celý svůj život jsem se necítil takhle zbytečný. Dnes v noci se opravdu udělal kus pořádné práce, o tom nebylo sporu, ale rozhodně to nebylo mojí zásluhou.

X.

Byl to můj křest ohněm. Na svůj výkon jsem moc pyšný nebyl. Od okamžiku, kdy bitka začala, jsem nevydal jediný rozkaz a byl jsem skoro poslední člověk, který se do pevnosti dostal. Pěkný velitel.

Ale nebyl čas to pořád dokolečka probírat. Svítání se hlásilo světlou šmouhou v dálce na východě. Nejprve bylo nutné vystavit účet zubaté. Čtyři muži zabití, z toho dva nováčci. Jedenáct raněných. Po rychlé poradě s naším doktorem jsem tři z nich poslal k vrtulníkům. Ostatní mohli bojovat, nebo to alespoň tvrdili. Potom jsem oba vrtulníky poslal na východ do Harmonie a začali jsme do pevnosti přenášet své zásoby. Od této chvíle jsme byli odkázáni sami na sebe. Seržant dr. Crisp měl další tucet pacientů, obránců, kteří byli zraněni při útoku. Měli jsme tu třicet zajatců, třicet sedm zraněných a přes padesát mrtvých. Jedním ze zraněných byl bývalý velitel pevnosti.

"Dostal ránu pažbou do hlavy, když vyběhl ven ze svého stanoviště," řekl mi Ardwin. "Ale teď už může mluvit,"

"Podívám se na něj."

"Ano, pane," Ardwin vešel do bunkru přeměněného na ošetrovnu a přivedl s sebou muže asi padesátiletého, s prstencem tmavých vlasů kolem holé lebky. Měl malé vodové oči. Nevypadal ani jako voják, ani jako zločinec.

"Říká, že se jmenuje Flawn, pane," oznámil mi Ardwin.

"Námořní pěšáci," ozval se Flawn. "Kondominiální námořní pěšáci. Netušil jsem, že jsou nějakí i na téhle planetě. Do prdele, proč je tohle místo zase hodno pozornosti Velkého senátu?"

"Drž hubu," upozornil ho Ardwin.

"Flawne, mám tu jeden problém," řekl jsem mu. Stáli jsme na otevřeném prostranství uprostřed pevnosti. "Támhle v tom bunkru jsou ještě pořád nějakí vaši lidé. Nebylo by těžké otevřít ho pomocí granátů, ale moji chlapi mají dojem, že odtud zaslechli ženské hlasy."

"To mají pravdu," řekl Flawn. "Jsou tam naše ženy."

"Můžete je přesvědčit, aby vylezly, nebo to máme zapálit?"

"Kriste!" zvolal. "Co se teď s námi stane?"

"Machts nichts pro mne," řekl jsem mu. "Moje rozkazy jsou odzbrojit vaše lidi. Můžete jít, kam chcete, ale beze zbraní. Třeba na severozápad, jestli chcete."

"Beze zbraní! Víte, co se nám tam venku stane beze zbraní?"

"Ne, a je mi to celkem jedno."

"To je mi jasné," odpověděl Flawn. "Vám je to vždycky jedno, vy kurvy —"

"Dávej si pozor na to, jak mluvíš s panem poručíkem," upozornil ho Ardwin. Přitlačil mu pažbu pušky na nárt. Flawn bolestně záúpěl.

"To stačí, seržante," řekl jsem. "Flawne, vy jste zločinci —"

"Zločinci. Hovno!" zvolal Flawn. "Promiňte mi, pane, ale vy se mýlíte." S obavami pozoroval Ardwaina a ústa měl opovržlivě zkřívená. "Dopravili jste mě sem bezdůvodně, jedině proto, že jsem nesouhlasil s Kondominiem. Propustili jste mě s holýma rukama. Měl jsem úplně holé ruce, poručíku. Tak jsme zkusili něco si postavit.

Politika tady není to, co doma. Anebo možná je to stejná sviňárna, jenže tady se to děje alespoň otevřeně. Něco jsem dokázal, a najednou přijdete vy, všechno mi seberete a pošlete mě pryč nezbrojeného, jenom s tím, co mám na sobě, a čekáte, že vám za to budu ještě vděčný?" Vrhel pohled ke kondominiální vlajce, která vlála vysoko nad pevností.

"Musíte mi odpustit, jestli nevyjadřuju dost vděčnosti."

"Mám rozkaz vás odzbrojit," řekl jsem. "Takže přesvědčíte své přátele, aby vylezli z toho bunkru, nebo ho máme vyhodit do povětří?"

"Necháte nás odejít?"

"Ano,"

"Mám vaše čestné slovo, poručíku?"

Přikývl jsem. "Samozřejmě."

"Hádám, že o žádné jiné záruky ani nemůžu žádat." Flawn se podíval na seržanta Ardwaina a ušklíbl se. "Strach mi to nedovolí. No tak dobrá, nechte mě s nimi promluvit."

V poledne jsme měli pevnost Beersheba pro sebe. Flawn a ostatní odešli. Trvali na tom, že si odnesou své raněné, přestože dr. Crisp jim řekl, že většina pravděpodobně cestou zemře. Ženy tu byly nejrůznějšího věku, od dospívajících dívek až po stařeny. Všechny k mě úlevě odešly s Flawnem, a samozřejmě ke zklamání mých vojáků.

Centurio Lieberman organizoval obranu. Přidělil muže do bunkrů, nechal postavit ochranné valy pro minomety, našel materiál k opravě zničené brány, další muže určil do stanovišť na hradbách, nechal vztyčit jídelní stany, kořalku, kterou jsme ukořistili, nechal zamknout do sklepa a postavil ke dveřím stráž...

A zase jsem se cítil zbytečný.

Za další hodinu se ven z pevnosti vydaly pracovní

skupiny. Poslal jsem seržanta Ardwaina a jednu četů, aby venku opravili zátarasy. Kryli jsme je z pevnosti a mi-nomety byly zastříleny tak, aby mohly pokropit cestu před nimi. Řeka byla od nás vzdálena asi tři sta metrů a tekla zhruba sto metrů pod námi, takže pevnost měla dobrý palebný prostor podél celé cesty a na všechny strany na vzdálenost jednoho kilometru. Bylo jasné, proč byl tenhle útes zvolen jako místo pro opevnění.

Jak tudy procházely skupinky uprchlíků, Ardwin je všechny odzbrojoval. Zprvu tudy procházeli i přesto, že přišli o

zbraně, ale po nějaké době se začali raději vracet, než by se vzdali svých zbraní. Žádný z průchozích nezpůsoboval žádné potíže, a tak jsem Ardwinovi nedovolil, aby je pronásledoval. Měli jsme moc málo lidí na to, abychom prováděli něco tak nesmyslného.

"Dobrá práce," řekl mi Falkenberg, když jsem mu odpoledne podával hlášení. "Zatím jsme urazili čtyřicet kilometrů a ještě nám zbývá pár hodin denního světla. Dá se dost těžko odhadnout, jak daleko ještě dokážeme ujít."

"Ano, pane. První skupina, kterou jsme odzbrojili, měla tři střely Skyhawk. Pět jich bylo tady v pevnosti, ale nikdo je nedokázal vyndat včas, aby je mohli použít. Těch pár mládenců, kteří se o to snažili, zabila mino-metná palba. Pro vrtulníky to v téhle oblasti ale stejně nevypadá bezpečně, zvláště teď, když jsou varováni."

"Ano," řekl Falkenberg. "Tohle jsem předpokládal. Necháme vrtulníky na čas odpočívat. Počínal jste si dobře, Slatere. Přesto bych vám radii, abyste moc neodpočíval. Zatím proti sobě nemáme žádného protivníka, který by stál za řeč, ale to se rychle změní, a potom může dojít k pokusu prorazit vaším směrem. Nezdá se, že by se chtěli vzdát svých zbraní."

"Xe, pane." A kdo jim to může mít za zlé? říkal jsem

si. Eric Flawn mi nešel z hlavy. Nevypadal jako zločinec. Nevím, co jsem tady v Beershebě očekával. Unesené dívky. Scény znásilňování a vraždění, asi. Nikdy jsem neviděl vládu zlodějů v akci. Ale určitě jsem nečekal to, co jsme tu našli. Skupinku mužů středního věku, kteří veleli vojákům ne nepodobným našim, až na to, že nebyli tak dobře ozbrojeni.

"Slyšel jsem, že jste znárodnili nějaké víno," řekl Falkenberg.

"Ano, pane."

"To pomůže. Ale stejné, nevydávejte větší denní přiděly než půl litru na chlapa."

"Cože? Já jsem vůbec neměl v úmyslu jim něco vydávat, dokud sem nedorazíte."

"Je to jejich, Slatere," řekl Falkenberg. "Můžete si samozřejmě poradit, i když jim nic nevydáte, ale nebude to nejlepší řešení. Máte to tam na povel vy. Dělejte, jak sám uznáte za vhodné, ale jestli chcete slyšet radu, tak dejte každému chlapovi denně půl litru."

"Ano, pane." U řádové námořní pěchoty neexistuje žádný zákaz pití, dokonce ani ne ve službě. Existují jenom přísné tresty za nezpůsobilost k vykonávání služby. Byly dokonce případy, že lidé za to byli zastřeleni. "Takže půl litru k večeři."

"Myslím si, že to je moudré," řekl Falkenberg. "No nic, zdá se, že si počínáte dobře. Za pár dní jsme u vás. Konec." Bylo potřeba postarat se o milion dalších drobností. V poledne jsem se vyplašil, když jsem uslyšel signál trubky, oznamující oběd, a tak jsem se vydal podívat, kdo to troubí. Nějaký desátník, kterého jsem si nepamatoval, měl vyleštěnou mosaznou trubku.

"Potrvá mi několik dní, než si zapamatuji všechna jména, desátníku," řekl jsem. "Jak se jmenujete vy?"

"Desátník Brady, pane."

"Troubíte moc pěkně." N

"Děkuji, pane."

Podíval jsem se na něj pozorněji. Teď jsem si byl jist, že už jsem ho viděl. Měl jsem dojem, že jsem ho viděl v televizi. Měl svou vlastní kapelu a zpěváky. Vystupovali v nočních klubech a nejméně jednou ve speciálním televizním pořadu. Rád bych věděl, proč dobrovolně vstoupil do řádové námořní pěchoty, ale nemohl jsem se samozřejmě zeptat. Snažil jsem se vzpomenout na jeho pravé jméno, ale ani to se mi nedařilo. Byl jsem si však jist, že nebylo Brady. "Budete tady troubit všechny signály?"

"Ano, pane. Centurio říkai, že to mám dělat."

"Správně. Pokračujte, Brady."

Signály polnice posílaly muže celý den k různým činnostem. Hodinu před večeří se konal formální nástup. Vlajkonoši stáhli kondominiální vlajku, zatímco všichni muži mimo službu stáli nastoupeni v pozoru a Brady hrál Pocta zástavě. Když vojáci obřadně vlajku skládali, vzpomněl jsem si na hodinu velitelské přípravy v akademii.

Naším instruktorem byl vysušený major námořní pěchoty, který měl místo jedné ruky protězu. Měli jsme hádat, která je která, ale nikdy se nám to nepodařilo. Přednáška, na kterou se pamatuji, se týkala ceremonií. "Vždycky si pamatujte," říkal major, "že rozdíl mezi armádou a davem je v tradici a v disciplíně. Nemůžete k disciplíně přinutit vojáky, kteří mají dojem, že se s nimi zachází nespravedlivě. Dokonce i takový voják, který je potrestán nespravedlivě, musí cítit, že to, z čeho je obviněn, potrestání zasluhuje. Nemůžete si disciplínu vynutit na davu, a proto musíte svým lidem neustále připomínat, že jsou vojáci. Jeden z nejmocnějších nástrojů, jak toho dosáhnete, jsou ceremonie. Je pravda, že jsme neustále obviňováni z plýtvání penězi. Velký senát kaž-

doročně žádá, abychom se vzdali svých parádních uniforem, odznaků, zástav a takzvaných nefunkčních prvků, které používáme. Senátoři mají štěstí, že to nedokážou prosadit. Ten den, kdy se jim to podaří, zjistí, že mají armádu, která je nedokáže ubránit.

Vojáci si budou na ceremonie a na nablýskané parádičky stěžovat, ale jako armáda bez nich nemohou existovat. Muži bojují kvůli hrdosti, ne kvůli penězům, a žádná armáda, která jim to vědomí vlastní důstojnosti nedopřeje, dlouho nepotrvá."

Možná, říkal jsem si. Ale s ohledem na tisíc maličkostí, které bylo potřeba zařídit, jsem mohl ukončit náš první den ve Fort Beersheba bez formální večerky. Nikdo se mě však na to neptal. Ve chvíli, kdy jsem si na to vzpomněl, zařídil už Lieberman všechno potřebné a vydal příslušné rozkazy.

V době večere už byly skončeny všechny přípravy na noc. Ardwin shromáždil asi stovku zbraní, většinou zastaralých pušek — našly se dokonce předovky, ručně vyrobené na Araratu — a propustil zátarasy nejméně tři sta lidí.

Za soumraku jsme cestu uzavřeli. Světlomety neustále pročesávaly prostor kolem. Z klád jsme vytvořili řadu dalších zátarasů. Ardwin byl se svými lidmi zakopán v místech, odkud mohl ovládat celý prostor kolem cesty, a my jsme jej dokázali krýt z pevnosti. Vypadalo to docela pěkně.

Zazněl signál večerky a pevnost Beersheba se začala ukládat ke spánku.

Vydal jsem se na obchůzku, abych všechno osobně zkontroloval. Čidla, reagující na teplotu lidského těla, na která se spolehli naši předchůdci, byla zničena, když jsme vyhodili do povětří jejich bunkr, ale přivezli jsme s sebou vlastní monitorovací přístroje. Těmhle prostředkům pasivní obrany jsem moc nevěřil, ale nemusel jsem si dělat starosti. Lieberman postavil stráž do každé z nárožních věží. Strážní byli vyzbrojeni dalekohledy pro noční vidění. Další vojáci hlídali stínítka infračervených dalekohledů.

"O bezpečnost je dobře postaráno," řekl mi Lieberman. "Pan poručík může jít klidně na kutě, já dohlédnu, aby se strážníci pořádně střídali."

Doprovodil mě zpátky do mé světnice. Hartz to tu už dal do pořádku. Čerstvé vepřovicové cihly zaplnily díry po výstřelech ve stěnách. Moje výstroj byla složena pěkně na dosah ruky. Hartz si rozprostřel svůj plášť a polní v předsíni.

Dokonce připravil i kávu. Nad lihovým hořákem se ohřívala konvice.

"Můžete to nechat na nás," uklidňoval mě Lieberman.

Hartz se zašklebil. "Určitě. Poručíci vycházejí z akademie bez mozolů, ale my z nich naděláme generály,"

"To může ještě chvíli trvat," pronesl jsem. Pozval jsem Liebermana k sobě dovnitř. Byl tam stůl s modelem pevnosti.

Vyrobil ho Flawn, ale moc mu to nepomohlo. "Posaďte se, centurio. Dáte si kávu?"

"Ale jenom trochu, pane. Měl bych se raději vrátit do služby,"

"Vzbudte mě na příští hlídku, centurio."

"Jestliže to pan poručík rozkáže —"

"Já jenom — zatraceně, Liebermane, proč nechcete, abych si odbyl svůj díl strážní služby?"

"Protože to není nutné, pane. Můžu vám něco navrhnout?"

"No jistě,"

"Nechte to na nás, pane. Víme, co máme dělat,"

Přikývl jsem a zíral jsem do svého šálku kávy. Neměl jsem pocit, že bych tomu tady velel. V akademii řeknou člověku všechno, ať už se to týká velitelské přípravy, spojení, precizní formy plukovní přehlídky, laserových samonaváděcích systémů, umístění nášivek na uniformě, jak spočítat naměř minometu, kolik vína připadá najednotku, jak vyčistit pár bot, jak zacházet s bezzákluznou zbraní, jak doručit povolávací rozkazy důstojníkům do čtyřiašest set hodin, jak sestavit a udržovat vrtulníky, jak přežít na planetách s jedovatou atmosférou anebo na těch, které žádnou atmosféru nemají, denního řádu na raketoplánech a miliónu dalších podrobností. Člověk se je musí všechny naučit a má pak v hlavě takový guláš, že už neví, co je podružné a co důležité. Jsou to prostě skutečnosti, které musí znát, aby udělal zkoušky. "Vy víte, co máte dělat, centurio, ale já si nejsem jist, jestli to vím sám,"

"Pane, já jsem si u mladých důstojníků všiml jedné věci," řekl Lieberman. "Všichni berou všechno moc vážně."

"Velení je vážná záležitost," Zatraceně, pomyslel jsem si. To zní pompézně. Obzvláště když to říká mladíček jako já takovému starému mazákovi.

Ale on to tak nebral. "Ano, pane. Příliš vážná, na to, abyste se musel zabývat detaily. Pane poručíku, kdyby se důstojníci měli starat o stavění stráží a organizování obrany téhle díry, tak by armáda nepotřebovala důstojníky. My to všechno zvládneme sami. Co potřebujeme, to je někdo, kdo nám řekne, co u čerta máme dělat. Jakmile to uslyšíme, tak už víme jak."

Nic jsem na to neřekl. Díval se na mě zkoumavě, pravděpodobně se snažil zjistit, jestli mě nenaštval. Nezdálo se, že by si s tím dělal těžkou hlavu.

"Tak například, vezměte si můj případ," pokračoval. "Já vůbec nevím, proč jsme do tohoto proklatého místa vůbec přišli, a taky mě to nezajímá. Každý má nějaký důvod, proč se dal k námořním pěšákům. Co se týče mě, nevím, co jiného bych měl dělat. Našel jsem něco, v čem jsem dobrý a co dělat dokážu. Důstojníci mi řeknou,

123

kde mám bojovat, a to je jediná zatracená věc, která mě zajímá."

Venku se ozvala trubka. Poslední varta. Signál jsem slyšel dnes už podruhé. Poprvé to bylo, když jsme pohřbívali své mrtvé.

"Musím na obchůzku, pane," řekl Lieberman. "Dovolte mi odejít."

"Jen jděte, centurio." Za pár minut přišel Hartz, aby mi pomohl svléknout vysoké boty. Nechtěl vůbec slyšet, že bych šel spát v botách.

"Uděláme je dost dlouho na to, abyste se mohl about, pane. Nikdo ještě nenačapal důstojníka námořní pěchoty ve spacáku,"

On spát v botách bude, takže já si mohu svoje sundat. Nedávalo to moc smysl, ale nemělo také smysl s ním o tom polemizovat. Určitě bych ho nepřesvědčil. Zabalil jsem se do spacáku a zíral jsem na strop. Můj první den v roli velitele. Pořád jsem o něm ještě přemýšlel, když jsem usnul.

Útoky začaly příštího dne. Nejprve se jednalo o malé skupinky, které se snažily násilím proniknout zátarasy, ale nikdy se nedostaly až k nim. Z pevnosti na ně bylo zaměřeno příliš mnoho zbraní.

V noci se pokusili zaútočit na samotnou pevnost. Měli tam venku asi tucet minometu. Nebyly moc přesně zaměřené a naše radary pracovaly výborně. Vždycky po pár ranách jsme přesně vystopovali jejich postavení a vypálila na ně celá baterie. Nedokázali jsme je umlčet úplně, ale pro osádky minometu jsme z toho udělali rizikové pracoviště a po nějaké době palba ochabla. Po celou noc na nás útočníci stříleli z pušek, ale neozvaly se žádné těžší zbraně.

"Jenom vás zkoušejí," řekl Falkenberg příštího rána, když jsem mu podával zprávu o situaci. "Nemilosrdně je tlačíme ze svého konce. Nebude to dlouho trvat a dají se do toho doopravdy."

"Ano, pane. Jaká je situace u vás?"

"Postupujeme," řekl Falkenberg. "Narážíme samozřejmě na tvrdší odpor, než plukovník předpokládal. Protože jste ucpali únikovou cestu, nemají kudy ustoupit. Bojovat, nebo se vzdát — to jsou jediné šance, které jsme jim ponechali. Můžete očekávat, že se za pár dní vážně pokusí ve vašem úseku prorazit. To už budeme dost blízko na to, aby si začali dělat opravdové starosti."

Měl pravdu. Čtvrtého dne na nás bez přestání útočilo nejméně tisíc nepřátel.

Byla to zvláštní situace. Nikdo si vlastně s ničím nelámal hlavu. Zatím jsme je odráželi. Docházela nám munice, ale Lieberman situaci vyřešil tím, že nováčkům zakázal používat zbraně. Přidělil je k osádkám minometu a k raketometům, kterým veleli zkušenější poddůstojníci. Ti zaručovali, že se bude střílet jenom na cíle, které stály za to. Střelci z pušek čekali na dobrou ránu a střeleli na jistotu.

Dokud nám vystačila munice, nebyli jsme v příliš vážném nebezpečí. Pevnost měla přehledné palebné pole a proti nám nestálo žádné těžké dělostřelectvo. Nejtěžší zbraně, jakými nepřítel disponoval, byly minomety, ale pro naše radary a počítačový systém to nebyl žádný problém.

"Nemají žádnou kázeň," poznamenal Lieberman. "Vůbec nejsou disciplinováni. Útočí ve vlnách, běží ve vlnách, ale nikdy nedotáhnou útok do konce. Krucifix, to jsem rád, že mezi sebou nemají žádné dezertéry z námořní pěchoty. Kdyby měli dobré velitele, tak by dokázali prorazit."

"Naše zásoby střeliva mi dělají starosti," řekl jsem.

"U čerta, poručíku, kapitán Falkenberg se sem dostane. Nikdy ještě nenechal nikoho v reji,"

"Ji jste pod ním někdy sloužil?"

"Ano, pane, tenkrát při té akci na Domingu. Říkali jsme mu Kristián Johnny. Přijde včas,"

Každý se choval podle toho. Situace tak byla úplně neskutečná. Byli jsme pod palbou. Člověk nemohl vystrčit hlavu přes hradbu ani vykuknout před bránu. Mino-mety pálily v nepravidelných intervalech, někdy zasáhly vojáka na otevřeném prostranství a navzdory ochranné zbroji ho zranily. Měli jsme čtyři mrtvé a devět raněných v nemocničním bunkru. Docházela nám munice a nepřítel bylo nejméně desetkrát víc než nás, ale nikomu to nevadilo.

"Vaším úkolem je vzbuzovat důvěru klidným vzezřením," řekl mi Falkenberg. No to jistě.

Pátého dne začalo být seržantu Ardwinovi a jeho lidem u zátarasů opravdu horko. Docházelo jim střelivo a voda.

"Opusťte to tam, Ardwayne," řekl jsem mu. "Přiveďte své vojáky sem. Dokážeme tu cestu udržet palbou z pevnosti,"

"Pane, mám tu šest raněných, kteří nemohou chodit,"

"Kolik ztrát je celkem?"

"Devět, pane — dva chodící ranění a jeden mrtvý,"

Devět z celkového počtu dvanácti mužů. "Držte se, seržante. Dojdeme si tam pro vás."

"Aye, aye, sire."

Uvažoval jsem, koho bych mohl postrádat. Nebylo celkem pochyb o tom, kdo je v pevnosti nejzbytečnějším chlapem. Poslal jsem pro Liebermana.

"Centurio, chci dvanáct dobrovolníků, kteří se mnou půjdou vyprostit Ardwinovu skupinu. Ponesou tolik munice a zásob, kolik unesou."

"Poručíku —"

"Krucifix neříkejte mi, že tam nemám chodit. Vy jste schopný dost. Říkal jste mi, že od důstojníků potřebujete, aby vám říkali, co máte dělat, ne jak to máte dělat. Fajn. Máte rozkaz držet tuhle pevnost, dokud sem nedorazí Falkenberg. A ještě jedna věc. Nechci, abyste tam dolů posílal nebo vedl nějakou další vyprošťovací skupinu. Nestojím o to, aby tohle stanoviště bylo ještě víc oslabeno. Je to jasné?"

"Ano, pane,"

"To rád slyším. Tak a teď mi sežeňte dvanáct dobrovolníků,"

Rozhodl jsem se, že se dolů pod kopec vypravíme hned po západu měsíce. Naložili jsme si na záda plné polní a čekali u brány. Jedním z mých dobrovolníků byl desátník Brady. Stál u brány a klábosil s hlídkou.

"Je tichá noc," řekl Brady.

"Ale jsou tam pořád," odpověděl strážný. "Brzy se o tom přesvědčíte. Vsadím se s tebou o zítřejší přiděl vína, že to dolů z kopce nezmáknete."

"Platí. Ale pamatuj si, že jsi řekl dolů z kopce. Tak mi to víno koukej schovat."

"Jo. Hele Brady, není to srandovní místo?"

"Jak to myslíš?"

"Planeta samých svatoušků, a není tu ani jeden kněz,"

"Ty chceš kněze?"

Strážný pokrčil rameny. Měl ohromný černý plnovous, kterým se prohraboval, jako kdyby hledal vši. "Není to snad dobrý nápad?"

"Není špatný, ale my tu kněze nepotřebujeme. Co potřebujeme, je dobrý satanista. Ale v tomhle praporu žádný satanista není,"

"Na co potřebuješ satanistu?"

Brady se zasmál. "To dá rozum, ne? Bůh je dobrý, je to tak? Takže se k tobě bude chovat dobře. Je to ten druhý chlápek, na kterého si musíš dát pozor." / .novu se zasmál. "Jednotí jsem za tenhle názor dostal tři dni v lochu o chlebu a bez vína. Řekl jsem to na sektorovém velitelství majoru McCrorymu, to byl náš kněz. Ale vůbec to neocenil,"

"Je čas vyrazit," řekl jsem. Hodil jsem si těžký vak na záda.

"Utíkáme, nebo jdeme normálně, pane?" zeptal se mě Hartz.

"Jdeme, dokud nás nezpозorují. A buďte zticha."

"Ano, pane."

"Padáme, Brady. Potichu,"

"Ano, pane." Strážný otevřel bránu, jenom škvíru. Brady se vysoukal ven, potom další voják, další a další. Xic se nestalo, byl jsem na řadě já. Hartz byl poslední v řadě.

Stezka klesala prudce po úbočí útesu. Byla asi dva metry široká, nic víc než jenom taková nakloněná římsa. Byli jsme asi v půlce kopce, když se ozvala střelba z kulometu. Jeden z vojáků se skácel.

"Vemte to tryskem!" vykřikl jsem.

Dva chlapi popadli raněného vojáka a táhli ho s sebou. Uháněli jsme podél čelní stěny útesu a serpentiny jsme brali zkratkami. Vůbec jsme neviděli, odkud se střílí, ale pořád na nás dopadaly úštěpky žulové skály.

Z hradeb nad námi vyšlehly plameny. Vypadalo to, jako že nás kryje palbou celá rota. Doufal jsem, že jich tolik nestřílí. Jeden z našich raketometů našel cíl a na chvíli jsme měli od střelby pokoj. Potom na nás začaly střílet pušky. Něco mi cvinklo kolem ucha. Potom jsem ucítil prudkou ránu do žaludku a svalil jsem se.

Ležel jsem na zemi a lapal po dechu. Hartz mě chytil za jednu paži a řval na dalšího vojáka: "Jersey! Poručíka dostali. Pojd' mi pomoci!"

"Jsem v pořádku," hekal jsem. Cítil jsem bolest v za-

ludku, ale neviděl jsem žádnou krev. "Zastavilo to brnění. Jenom mi to vyrazilo dech." Pořád jsem sípal a nemohl jsem popadnout dech.

Vlekli mě s sebou k Ardwinovu velitelskému stanovišti. "Jak bysme vysvětlili centuriovi Liebermanovi, že jsme vás nedostali dolů?" říkal Hartz.

Velitelské stanoviště tvořil zákop přikrytý železitými kládami. Na jednom konci leželi tři zranění muži. Brady tam uložil našeho raněného vojáka. Zasáhlo ho to do obou nohou. Brady mu na ně připevňoval turnikety*).

Hartz měl o první pomoci svoje vlastní představy. Měl u sebe kapesní láhev s brandy. Považoval ji za univerzální lék. Když do mě nalil dva panáky, šel na opačný konec bunkru a nechal láhev kolovat mezi ostatními raněnými.

"Jsou tu jenom tři, Ardwin?" zeptal jsem se. Stále jsem ještě lapal po dechu. "Myslel jsem, že jich je šest."

"Šest nechodících, pane. Ale tři z nich pořád ještě mohou bojovat."

*) Přístroj ke stlačení cév. (Pozn. překl.)

XI.

"Na ten útes se nedostaneme. Určitě ne, když ponese raněné," řekl jsem.

"To ne, pane," Ardwin poslal ke svým vojákům spojky s municí. "Jsme dobře zakopaní, pane. S těmi zásobami, které jste donesli, se tu udržíme."

"Taky nám, u všech čertů, nic jiného nezbyvá," řekl jsem.

"Není to tak špatné, pane. Většina našich zranění byla způsobena raketomety a minomety. Přestali je však používat. Asi jim došla munice."

"Doufejme, že to tak vydrží." Měl jsem další problém. Hlavní obranu zátarasů představovala palba z pevnosti. Ale taní nahoře jim díky tomu docházela munice pro minomety. Však už zítra budeme vědět, na čem jsme. Nemá cenu si s tím lámat hlavu, rozhodl jsem se. Prostě se jenom musíme za každou cenu držet nejlépe, jak to půjde.

Příštího dne to již bylo šest dnů, co jsme byli v pevnosti. Docházely nám potraviny. Tady u zátarasů jsme neměli k jídlu nic jiného než sušené maso, kterému chlapi říkali "opice". Nechutnalo zle, ale mělo tu divnou vlastnost, že se žvýkáním zvětšovalo, takže člověk měl za chvíli pusu plnou jakési gumy. Říkalo se, že řadová námořní pěchota dokáže urazit tisíc kilometrů, pokud má kávu, víno a "opici".

Podářilo se mi spojit se s Falkenbergem v poledne. Pořád ještě byli vzdáleni čtyřicet kilometrů a sváděli dosud nejtvrdší boje. Museli se vesnicemi probíjet prakticky dům od domu.

"Dokážete se udržet?"

"Dneska odpoledne a v noci ještě snadno. Ale zítra v poledne nám dojde minometná munice. Možná i dřív. Až se to stane, naše předsunuté stanoviště u zátarasů bude bez dělostřelecké podpory." Nemusel jsem mu přece říkat, kde jsme.

"Můžete se udržet do 15 hodin zítra odpoledne?" zeptal se.

"Pevnost se udrží. Jak to bude u zátarasů, to nevím."

"Uvidíme, co se dá dělat," řekl Falkenberg. "Hodně štěstí."

"Kristián Johnny nás z toho vyseká," řekl Brady.

"Vy ho znáte?"

"Ano, pane. Dostane nás z toho."

Kéž bych tak mohl mít stejnou jistotu.

V noci se snažili proniknout nepozorovaně k pevnosti. Nevím, kolika z nich se to podařilo podél říčního toku, ale byly jich spousty. Někteří šli těsně kolem nás. Další se dostali až k našim bunkrům. Došlo na boj muže proti muži, ke slovu přišly nože a bodáky a většinu práce odvedly granáty. Jakmile byly naše střelecké jámy vyčištěny, nařídil jsem chlapům, aby do nich zalezli. Potom jsem dal Liebermanovi rozkaz, aby nasměroval minometnou palbu na deset minut na naše vlastní pozice. Když bombardování skončilo, vylezli jsme ven a dorazili zbytek.

Ráno jsme měli další tři mrtvé a každý chlap v oddíle byl zraněn. Já jsem dostal zásah granátovou střepinou do levé paže, zrovna v místě, kde končila zbroj. Bylo to bolestivé, ale nic vážného.

V našem prostoru bylo dvacet mrtvých a krvavé šmouhy naznačovaly, kudy se odplazili zranění nepřátelé.

Hodinu po svítání zaútočili znovu. V pevnosti už zůstalo jenom pár nábojů do minometu. Každý z nich jsme pečlivě naváděli. Nemohli nám však věnovat moc pozornosti, protože pevnost byla také terčem hlavního útoku. Když se boje kolem Fort Beersheba na okamžik uklidily, mohli jsme od východu zaslechnout dunění vzdálené palby.

Falkenbergovi vojáci si probíjeli cestu další vesnicí.

Ardwin to dostal v pravé poledne. Kulou z pušky do krku. Vypadalo to zle. Brady ho odvedl do hlavního bunkru a

přiložil mu tlakový obvaz. Ardwainovi hvízdalo při dýchání v hrdle a ústa se mu plnila krví. Takže z poddůstojníků zůstal už jenom Brady a Roff, přičemž Roff byl nepohyblivý, protože měl v levé noze strepiny. Ve 12,30 jsme měli jenom čtyři bojeschopné vojáky a žádnou palebnou podporu z pevnosti. Směrem dolů po řece jsme přišli o jedno stanoviště a slyšeli jsme odtud hluk přesunu.

"Krucifix, ty kurvy nás obcházejí!" křičel jsem. "Tohle všechno bylo nanic! Hartzi, spojte mě s Liebermanem."

"Provedu." Hartz pracoval jednou rukou. Pravou měl na cáry. Trval na tom, že zůstane se mnou, ale nepočítal jsem ho mezi bojeschopné vojáky.

"Seržant Roszak," ozvalo se ve vysílačce.

"Kde je Lieberman?"

"Je mrtev, pane. Já jsem tu služebně nejstarší poddůstojník."

"Kolik minometné munice vám zůstalo?"

"Čtrnáct náloží, pane."

"Vypalte tři z nich na břeh řeky těsně za námi a připravte se hodit tam další."

"Aye, aye, sire! Počkejte moment," Chvilí bylo ticho. Potom řekl: "Jsou na cestě."

"Jak to tam u vás vypadá?"

"Bojujeme na hradbách, pane. Ztratili jsme severní úsek, ale bunkry ten prostor pokryjí."

"Kriste! Budete potřebovat ty miny, abyste udrželi pevnost! Ale nemá cenu držet pevnost, když padnou zátarasý.

Připravte se použít poslední minometnou municí na můj povel."

"Aye, aye, sire! Dokážeme se udržet."

"Určitě to dokážete." Určitě.

Vyhlížel jsem střílnou bunkru. Po silnici se blížili muži. Byly jich tucty. V pušce mi zůstal ještě jeden zásobník, a tak jsem se snažil sundávat je jednotlivými ranami. Hartz obsluhoval svou pušku levou rukou a střílel jednu ránu každé dvě vteřiny pomalou, mířenou palbou.

Po mé levé straně se ozývaly další výstřely. V tamním bunkru byl desátník Brady, kterému však nefungovala vysílačka.

Útočníci se stáčeli k jeho postavení. Neslyšel jsem nikoho jiného z lidí, které jsem měl na povel.

Náhle se ozval zvuk Bradyho polnice. Mosazné tóny se zaryly do bitevní vřavy. Hrál "Do zbraně!" a potom zazněly tóny pochodu námořní pěchoty: "Cedili jsme krev v blátě pětadvacetí světů —"

V bunkru se ozvalo štrachání. Nováček Dietz, dvakrát zasažený do břicha, se vlekl k seržantu Ardwainovi a nahmatával Ardwainovu pistoli. Doplazil se k jedné střílně a začal střílet. S každým výstřelem vykašlával krev. Další voják se vyškrábal z křovisek. Potácel se jako opilý, ale vlekl se tvrdošíjně směrem k cestě. Kolem krku měl šňůru granátů a mechanicky je vrhal dopředu, klopýtal a házel granáty. Měl jenom jednu paži. Byl zasažen nejméně tucetkrát, než padl, ale ještě než zemřel, hodil zdravou paží poslední granát.

K Bradyho bunkru postupovali další útočníci. Signály

trubky na chvíli ustaly, když Brady střílel, ale potom se tóny nesly stejně čistě jako předtím.

"Roszaku! Mám pro vás palebný úkol," řekl jsem.

"Ano, pane,"

"Popíšu vám situaci tady dole," Dal jsem mu koordináty svého velitelského stanoviště, Bradyho bunkru a ještě jednoho bunkru, kde jsem se domníval, že by ještě mohli být naši vojáci. "Každý další prostor je plný nepřátel a postupují kolem nás podél břehů řeky. Chci po vás, abyste vypálil tucet min čtyřicet metrů po cestě dolů před velitelské stanoviště, trochu severně od cesty, ale ne moc daleko. Je tam desátník Brady a byla by to ostuda zhatit mu koncert,"

"Slyšíme ho tady, pane. Počkejte na první salvu." Na chvíli se odmlčel. "Je na cestě."

Minometné granáty dopadly o pár vteřin později. Brady pořád hrál. Teď jsem si vzpomněl na jeho pravé jméno. Bylo to před deseti lety na Zemi. Než se ztratil, byl slavným hudebníkem. Roszak nevypnul mikrofon a z dálky jsem slyšel chlapy v pevnosti, jak divoce jásají.

V uších se mi ozval Roszakův hlas: "Rozkaz všem jednotkám z praporečního velitelství, pane. Máte zůstat ve svých bunkrech. Nikdo se nemá vystavovat palbě. Naléhavý rozkaz všem jednotkám, pane."

Překvapilo mě, co má Falkenberg ksakru dávat rozkazy všem mým jednotkám, ale pomocí své vysílačky jsem je tlumočil dál. Pochyboval jsem, že mě někdo slyší, ale na tom nezáleželo. Nikdo venku nebyl.

Najednou země explodovala. Cely prostor padesát metrů před námi až tak daleko, jak jsem dohlédl, zmizel v sérii výbuchů. Exploze zasypávající cestu nepřestávaly. Řiční břeh se zvedl ve velkých chuchvalcích bláta. Cesta před námi byla roztrhána na tisíc kusů a potom její zbytky zvedly další exploze a další. Ponořil jsem se na dno bunkru a držel jsem se za uši, zatímco nálože vybuchovaly všude kolem mne.

Konečně výbuchy ustaly. Ve sluchátkách jsem slyšel nějaké šelesty, ale v uších mi zvonilo a nerozuměl jsem ničemu.

"Potřebujete ještě nějakou palebnou podporu, pane Slatere?"

"Ne. Proboha, to byla kanonáda —"

"Vyřídím to dělostřelcům," řekl Falkenberg. "Držte se, Hale. Budeme u vás do hodinky, ale odted'ka budete mít dělostřeleckou podporu,"

Venku Bradyho polnice vytrubovala další břeskňý pochod.

XII.

Poslali mě zpátky do Posádky, aby mi vyléčili paži. Na Araratu existuje plíšňová infekce, která způsobuje, že dokonce i drobná poranění jsou nebezpečná. Strávil jsem týden na chirurgii, kde mi z ruky odřezávali kusy masa, a pak další týden v regenerační kůře. Chtěl jsem se vrátit ke své jednotce, ale doktor o tom nechtěl ani slyšet. Musel mě mít po ruce, aby mohl kontrolovat doléčení.

Seržant Ardwin ležel ve vedlejší kóji. Trvalo trochu déle, než ho doktoři dali dohromady, ale bude v pořádku. Teď když Lieberman byl mrtvý, aspiroval Ardwin na centurionské prýmký.

Dovádělo mě k šílenství, že musím být v Posádce, zatímco moje rota je ve Fort Beersheba bez svého jediného důstojníka a obou svých služebně nejstarších poddůstojníků. Ten den, kdy mě propustili z marodky, jsem byl na pokraji vzpoury, ale neexistovala žádná možnost přepravy a major Lorca mi dal jasně na srozuměnou, že zůstanu v Posádce až do té doby, dokud mě doktor neuschopní. Vrátil jsem se do své ubikace v mizerné náladě.

Byl by celý předělaný. Našel jsem tam vojína Hartze, který se na mě usmíval od ucha k uchu. Pravou ruku měl v ohromné sádře, zavěšenou na krku asi tak kilometrem gázy.

"Jak se vám podařilo zmizet z nemocnice dřív než mně?" zeptal jsem se ho.

"Neměl jsem žádnou infekci, pane. Lil jsem si na zranění brandy." Mrkl na mě. "Bylo to plýtvání, ale pro nás pár, co jsme tam zůstali, jí bylo pořád dost."

Čekalo na mě další překvapení. Z mé ložnice vyšla Irina Swaleová.

"Slečna Swaleová byla tak laskavá, že mi tady pomáhala s prací, pane," řekl Hartz. Byl evidentně ve velkých rozpacích.

"Trvala na tom pane. Jestli pan poručík dovolí, musím dojít do prádelny."

Ušklíbl jsem se na něj a on nás opustil. A co mám dělat teď, pomyslel jsem si? "Děkuji vám."

"To je to nejmenší, co mohu udělat pro největšího hrdinu na Araratu," řekla Irina.

"Hrdinu? To je nesmysl."

"To přece není nesmysl, když vám můj otec udělil vojenskou medaili a plukovník Harrington vás navrhl na něco jiného. Zapomněla jsem, jak se to jmenuje, ale nelze to schválit zde — musí to schválit velitelství téhle hvězdné soustavy."

"To jsou pro mě novinky," řekl jsem. "Ale stejně si nemyslím —"

"Ani nemusíte. Nenabídnete mi, abych se posadila? Chcete se něčeho napít? Máme tady všechno. Vojín Hartz je šíleně výkonný."

"Stejně jako vy. Chovám se nemožně, vidíte? Posadte se, prosím. Něco vám naleji, ale nevím, kde co je."

"A stejně si neporadíte s lahví. Já pro to dojdu." Zašla do vedlejší místnosti a přinesla dvě skleničky, brandy pro mě a to víno Jericho, které měla ráda. To je práce Hartze, pochopil jsem. Budu pít tu zatracenou brandy po zbytek svého života.

"Bylo to tam hodně zlé, vidíte?" zeptala se. Posadila se na pohovku, která tu minule nebyla.

"Dost zlé." Z původního počtu devadesáti mých vojáků jenom dvanáct vyvázlo bez zranění. Dvacet osm je mrtvých a další tucet se pěkně dlouho nevrátí do služby. "Ale zvládli jsme to." Zavrtěl jsem hlavou.

"Nevy-chloubám se, Irino. Jsem tím prostě ohromen. Zvládli jsme to,"

"Jednu věc nechápu," řekla. "Ptala jsme se Louise Bonneymana, ale také mi neodpověděl. Proč se ta pevnost musela držet? To byla ta nejtěžší část celého tažení, ne? Proč tomu nevelel kapitán Falkenberg?"

"Asi měl na starosti jiné věci. V nemocnici jsem byl porad pod prášky, takže jsem neměl čas něco se o tom dozvědět. Co je nového tady?"

"Jde to báječně," řekla. "Milice z Harmonie má pod kontrolou celou řeku. Čluny znovu volně projíždějí a cena plodin ve městě klesla —"

"Nezdá se, že byste se z toho moc radovala,"

"Je to tak nápadné?" Chvilí seděla mlčky. Zdálo se, že se snaží ovládat svůj výraz. Rty se jí chvěly. "Otec říká, že svůj bojový úkol jste splnili. Nenechá plukovníka Harringtona poslat vás na pomoc ostatním farmářům. A Řiční smečka nebyla ze všech těch trestaneckých vlád nejhorší! V určitém ohledu dokonce nebyla tak hrozná. Myslela jsem.. Doufala jsem, že byste mohli jít na jih, na venkov, kde je situace opravdu hrozná, ale Hugo uzavřel smlouvu o pravidelných dodávkách plodin a říká, že se nás to vůbec netýká,"

"Vy jste si umanula, že nás musíte všechny nechat zabít."

Vztekle se na mě podívala. Uviděla můj úsměv. "Mimochodem," řekla, "dnes večer jste do paláce pozván na večeři. Už jsem to vyřídila s doktorem. A tentokrát očekávám, že se dostavíte! Všechny ty plány na můj velký večírek nebyly nic jiného než trik, který vymyslel kapitán Falkenberg! Přijdete, vidíte? Prosím!"

Jedli jsme sami. Guvernér Swale byl pryč, na nově zabraném území, kde se snažil ustavit nějakou trvalejší vládu. Irinina matka ho opustila již před lety a její jediný bratr byl důstojníkem válečného loďstva někde v souhvězdí Plejád.

Po večeři jsem udělal to, co ode mne pravděpodobně očekávala. Políbil jsem ji, potom jsem ji k sobě přitiskl a doufal jsem, že dojde k něčemu důvěrnějšímu. Odstrčila mě od sebe. "Hale, prosím tě,"

"Lituji,"

"Nemusíš. Mám tě ráda, Hale. Ale jde o to, že —"

"O Deana Knowlese," řekl jsem.

Překvapeně na mě pohlédla. "Ne, samozřejmě, že ne. Ale... Miluji tvého přítele Louise. Nemůžeme být přátelé, Hale? Musíme —"

"Samozřejmě, že můžeme být přátelé."

V příštích třech týdnech jsme se vidali často. Přátelé. Zjistil jsem, že na ni myslím, i když jsem s ní nebyl, a to se mi nelíbilo. Celá ta věc je pošetilá, říkal jsem si v duchu. Nižší důstojníci se nemají co zaplétat s dcerami guvernérů. Z toho nic nemůže vzejít a ty dokonce ani nechceš, aby z toho něco vzešlo, buď k sobě upřímný. Tvůj život je dost komplikovaný i bez toho.

Říkal jsem si to až do dne, kdy mi doktor sdělil, že se můžu vrátit ke své jednotce. Byl jsem rád, že mohu odjet.

Pořád to byla moje rota. S většinou z nich jsem se viděl poprvé a s posádkou pevnosti jsem strávil jenom pár dní, ale rota A byla moje. Každý chlap v jednotce měl ten samý názor. Uvažoval jsem, co jsem vlastně udělal správně. Měl jsem za to, že jsem neudělal jediné správné rozhodnutí, ani to nejmenší.

"Štěstí," řekl mi Deane. "Myslí si o tobě, že máš štěstí," tím se to vysvětlovalo. Námořní pěšáci jsou patrně nejpopovější vojáci na světě. A opravdu jsme měli veliké štěstí.

Dalších šest týdnů jsem věnoval tvrdému výcviku celé jednotky. V té době už se vrátil Ardwin, s prýmkou cen-turia. Měl předepsanou jenom lehkou službu, ale to mu nezabránilo, aby nedřel vojáky až do úpadu. Měli jsme hodně nováčků, nedávno přibývších trestanců, pravděpodobně chlapů, kteří byli svého času příslušníky Říční smečky. Na tom nezáleželo. Dostali se do soukolí námořní pěchoty a pokud jim to nezlomí vaz, tak z nich budou námořní pěšáci. Na problém dezercí měl Falkenberg jednoduché řešení. Pro každého, kdo přivedl dezertéra, vypsal odměnu, a to bez kladení jakýchkoliv otázek. Ještě větší odměnu vypsal pro toho, kdo přinese jenom dezertérovu hlavu. Nebyl to jeho původní nápad, ale byl účinný.

Alespoň do určité doby. Jak plynulo víc a víc týdnů, kdy nebylo co dělat kromě hlídkování podél řeky, pořadové přípravy a výcviku, formálních večerek, slavnostních nástupů a přehlídek, chlapi začali znovu přemýšlet o útěku. Přepadalo je také šílenství. Opíjeli se a stříleli po kamarádech. Kradli. Nemohli jsme drezúrovat do nekonečna a jakmile jsme jim dali trochu volna, hned měli švába na mozku.

Ten den, kdy se hlavní část našeho vojska dostala do Fort Beersheby, trpěl 501. prapor velkou únavou z boje. Ztráty na mrtvých a raněných činily čtvrtinu jeho počtu. Byl to vyčerpaný prapor, ale měl vysokou bojovou morálku. Nyní, o pár měsíců později, měl plný stav, byl vycvičen k dokonalosti, dobře organizován a nakrmen — ale byl to nešťastný prapor.

Jednoho vojáka jsem přistihl, jak na dřevěnou stěnu strážnice maluje písmena T.Z.M.B.N. Upustil malířskou štětku a postavil se do pozoru, když jsem vešel.

"Co to má znamenat, Horo?"

Stál vypjatý jako struna. "Pane, ta zkratka znamená »Tohle zaručeně musí být nebe«,"

"A co to bude znamenat, jestli seržant-major zaručeně zjistí, že vojín Hora maluje po stěnách strážnice?"

"Lapák, poručíku."

"Když budete mít štěstí. Daleko pravděpodobnější je, že vás nechá vykopat díru a v té budete žít týden, Horo. Jdu teď do klubu na drink. Až se vrátím, očekávám, že ten nápis ze steny zmizí,"

Deane se smál, když jsem mu o tom vyprávěl. "Tak už to dělají zase. Znamená to »Tohle zkurvený místo bytostně nenávidím«, a opravdu to tak myslí."

"Ještě šest týdnů a budu to po stěnách malovat taky," řekl jsem. "Akorát že to napíšu na stěny guvernérova paláce."

"Budeš muset počkat, až na tebe přijde řada," odpověděl Deane.

"Proboha, Deane, co máme dělat. Poddůstojníci začínají být tak hrubí, že si toho asi budu muset začít všimnout, ale když jen trochu uvolníme disciplínu, tak se nám všechno rozsype pod rukama."

"To jo. Mluvil jsi už o tom s Falkenbergem?"

"Samozřejmě," řekl jsem Deanovi. "Ale co může sám dělat? Potřebujeme další boje, Deane. Nikdy bych si nepomyslel, že to někdy řeknu. Myslel jsem si, že to jsou jenom takové propagační kecy, které do nás nalávali v akademii, to o ca/ardu a že má na svědomí víc životů než nepřítel, ale teď tomu věřím."

"Tak se vzhop," řekl Deane. "Louis je dneska dozorčím útvaru a právě jsem se od něj něco dozvěděl. Čeká nás změna. Zítra přijede osobně guvernér Hugo Swale, aby vykonal přehlídku statečných vojsk 501. praporu. Přiveze také tvoji medaili, o tom není pochyb."

"To je tedy pozhánání," řekl jsem. "Byl bych raději, kdyby nám přivezl dobrou válku."

"Dopřej mu času," řekl Deane. "Při tom, jak ti proklátí obchodníci z Harmonie vykořisťují farmáře, se brzy dočkáme povstání."

"To je přesně to, co potřebujeme. Tažení proti sedlákům," zaklel jsem. "Ti ubožáci. Nandává jim to kdekdo, no ne? Kriminálníci, kteří si říkají výběrci daní. A teď ještě říkáš, že obchodníci z Harmonie —"

"Jo," řekl Deane. "Vítej ve slávou pokrytém kondomi-niálním vojsku."

* * *

Baryton seržant-majora Ogilvieho burácel výcvikovým prostranstvím Fort Beersheba. "Prapore, pó-wrr\ Rotní čestná stráž, směr přímý, pochodem vchod'."

Tohle bylo překvapení. Guvernér Swale mi právě udělil vojenskou medaili, která nebyla pozemská, ale i tak jsem na ni byl nemálo pyšný. Teď čestná stráž praporu pochodovala přes tvrdou vepřovicovou zeminu cvičáku k přehlídkové tribuně.

"Vyhlášení rozkazu," četl Ogilvie. "Za výjimečnou odvahu tváří v tvář nepříteli uděluji rotě A 501. prozatímního praporu pochvalu za zásluhy. Rozkaz vydal kon-tradmirál Sergej Lermontov, kapitán válečného loďstva, velitelství soustavy Crucis. Rota A, ke slavnostní přehlídce směr přímý —"

Kousek hadru a kovu a chlapi jsou kvůli tomu ochotni umírat, pomyslel jsem si. Ta stará hra na vojáčky. Je to pošetilé. A zvedli jsme hlavy a s prsy vypjatými jsme maširovali kolem přehlídkové tribuny.

Falkenberg našel pět chlapů, kteří uměli hrát na dudy, či to alespoň tvrdili —jak můžete poznat, že nehrají správně? — a ti si vyrobili svoje vlastní dudy. Teď pochodovali

kolem stolu v důstojnické jídelně ve Fort Beersheba. Číšníci roznášeli whisky a brandy.

Guvernér Hugo Swale se snažil zdvořile nedat najevo žádnou rozmrzelost, zatímco kolem něj buráceli dudáci. Konečně se svou produkcí přestali. "Myslím, že bychom se měli připojit k dámám," řekl Swale. Napětí v tváři mu povolilo, když Falkenberg vstal.

Přemístili jsme se do haly. Irina s sebou přivedla ještě jednu dívku, návštěvnici z jedné z farmářských oblastí.

Odhadoval jsem, že je jí asi devatenáct. Měla červeno-hnědé vlasy a modré oči. Byla by krásná, kdyby neměla v očích setrvalý vyžděšený výraz. Irina ji představila jako Kathryn Malcolmovou.

Guvernér Swale byl její přítomností zjevně otřesen. Byl to divný malý muž. Irina mu nebyla vůbec podobná, neměli žádné společné rysy, podle kterých byste mohli usoudit, že je jejím otcem. On byl malý a tělnatý, téměř úplně holohlavý, s vráskami na čele. Mluvil rychle a nervózně gestikuloval. Nenáviděl Kathryn tak očividně, že by její společnosti dal přednost jedině snad před těmi dudáky. Rád bych věděl proč. U večere nebyla šance s kýmkoliv z nich promluvit.

Všichni jsme se posadili kolem krbu. Falkenberg úsečně pokynul a všichni číšníci zmizeli, s výjimkou svobodníka Lazara, Falkenbergova osobního vojenského sluhu. Lazar přinesl pití a vrátil se do kuchyně.

"Tak tedy. Připíjím na rotu A a jejího velitele," pronesl Falkenberg. Utápěl jsem se v rozpacích, zatímco ostatní vstali a zdvihli své sklenice.

"Byla to rozhodně dobrá práce," řekl Hugo Swale. "Díky tomuto mladému muži je údolí Jordánu opět zcela zpacifikováno. Bude trvat hodně dlouho, než tu eventuálně dojde k nějaké další vojenské aktivitě. Chtěl bych vám všem, pánové, poděkovat za odvedení tak důkladné práce."

U večere jsem toho vypil celkem dost a potom ještě ta brandy a dudáci se svými divokými válečnickými melodiemi... V hlavě mi hučelo. "Až moc důkladné," zamumlal jsem, když si ostatní sedali. Upřímně bych nemohl říct, jestli jsem chtěl, aby to ostatní slyšeli nebo ne. Deane a Louis na mě vrhli přísné pohledy.

"Co tím chceš říci, Hale?" zeptala se Irina.

"Nic."

"Tak ven s tím," řekl Falkenberg. Tón jeho pobídky se rovnal rozkazu.

"Tucet slušných chlapů mám ve vězení, tři další si odpykávají těžší tresty, půlka roty má vězení po službě a zbytek se co nevidět pomalu zblázní," řekl jsem. "Kdybychom si trochu bojování ušetřili, měli bychom alespoň nějaké zaměstnání," snažil jsem se to převést v žert.

Guvernér Swale to vzal vážně. "Vojákovým úkolem je stejně tak předcházet nesnázím jako bojovat," řekl.

Ty pompézní blbě, pomyslel jsem si. Měl ale samozřejmě pravdu.

"Je tady toho spousta, co se musí udělat," řekla Kathryn Malcolmová. "Jestli mají vaši vojáci takovou chuť proti někomu bojovat, tak je půjčte na chvíli nám." Dívka nežertovala.

Guvernérovi se její poznámka vůbec nezamlouvala. "To by stačilo, Kathryn. Víš dobře, že to nemůžeme udělat,"

"Ale proč ne?" dožadovala se. "Vy přece máte být guvernérem celé planety, ale jediní lidé, o které se staráte, jsou obchodníci v Harmonii — ti svatouškovští zpěváci žalů! Víte dobře, že obilí, které nakupují, je kradené. Ukradené nám gangstery, kteří tvrdí, že jsou naší vládou. Kdybychom jim nedali to, co chtějí, tak si to stejně vezmou násilím a zabijí každého, kdo se jim postaví na odpor. A vy to pak od nich koupíte!"

"Nemůžu s tím vůbec nic dělat," protestoval Swale.

"Nemám dost vojska, abych mohl ovládat celou tuhle planetu. A Velký senát mi výslovně nařídil jednat s místními vládami —"

"Tím způsobem, jakým jste naložil s Říční smečkou," řekla Kathryn trpce. "Jediné, co provedli, bylo to, že se snažili vydělat si nějaké peníze vybíráním poplatku za říční dopravu. Nechtěli jednat s těmi vašimi zatracenými obchodníky, tak jste na ně poslal námořní pěchotu. Kolik lidí myslíte, že vám za to v údolí Jordánu děkuje, guvernére? Domníváte se, že vás pokládají za osvoboditele?"

"Kathryn, to není fér," protestovala Irina. "Existuje spousta lidí, kteří jsou rádi, že se zbavili Říční smečky. Takové věci bys neměla říkat."

"Já jsem jenom chtěla upozornit, že Říční smečka nebyla tak špatná. Alespoň ne ve srovnání s tím, s čím se musíme potýkat my. Ale Jeho Excellence se o nás nezajímá, protože obchodníci mohou nakupovat obilí za nízké ceny. Nezajímá se o to, co se děje s otroky,"

Swale stiskl rty, ale neřekl nic.

"Ty vaše místní vlády," pokračovala Kathryn. "Pane guvernére, vždyť vy jste uznal jenom jednu bandu. Pak je tu ještě druhá a obě od nás vybírají daně! Jako by nestačila jedna banda, ale vy nás nestačíte ochránit ani proti té druhé! Když už nám nedokážete vrátit zpátky naši půdu, nemůžete alespoň zničit ostatní gangstery, aby nás okrádala jenom jedna tlupa kriváků?"

Swale se snažil ovládnout svůj hlas. Snažil se mluvit s vybranou zdvořilostí: "S tím se nedá nic dělat, slečno Malcolmová. Byl bych rád, kdyby tomu bylo naopak. Co kdyby si vaši lidé pomohli sami?"

"Tohle také není fér," řekla Irina. "Dobře to víš. Oni přece nežádali o všechny ty trestance, kteří sem byli posláni. Já bych řekla, že Kathryn má docela dobrý nápad. Co kdybys jí 501. prapor půjčil? Jakmile jednou budou ty kopce vyčištěny a gangsteři odzbrojeni, farmáři budou schopni se sami ubránit. Je to tak, Kathryn?"

"Myslím, že ano. Tentokrát budeme připraveni."

"Vidíš? A Hal říká, že jeho muži prahnou po dobrém boji. Proč jim ho nedopřeješ?"

"Irina, musím to snášet od slečny Malcolmové, protože je tu hostem, ale nemusím to snášet od tebe, a také nebudu. Kapitáne, měl jsem dojem, že jsem byl pozván jako host."

Falkenberg přikývl. "Asi bychom měli změnit téma," řekl.

Rozhostilo se ohromné ticho. Potom se Kathryn zvedla a rozzlobeně zamířila ke dveřím. "Nemusíte mě vyprovázet z místnosti," řekla. "Dokážu se o sebe postarat sama. Dělam to už dost dlouho. Nepřekvapuje mě, že kapitán Falkenberg nemá příliš chuti vést svou jednotku do těch kopců. Neuniklo mi, že svěřil nejtěžší část špinavé práce pana guvernéra Swalea čerstvě vyřazenému poručíkovi. Vůbec mě nepřekvapuje, že už se mu do žádného bojování nechce." Odešla a práskla za sebou dveřmi.

Falkenberg se choval, jako kdyby se nic nestalo. Co jiného mu také zbývá, pomyslel jsem si. Večírek pak už moc dlouho netrval.

Domů jsem šel sám. Deane a Louis se nabídli, že mi ještě budou dělat společnost, ale odmítl jsem je. Měl už jsem oslavování plné zuby.

Hartz mi nechal na stole láhev brandy, a tak jsem si nalil další skleničku, ačkoliv jsem na ni neměl chuť. Stůl byl vyroben z železitého araratského dřeva a neměl jsem ponětí, jak se vojákům podařilo nařezat z něj prkna. Vyrobila jej moje rota, stejně jako psací stůl a další kusy nábytku, a vojáci je dali do mého příbytku, zatímco jsem byl v nemocnici. Pohládl jsem vyleštěnou desku dlaní.

Neměla to nikdy říkat, pomyslel jsem si. A ještě ke všemu je to nejspíš moje vina. Vzpomínám si, že Irina řekla něco hodně podobného tehdy v Posádce a já jsem proti tomu nic nenamítal. Krucifix, byla to moje vina. Falkenberg nikdy nevysvětloval nic, co se týkalo jeho osoby, a já dodnes nevím, proč s námi nebyl tu noc, kdy jsme na pevnost útočili, ale byl jsem si stoprocentně jist, že není zbabělý. Louis a Deane mě o tom ujistili. Nikdo, kdo s ním prodělal ten pochod podél řeky, ho z něčeho takového nemohl podezřívát.

Proč jsem to tedy, k čertu, Irině neřekl? To bych rád věděl. Jsem chlubitivý klacek, který se snaží udělat dojem na děvčata. Jsem moc pyšný na to, abych...

Ozvalo se zaklepání. "Dále," řekl jsem.

Byl to seržant-major Ogilvie. V předsíni stáli další. "Co se děje, seržant-majore?"

"Mohli bych si s panem poručíkem promluvit? Máme tu takový problém, pane,"

"Pojďte dál,"

Ogilvie vešel dovnitř. Když jeho ohromná ramena přestala zakrývat vchod, zahlédl jsem za ním svobodníka Lazara a Kathryn Malcolmovou. Všichni vstoupili dovnitř, Kathryn tam stála celá nervózní s propletenými rukama. "Je to moje chyba," řekla.

Ogilvie ji ignoroval. "Pane, musím vám ohlásit, že svobodník Lazar sebral z praporečnických dokumentů bez dovolení nějaké rozkazy,"

"Proč mi to říkáte?" zeptal jsem se. "Je pucflekem kapitána Falkenberga."

"Pane, mohli byste se na ty papíry podívat? Ukázal je téhle civilistce. Jestli pak nařídíte, abychom to nahlásili kapitánovi, tak to uděláme." Ogilvie si dával pečlivě záležet na tónu hlasu. Podal mi svazek lejster.

Byly to rozkazy plukovníka Harringtona Falkenbergovi jako veliteli 501. praporu a byly datovány prvního dne, kdy jsme na Ararat přiletěli. Osobně jsem je nikdy neviděl. Také k tomu nebyl žádný důvod, ledaže by Falkenberg byl zabít a já jsem musel převzít jeho povinnosti.

Lazar tam stál zkamenělý v pozoru. Nedíval se na mě, zdálo se, že ho fascinuje nějaké místo na stěně za mými zády.

"Vy říkáte, seržant-majore, že slečna Malcolmová tohle už četla?"

„Ano, pane."

"Xo, potom asi říci nezkazím, když si to přečtu také." Otevřel jsem knihu rozkazů. První stránky byly zaplněny běžnými příkazy, jak zorganizovat 501. prapor. Pak tam byly další rozkazy, týkající se ustanovení majora Lorcy jako styčného důstojníka a Posádky jako zásobovacího depa. Kopie těchto rozkazů jsem viděl. "Proč si, zatraceně, myslíte, že by se slečna Malcolmová měla o tahle lejstra zajímat, Lazare?" zeptal jsem se.

"Tohle ne, pane," řekl Ogilvie. "Ta další stránka."

Znovu jsem zalistoval knihou. Tady to bylo.

Kapitánu Johnu Christianu Falkenbergovi, velícímu důstojníkovi 501. prozatímního praporu řadové námořní pěchoty:

1. Následující rozkazy jsou písemným po tvrzením ústních rozkazů, vydaných na poradě s výše jmenovaným důstojníkem.

2. Nařizují 501. prap. obsadit Fort Beersheba v co nejkratší možné době, která neohroží bezpečnost velení, a to podle úvahy velícího důstojníka.

3. Nařizují okamžitý letecký útok na Fort Beersheba za předpokladu, že při útoku nebude riziko ztrát větší než 107. celkového stávajícího počtu 501. prap.

4. Bude-li na Fort Beersheba podniknut jakýkoliv útok předvojem 501. prap., musí být velení tohoto útoku svěřeno jinému než velícímu důstojníkovi. Žádost kapitána Falkenberga, aby se mohl tohoto útoku zúčastnit osobně a potom se vrátit zpět k prap., se tímto výslovně zamítá.

POZNÁMKA: Podepsaný došel po bedlivé úvaze k závěru, že důstojníci přidělení k 501. pluku by nebyli kompetentní k organizování prap. a završení hlavního bojového úkolu, pacifikace údolí řeky Jordán, bez dohledu zkušeného důstojníka. Výsledkem další bedlivé úvahy níže podepsaného je to, že vedlejší bojový úkol, rychlé obsazení pevnosti Fort Beersheba, neospravedlňuje ohrožení hlavní mise, kterou je obsazení údolí řeky Jordán. Kapitánu Falkenbergovi se proto nařizuje nevystavovat se osobně riziku boje do té doby, dokud nebude zajištěno splnění hlavního bojového úkolu.

Rozkaz vojenského velitele planety

Nicholas Harrington, plukovník kondominiální námořní pěchota

"Lazare, z toho vyplývá, že jste před chvílí vyslechl náš rozhovor," řekl jsem.

"To nemohu v žádném případě popřít, pane. Dáma křičela." Lazarův výraz se nezměnil.

Převracel jsem knihu v rukou. "Seržant-majore."

"Ano, pane."

"Nebudu už knihu rozkazů potřebovat. Mohl byste laskavě dohlédnout na její vrácení do praporečnického sejfu? Také se obávám, že jsem její výpůjčku zapomněl zaregistrovat. Mohl byste v tomto ohledu učinit, co uznáte za vhodné?"

"Provedu, pane."

"Děkuji vám. Můžete teď s Lazarem odejít. Nevidím důvod, proč bychom měli kapitána Falkenberga obtěžovat jenom proto, že jsem se chtěl podívat do knihy rozkazů."

"Ano, pane. Pojdte, svobodníku." Ogilvie chtěl ještě něco říci, ale pak si to rozmyslel. Odešli a zavřeli za sebou dveře.

"To od vás bylo velice laskavé," řekla Kathryn.

"To bylo to jediné, co jsem mohl udělat," odpověděl jsem. "Dáte si skleničku?"

"Ne, děkuji. Připadám si jako blázen —"

"To nejste sama. Zrovna jsem si říkal totéž a ze stejného důvodu, když Ogilvie zaklepal. Neposadíte se? Měli bychom snad otevřít dveře,"

"Nebudte blázen," Přisunula si židli k velkému stolu. Měla na sobě dlouhou plédovou sukni, podobnou skotskému kiltu, s lesklou blůzou z nějaké místní látky a vlněný kabátek, který se nezapínal. Její vlasy byly dlouhé, hnědé s červenavým nádechem, ale mohla to být také paruka. To je zatraceně hezké děvče, říkal jsem si. Ale v očích měla ten uštvaný výraz a na ruce měla jizvy, drobné jizvičky, které prozrazovaly regenerační léčbu nějakého nezkušeného lékaře.

"Myslím, že Irina říkala, že jste farmářka. Ale jako farmářka nevypadáte."

Ani se neusmála. "Já mám farmu... vlastně měl jsem. Vláda ji zabavila... tedy jedna z našich vlád," odpověděla trpkým tónem. "Jmenuje se Ochranářská asociace Misijního pohoří. Jedna z těch kriminálních band. Dřív jsme proti nim bojovali. V boji s nimi byl zabit můj dědeček, matka, bratr a můj snoubenec. Teď už neděláme vůbec nic."

"Kolik těch gangsterů tam je?"

Pokrčila rameny. "Odhaduji, že ochranářů jsou asi

čtyři tisíce nebo tak nějak. Potom tu je Věrné bratrstvo. Ti mají jenom několik stovek členů, snad tisíc. To nikdo přesně neví. Nejsou ani pořádně organizováni,"

"Ti by tedy neměli být velkým problémem."

"To by neměli, kdybychom si to s nimi mohli vyřídit, ale Ochranářská asociace drží naše farmáře neozbrojená a nedovolí, abychom vyrazili proti bratrstvu na trestnou výpravu. Bojí se, že bychom si to potom vyřídili i s asociací. To bratrstvo celkem nic neznamená, jsou to spíš divoši než lidské bytosti, ale nemůžeme proti nim nic podniknout, protože asociace nás nenechá."

"A kolik je vás tam?"

"V Údolí je dvacet tisíc farmářů," pokračovala. "A neříkejte mi, že bychom dokázali vyhnat obě ty bandy. Vím, že by to tak mělo být. Ale zkusili jsme to a nepodařilo se to. Kdykoliv přepadli nějakou z našich farem, začali jsme je štítat, ale oni se ihned stáhli do hor, kde by trvalo týdny, než bychom je našli. Tam počkali, až se zase vrátíme ke své práci, znovu nás přepadli a zabili každého, kdo se jim postavil na odpor, rodiny a všechno."

"To se stalo také vašemu dědečkovi?"

"Ano. Byl v Údolí jedním z vůdců. Nešlo jim ani tak o vyplenění jeho farmy, chtěli ho prostě zabít. Snažila jsem se potom organizovat odpor a pak —" Pohlédla na své ruce. "Chytili mě. Myslím, že bych se přece jenom napila."

"Ale je tu jenom brandy. Nebo káva,"

"Tak tu brandy,"

Vzal jsem skleničku a nalil jsem jí. Když ji zvedla, ruka se jí netřásla.

"Nechcete se na to zeptat?" řekla. "Každý to chce slyšet, ale všichni se bojí zeptat." Otrásla se. "Nechtěl jsem uvést do rozpaků. Do rozpaků!"

"Podívejte se, když nechcete, nemusíte o tom mluvit —"

"Nechci, ale musím. Dokážete to pochopit?"

"Ano."

"Hale, těžko byste vymyslel něco, co mi ti chlapi neudělali. Jediný důvod, proč jsem to všechno přežila, byl ten, že oni chtěli, abych to přežila. Když bylo po všem, dali mě do klece uprostřed vesnické návsi. Jako příklad. Varování."

"Řekl bych, že to vyvolává spíš opačný efekt," Snažil jsem se mluvit klidně, ale uvnitř jsem cítil vřít nenávist.

"Ne. Také bych si to přála. Alespoň by to mělo nějaký smysl. Snad — já nevím. Druhou noc dva z mých bývalých sousedů zabili strážné a dostali mě ven. Příštího dne zastřelili ochranáře v odvetu třicet lidí." Znovu se zadívala na své ruce. "Přátelé mě dostali na bezpečné místo. Lidé mi říkají, že jsem měla smůlu s doktorem. Zůstaly mi jizvy. Kdyby viděli, v jakém stavu jsem se k němu dostala, tak by tak nemluvili."

Nevěděl jsem, co říct. Neodvážil jsem se žádné poznámky. Chtěl jsem ji vzít do náruče a pevněji stisknout, nic víc, jen ji držet v náruči a chránit ji. A chtěl jsem dostat do rukou ty lidi, kteří jí tohle udělali, a všechny ostatní, kteří to mohli zarazit a neudělali to. Můj Bože, k čemu jinak jsou vojáci, když ne k tomu, aby takováhle zvěrstva zarazili? Ale zmohl jsem se jedině na to, že jsem jí nalil další skleničku. Snažil jsem se, aby se mi nechvěl hlas. "Co chcete dělat teď?"

"Já nevím. Když mi otec Reedy konečně dovolil, abych opustila jeho příbytek, šla jsem do Harmonie. Asi jsem si myslela, že se tu dovolám pomoci. Ale... Hale, proč guvernér Swale něco nepodnikne? Cokoliv?"

"Otázka spíš zní, proč by to měl dělat," řekl jsem. "Proboha, Kathryn, jak to můžu posoudit? Z jeho hlediska je všechno v pořádku. Koloniální úřad nepovyšuje buřiče a Hugo Swale mi nepřipadá jako člověk, který by chtěl sloužit na Araratu do penze," Vypil jsem svou

sklenku brandy. "Možná, že k němu nejsem spravedlivý. Ale nějak se mi ani nechce."

"Ale vy byste nám pomohl, kdybyste mohl, že ano?"

"Proboha, samozřejmě. Přinejmenším jste alespoň teď v bezpečí."

Pousmála se. "Ano, nezůstalo nic než jen pár jizev. Pojd'te blíž. Prosím." Vstala. Přistoupil jsem k ní. "Dejte mi ruce na ramena," řekla.

Dotkl jsem se jí. Stála tam celá ztuhlá. Když jsem uchopil její ramena, cítil jsem, jak se chvěje.

"Pokaždé se mi to stane," řekla. "Dokonce i teď, přestože tě mám ráda. Já... Hale, dala bych nevímco za to, kdybych se mohla jen tak uvolnit a tys mě mohl držet. Ale nemohu. Jediné, co dokážu, je sedět tady a mluvit s tebou."

"Neměl bych tedy raději odejít?"

"Ne. Prosím. Prosím, snaž se mě pochopit. Mám tě ráda. Chci s tebou mluvit. Chci si dokázat, že jsou muži, kterým mohu věřit. Jenom... neočekávej příliš mnoho... alespoň ne hned. Pořád si říkám, že to překonám. Nechci být sama, ale bojím se být s kýmkoliv — a chci to překonat."

XIII.

Následovaly další týdny přehlídek a výcviku. Falkenberg měl nový plán. Koupil dvě stě mezků a mé rotě dal za úkol naučit se používat je při pochodech. Šlo o to, že mezci mohli nést naše zavazadla, a tak jsme mohli zvládnout větší vzdálenosti. Učili jsme také vojáky držet se za pochodu nákladních sedel, což jim umožňovalo urazit každý den větší počet kilometrů. Báječně to fungovalo, ale náš pocit bezmocnosti to ještě zvyšovalo, protože neexistoval žádný cíl, ke kterému bychom mohli maširovat.

Guvernér Swale se vrátil do Posádky, ale Irina s Kathryn zůstaly hosty praporu. Chlapi byli rádi, že je mají v pevnosti, a s disciplínou bylo o něco méně problémů. Obzvláště si oblíbili Kathryn. Zajímala se o všechno, co dělali, a vojáci ji brali jako jakéhosi praporního maskota. Byla mladá a zranitelná, nemluvila s nimi svrchu a polovina mužstva byla do ní zamilovaná.

Já jsem byl do ní blázen. Scházel jsem se s ní tak často, že Falkenberg uznal za vhodné připomenout mi, že poručici v aktivní službě mají zakázáno se ženit. Není to samozřejmě tak docela pravda, ale něco na tom je. Neexistují žádné cestovní přídavky a k získání novomanželské ubytovny by snad pomohla jedině žádost ke svatému Petru či ještě výše. Pravidlem je: "Kapitáni se smějí oženit, majoři by se měli oženit, plukovníci se musí oženit," a moc výjimek z tohoto pravidla není.

"To nebezpečí moc nehrozí," odpověděl jsem.

"Ano?" poznamenal a zvedl obočí. To gesto mě dovádělo k zuřivosti.

Vychrlil jsem ze sebe její příběh.

Jenom přikývl. "Většinu toho jsem znal, pane Slatere,"

"Jak proboha můžete o tom mluvit tak klidně?" zlobil jsem se. "Já vím, že ji po tom osočení nemáte rád —"

"Slečna Malcolmová byla tak laskavá, že se mi za své chování omluvila a připsala veškerou chválu za vysvětlení vám," řekl Falkenberg. "A přistě, až si z mého sejfu vezmete knihu rozkazů, tak očekávám, že výpůjčku pořádně zaregistrujete. A teď mi vysvětlíte, jak to, že tři chlapi z vaší rotý spí na palandách bez přikrývek,"

Samozřejmě mu to vysvětlení bylo ukradené, kromě toho je určité znal. Co se týkalo praporu, máloco uniklo jeho pozornosti. Chtěl jenom elegantně změnit téma rozhovoru, ale to jsem mu neumožnil. Neoficiálně jsem mu řekl, jaké by byly tresty, kdybych oficiálně nahlásil, co chlapi s pokrývkami udělali. "Centurio Ardwin to raději nehlásil," řekl jsem. "Kapitáne, pořád nechápu, jak dokážete být tak chladný, když víte, že necelých dvě stě kilometrů odsud —"

"Pane Slatere, jsem chladný proto, že v současném okamžiku mám prakticky svázané ruce. Co chcete? Abychom se postavili do čela vzpoury 501. praporu? Jestli vás to uspokojí, tak vám mohu říct, že tahle situace brzy skončí. Podle mě si guvernér Swale představuje, že tohle je ráj, kde létají pečení holubi sami do pusy. Žádné dohody s bandami kriminálků nevydrží do nekonečna a já jsem přesvědčený, že to tady brzy vybuchne. Dokud se tak ale nestane, nemůžeme udělat jedinou ztracenou věc a já si vyprošuji, aby se mi moje bezmocnost pořád nepřipomínala."

"Ale, pane —"

"Žádné ale, pane Slatere. Držte hubu a krok."

Falkenberg měl, jako vždycky, pravdu. Sice jsme o tom nevěděli, ale zhruba v době, kdy probíhal popsáný rozhovor, se rozhodla Ochranná asociace zvednout ceny obilí. O dva týdny později vyšroubovali ceny znovu a zadrželi dodávky, aby guvernérovi ukázali, že to myslí vážně.

Netrvalo dlouho a guvernér vykonal ve Fort Beershe-ba další návštěvu.

Deane Knowles mě našel v klubu. "Jeho Excellence právě dorazila," oznámil mi. "Tentokrát přijel v plné parádě. Má s sebou plukovníka Harringtona a celou kumpanii milicionářů."

"O co jim, u čerta, jde?"

"Kdybys mě rozkrájel, tak nevím."

"Myslel jsem si, že ty víš všechno. Dobrá, dobrá. Za chvíli se to určitě dozvíme. Tohle je přece signál k nástupu důstojníků,"

Guvernér, plukovník Harrington a Falkenberg byli už všichni v zasedací místnosti štábu. Byl tam také plukovník milice. Nevypadal moc vojensky. Uniforma na něm visela jako pytel a měl pěkné bříško. Guvernér ho představil jako plukovníka Trevora.

"Půjdu rovnou k věci, pánové," řekl Swale. "Vzhledem k určitým novým okolnostem v jižních oblastech nemám již nadále jistotu, že je zajištěna dodávka potravin do měst Harmonie a Posádka. Tamní vláda nepodepsala dohody s čestnými úmysly. Je na čase, abychom ji trochu zmáčkli."

"Jinými slovy," řekl plukovník Harrington, "chce tam dolů poslat námořní pěchotu, která nasadí krky za to, aby obchodníci z Harmonie nemuseli platit tak vysoké ceny."

"Plukovníku, tahle poznámka byla zbytečná," řekl guvernér Swale.

"Samozřejmě, že nikoli." V Harringtonově hlase nebyla stopa humoru. "Když už mám své mládence posílat tam dolů, aby přišli o život, tak jim snad můžu říci, proč to tak je. Pro řadovou námořní pěchotu to není žádný nový úkol."

"Vy máte za úkol udržet město," odpověděl mu Swale. "To nelze zajistit bez dostatečných zásob potravin. To snad ospravedlňuje nasazení vašich jednotek v tomto tažení,"

"Samozřejmě, že ano," řekl Harrington. "A až nás oba Kondominium odsud odvolá, tak co se stane? Nedělá vám to trochu starosti, plukovníku Trevore?"

"Kondominium Ararat přece neopustí," Trevorův hlas zněl velice přesvědčivě.

"Nebudte si tím tak jist," odpověděl mu Harrington.

"Už toho vy dva nechte," ozval se Swale. "Kapitáne, jak rychle může být váš prapor připraven k pochodu?"

Falkenberg pohlédl na plukovníka Harringtona. "Máme zároveň udržet údolí Jordánu, pane?"

"Tady nebude zapotřebí moc lidí," řekl Harrington. "Teď to tu může převzít milice,"

"A co přesně máme vykonat v jižní farmářské oblasti?" zeptal se Falkenberg.

"Zrovna jsem vám to říkal," ozval se Swale. "Přesuňte se tam dolů a trochu zmáčknete Ochrannou asociaci, aby dostala rozum."

"A jak to mám udělat?"

"Pro Kristovy rány, Falkenbergu, je to trestná výprava. Budete jim škodit tak dlouho, až se podvolí."

"Mám pálit usedlosti a města, střílet domácí dobytek, ničit dopravní komunikace a takové věci?"

"No... byl bych raději, kdybyste nemusel použít tyhle metodv."

"Tak mi potom, pane guvernére, řekněte přesně, co mám dělat?" dožadoval se Falkenberg. "Připomínám vám, že Ochranná asociace je sama okupační silou. V podstatě jim vůbec nezáleží na tom, co provedeme farmářům. Oni tu zemi neobdělávají. Prostě jenom vykořisťují ty, kteří na ní pracují,"

"Tak potom zaměřte své trestné akce jenom proti Ochranné asociaci —" Swalův hlas se zlomil.

"Já ani nevím, jak je poznám, pane. Předpokládám, že ten, koho zastihnu při obdělávání půdy, nepatří mezi kriminální živly, ale stěží mohu zastřelit každého, kdo nebude náhodou nic dělat v okamžiku, kdy pojeďu kolem."

"Nemusíte být vůči mně sarkastický, kapitáne."

"Pane, snažím se poukázat na obtíže, obsažené v rozkazech, které jste mi vydal. Jestli jsem byl drzý, přijměte moji omluvu."

Samozřejmě, že byl drzý, pomyslel jsem si. Deane s Louismem se šklebili na mne a na sebe navzájem. Nakonec se nám podařilo nasadit vážné tváře. Zajímalo by mě, o co se Falkenberg snažil. Brzy jsem se to dozvěděl.

"Tak co u čerta navrhuje?" vztekal se Swale.

"Pane guvernére, existuje způsob, jak vám mohu zajistit rozumnou a dostatečnou dodávku plodin. Bude to vyžadovat vaši spolupráci. Konkrétně, budete muset anulovat uznání Ochranné asociace,"

"A koho mám uzнат místo nich? Neorganizovanou tlupu farmářů, kteří si ani nedokáží udržet území? Kapitáne, já s těmi lidmi cítím, i když vy všichni tady mě pokládáte za bezcitného netvora. Moje sympatie však nic neznamenají. Musím nakrmit lidi v Harmonii a kvůli tomu bych jednal i se samotným ďáblem, kdyby to bylo nutné,"

"A co jiného děláte?" zamumlal jsem.

"Co jste to říkal, poručíku Slatere?"

"Nic, pane guvernére. Promiňte."

"Myslím, že jsem to slyšel. Kapitáne, předpokládejme, že udělám, o co mě žádáte, a přestanu Ochrannou asociaci uznávat. A co potom? Nejsme tu v procesu budování demokracie. Bez ohledu na to, jestli jsem zastáncem »svobodných a demokratických institucí«, jak tomu rádi říkáme, jsem také shodou okolností oficiálním představitelem Kondominia, nikoliv Spojených států. Stejně tak jako vy, mimochodem. Kdyby tahle planeta byla obsazena Sověty, tak bychom takovýhle rozhovor vést ani nemohli. Záleželo by jedině na zajištěných dodávkách obilí a všechno ostatní by bylo podružné."

"Neřekl bych, že se jedná o srovnatelnou situaci," řekl plukovník Harrington.

"Já také ne," přidal se Trevor. To mě překvapilo.

"Tak mi konečně řekněte, co máme vlastně dělat?" zeptal se guvernére.

"Rozšířit na tu oblast kondominální ochranu," odpověděl Harrington. "Nemusí být trvalá. Nepochybují o tom, že lidé plukovníka Trevora mají mezi farmáři přátele. Možná, že nejsme v procesu budování demokracie, ale je tu spousta lidí, kteří by to rádi zkusili."

"Vy po mně chcete neomezenou válku s Ochrannou asociací," řekl Swale. "Plukovníku Harringtone, máte vůbec představu, co to bude stát? Senát jen yelice neochotně financuje pouhou přítomnost těchto pěšáků na Araratu. Neposlal ani jediný kredit na úhradu bojových akcí. Jak si představujete, že tuhle válku budu financovat já?"

"Budete prostě muset zdanit plodinové obchody, to je všechno," odpověděl Harrington.

"To nemůžu udělat."

"Budete muset. Kapitán Falkenberg má pravdu. Můžeme Ochrannou asociaci zlikvidovat, budeme-li mít dostatek podpory místních usedlíků, ale rozhodně pro vás nemůžeme pěstovat obilí. Předpokládám, že bychom mohli v tomhle zatraceném údolí vyhubit veškeré obyvatelstvo a znovu je zalidnit —"

"Teď jste vy drzý."

"Přijměte mé omluvy," řekl Harrington. "Guvernére, co vlastně chcete? Ti farmáři nebudou pěstovat obilí jen proto, aby z toho měla zisky banda nějakých gangsterů. Budťo se odstěhují, anebo přestanou tu půdu obdělávat. Jak to potom bude vypadat s vašimi dodávkami obilí?"

"Situace je daleko složitější, než si myslíte, plukovníku. Věřte mi, že je to tak. Vaším řemeslem je válka a násilí. Mým je politika a ujišťuji vás, že věci nejsou vždycky takové, jak se jeví na první pohled. Ochranná asociace dokáže zásobovat Harmonii obilím za rozumné ceny. To je to, co potřebujeme a co pro mě musíte zajistit. A vy mi teď říkáte, že jedinými

alternativami jsou buď válka, na kterou nemám peníze, anebo vyhladovění města. Obojí je nepřijatelné. Nařizuji vám vyslat expediční sbor do Allansportu. Bude mít jen limitovaný cíl demonstrovat naše úmysly a vyvíjet na Ochranou asociaci dostatečný tlak, aby přišla k rozumu — to bude celý její bojový úkol."

Harrington si chvíli zkoumavě prohlížel nehty. "Pane, nemohu na sebe vzít takovou odpovědnost,"

"Čert aby vás vzal. Kapitáne Falkenbergu, vy —"

"Já také nemohu přijmout tuto odpovědnost, guvernére."

"Tak to Spánembohem nechám na plukovníku Tre-vorovi. Trevore, jestli mi i vy řeknete, že nemůžete přijmout takovou odpovědnost, tak vás ujišťuji, že mám tucet důstojníků milice, kteří to vezmou,"

"Ano, pane. Kdo bude velet námořním pěšákům, pane? Ode mě nebudou přijímat rozkazy, alespoň ne přímo."

"Poručíci budou —" Přestal, protože jsme s Deanem a Louisem postupně zavrtěli hlavami.

"To je vydírání. Já vás všechny nechám propustit!"

Plukovník Harrington se rozesmál. "Ale no tak, tomu přece sám nevěříte. Možná se vám to podaří se mnou. Ale vyhodit nižší důstojníky za to, že odmítli převzít bojový úkol, který nepřijal jejich plukovník? Zkuste s tím přijít na admirála Lermontova a ten se vám vysměje do očí."

Swale se posadil. Chvilí bojoval sám se sebou, až byl schopen ovládnout hlas: "Proč to děláte?"

Plukovník Harrington zvolna potřásl hlavou. "Guvernére, všechno, co jste řekl o vojsku, je pravda. Jsme využíváni. Posílají nás na smrt, aby si synovec nějakého senátora vydělal mega-kredit. Ušijou na lidi nějakou boudu a potom pošlou nás, abychom se pomstili obětem. Většinou nemáme jinou možnost než poslechnout. To ale neznamená, že se nám to líbí. Čas od času, jen velmi zřídka, má válečné loďstvo šanci uvést do pořádku něco, co jste vy civilista zvorali. Takovou šanci neradi propaseme." Harrington mluvil tiše, ale teď trochu zvýšil hlas. "Guvernére, proč si, krucifix, myslíte, že se z chlapů stávají vojáci? Jenom abyste mohl být povýšen na nějaké teplé místočko?"

"Už jsem vám říkal, že bych těm farmářům rád pomohl! Ale nemohu. Copak to nedokážete pochopit? Nedokážeme dlouhé tažení zaplatit. Nedokážeme. Ne že nechceme. Nedokážeme."

"Ano, pane," řekl plukovník Harrington. "Asi bych se měl vrátit do Posádky. Štáb bude muset vypracovat velice přísný přidělový plán."

"Vy si myslíte, že jste vyhrál," řekl guvernér. "Ještě jste nevyhrál, plukovníku. Ještě ne. Plukovníku Trevore, nařizuji vám nalodit prapor milice na říční čluny. Jak dlouho vám bude trvat, než se tam dostanete?"

"Budeme na místě ráno, pane."

"Až tam dorazíte, chci, abyste zařídil vyšší dodávky paliva a zásob. Pojedeme s praporem do Allansportu, odkud budu operace řídit osobně. Nepochybují, že Ochranou asociací přivedeme k rozumu. Co se týče vás ostatních, vy si pro mě za mě sedíte tady v pevnosti, až shijete. Přejí vám dobré odpoledne, pánové,"

Vyprávěl jsem Kathryn o té schůzi, když jsme se večer sešli k večeři. Nevěřicně mě poslouchala.

"Já tomu nerozumím, Hale," vyhrkla nakonec. "Celý ten povyk jenom kvůli výdajům. To tažení bychom zaplatili my, a ještě rádi."

"Myslíš si, že to guvernér ví?" zeptal jsem se.

"Samozřejmě, že to ví. Sama jsem mu to říkala a ještě jsem mu vyřizovala nabídky od některých dalších farmářů. Copak si nepamatuješ, že jsem ho žádala, aby nám půjčil 501. prapor?"

"Jistě, ale to jsi nemyslela vážně."

"Tehdy ne, ale pak se mi to zdálo jako dobrý nápad, takže jsme se později opravdu snažili si vás najmout. On ale neměl zájem."

"Neměl zájem o co?" zeptal se Louis Bonneyman. "Je tohle důvěrný rozhovor, nebo se můžu připojit?"

"Jen se přidej," řekla Kathryn, "ale zrovna končíme —"

"Já už jsem také po večeři," řekl Louis. "Ale mohu vás pozvat na drink. Hale, byl by sis o starém Harringtonovi pomyslel, že má takové nervy?"

"Ne. Překvapil mě. Co se stane příště?"

"Kdybys mě zabil, tak nevím," řekl Louis. "Ale možná přece. Právě jsem pomáhal seržant-majorovi psát rozkazy, které uvádějí celou naši posádku do stavu bojové pohotovosti, a to počínaje zítřejším budičkem."

"To se dalo čekat. Rád bych věděl, do jaké šlamastyky se Jeho Excellence dokáže zamotat,"

Louis se zakřenil. "Při troše štěstí se nechá zabít a plukovník Harrington se Stane zastupujícím guvernérem. Potom ten chlív tady pořádně vyčistíme."

"Přece nemůžeš něco takového přát Irininu otci," protestovala Kathryn. "Myslela jsem, že ji miluješ, Louisi."

"Ji, to ano. Ale umím si představit život bez jejího otce. Myslím jsem si, že to dokážeš pochopit."

"Byl tak laskavý, že mi dovolil, abych bydlela u nich doma," řekla Kathryn. "Já mu vůbec nerozumím. Zdá se, že je hodný člověk. Jenom když —"

"Když si nasadí guvernéřský klobouk," řekl jsem. "Pořád se nemůžu zbavit dojmu, Kathryn, jestli jsme to nezvorali. Kdybychom guvernéřovu nabídku přijali, tak jsme tam dole mohli dokázat alespoň něco. Snad bych chytil i ty zkurvysyny, kteří ti... Víš, co myslím."

"Jsem ráda, že se to nestalo, Hale. Mohlo by to skončit strašně. Cokoliv bys těm gangsterům udělal, mohli by oplatit mým přátelům, jakmile byste odešli. Nemohla bych ti pomoci a pochybuji, že by ti pomohl kdokoliv jiný, protože by to znamenalo rozsudek smrti pro celou jeho rodinu a všechny jeho přátele."

"Zdá se, že je to pěkně drsná parta," řekl Louis. "Důkladná. Když už teror, tak pořádný. Naneštěstí to funguje."

Kathryn přikývla. "Ano, snažila jsem se to guvernéru Swalovi vysvětlit. Kdyby tam poslal expedici, řada mých přátel by se snažila pomoci. Kdyby ty chuligány pak nechal zase u vesla, tak by to mé přátele okamžitě stálo život. Lepší by bylo, kdybyste tam vůbec nikdy nešli."

"Ale obchodníkům z Harmonie se nelíbí ceny obilí," řekl Louis. "Chtějí své zrna levněji a Swale na tom má také zájem. Stížnost městské rady Harmonie by nevypadala dobře v jeho kádrovém materiálu. Někdo z Koloniálního úřadu by ji mohl vzít vážně."

"Politika," řekla Kathryn. "Proč nemůžeme —"

"Ale notak, chovej se jako plnoletá," škádlil ji Louis. "Kondominium jistě dělá svou politiku, ale pořád ještě máme mír. A vůbec to není všechno tak špatné. Swale byl jmenován lidmi velkosenátora Bronsona."

"Pěkně odporná sebranka," řekl jsem.

"Možná," připustil Louis. "To ale samozřejmě znamená, že Bronsonovi nepřátelé se budou snažit najít nějaké argumenty proti Swalovi. Musí si počínat opatrně. A obchodníci z Harmonie mají pořád přátele ve společnosti American Express — a AmEx Bronsona vášnivě nenávidí."

"To je pak náš guvernér v pěkném maléru," řekl jsem. "Podle vzhledu těch jednotek, které si vzal s sebou, soudím, že asociaci moc šrámů nenadělá. Ta milice měla pěkné uniformy, ale jsou to jenom samé městské děti. Jsou dobří tak na hlídání hradeb a projížďky po Jordánu, teď když jsme všechny kolem odzbrojili, ale rozhodně neublíží nikomu, kdo má nějaké bojové zkušenosti."

XIV.

Prapor jsme uvedli do bojové pohotovosti, ale celý další týden k ničemu nedošlo. Plukovník Harrington zůstal ve Fort Beersheba a večery trávil s námi v důstojnickém klubu. Stejně jako Falkenberg, také on miloval dudy. K mému zděšení je milovala i Kathryn. Mám zato, že každá žena má nějakou velkou slabost.

"Co tam, krucifix, dělá?" rozčiloval se plukovník Harrington. "Byl bych přísahal, že teď už bude v maléru. Možná, že jsme přecenili Ochranou asociaci Misijního pohoří. Jak ksakru přišli na to jméno? Na téhle planetě, to vím jistě, žádné Misijní pohoří nemáme."

"To jméno si přivezli s sebou, plukovníku," řekl mu Louis. "Existuje jihokaliifornský gang, který se jmenuje stejně. Trvá už dvě nebo tři generace. Hodně z nich se náhodou dostalo na stejnou vězeňskou loď, a tak se tam dali dohromady,"

"Jak jsi to, krucifix, zjistil?" zeptal se Harrington.

"Kapitán Falkenberg trvá na tom, aby jeho lidé byli důkladní," odpověděl Louis. "Byla to otázka prosévání velkého počtu trestanců, až jsem padl na jednoho, který to věděl, a pár dalších, kteří to potvrdili."

"To ti tedy gratuluji, Louisi," řekl Harrington. "Johne, vybral sis svou kolekci nováčků opravdu dobře."

"Děkuji, plukovníku."

"Opravdové zkoušky ale teprve přijdou. Co se tam dole, sakra, děje? Číšníku, přineste nám další whisky, pro všechny. Když už nemůžeme bojovat, můžeme alespoň pít."

"Guvernér Swale se s nimi už mohl také dohodnout," řekl jsem.

Plukovník se na mě kysele podíval. "O tom pochybuji, Hale. Je mezi dvěma mlýnskými kameny. Obchodníci si nenechají líbit ceny, které ti idioti chtějí, a ti si myslí, že ho drží za koule. Z nás strach nemají, abys věděl. Mají dobrou představu o tom, jak to chodí v Harmonii. Vědí zatraceně dobře, že válečné loďstvo na Ararat už další posily nepošle, a co může, krucifix, udělat tisíc chlapů? Dokonce i když to jsou řadoví námořní pěšáci?"

"Doufám, že tak uvažují," řekl Deane. "Jestli neutečou a budou bojovat, tak jsou vyřízeni —"

"Ale oni se nám nepostaví," řekl John Falkenberg. "Nejsou to žádní blázni. Nepostaví se nám, aby bojovali, utečou okamžitě, jakmile se přiblížíme. Stačí jim jenom sedět v kopcích a vyhýbat se nám. Nakonec budeme muset odejít, ale oni zůstanou."

Harrington přikývl. "Jo. V posledku těm ubohým zatraceným farmářům nezbude, než to znovu slíznout. Snad se z toho nějak dostanou. Přinejmenším se můžeme pokusit jim trochu pomoci. Johnne, myslíš si, že dudáci už vypili svoji rundu?"

"Bezpochyby, plukovníku. Lazare! Řekněte kapelníkovi, ať dudáci zase spustí!"

Osm dní poté, co guvernér opustil Fort Beersheba, jsme od něj stále ještě neměli žádnou zprávu. Ten večer probíhal v důstojnickém klubu obvyklý večírek s pitím a dudáky. Záhy jsem se omluvil a odebral jsem se s Kathryn do svého bytu. Pořád jsem se jí nemohl dotknout, aby se

neroztřásla, ale pracovali jsme na tom. Došel jsem k závěru, že ji miluji, a s fyzickými projevy jsem neměl nijak naspěch. Neodvažoval jsem se myslet příliš daleko dopředu. Když jsem se nad tím zamyslel, nečekala nás žádná opravdová budoucnost, ale pro tuto chvíli nám prostě stačilo, že jsme spolu. Žádný z nás z té situace nebyl zrovna nadšený, ale nenáviděli jsme každý okamžik, kdy jsme nemohli být spolu.

Zabzučel telefon. "Slater," řekl jsem.

"Tady je seržant-major Ogilvie, pane. Máte okamžitě přijít do místnosti štábu."

"Sláva. Hned jsem tam, seržant-majore." Když jsem zavěšoval sluchátko, ozval se signál Bradyho polnice: "Jednotka s plnou polní". Otočil jsem se ke Kathryn. Oba jsme se smáli jako idioti. "Už je to tady, miláčku,"

"Ano. Teď, když k tomu došlo, tak mám strach."

"Já taky. Jak říká Falkenberg, strach máme všichni, ale důstojníkovu poslání je nedávat to najevo. Vráť se, jak jen to bude —"

"Vteřinku." Přistoupila ke mně a objala mě kolem ramen. Obtočila mě pažemi a přitáhla k sobě. "Vidiš? Už se skoro netřesu." Políbila mě, nejdříve rychle a potom dlouhým prodlužovaným polibkem.

"Tohle je ale nejvhodnější chvíle na zázračnou psychiatrickou léčbu," blábolil jsem.

"Drž hubu a vypadni odsud."

"Aye, aye, madam." Vypadl jsem rychle.

V předsíni stál Hartz. "Připravím naše polní, pane," řekl. "Takže konečně budeme bojovat."

"To doufám,"

Když jsem se ubíral přes cvičák, přemýšlel jsem, proč se cítím tak dobře. Chystali jsme se zabít a zmrazit spoustu lidí a

dát jim šanci provést totéž nám. Měli jsme milión důvodů, abychom byli vystrašení, a měli bychom se obávat toho, co přijde, ale nestrachovali jsme se.

Je to tím, že to, co jsme museli udělat, bylo tak naprosto vzdálené tomu, co jsme opravdu cítili? Nemohl jsem si namlouvat, že tentokrát to je jiné, protože naše věc je spravedlivá. Říkáme, že milujeme mír, ale to nás nevzrušuje. Dokonce i pacifisté víc mluví o hrůzách války než o nádherách míru.

Xejsi tu od toho, abys řešil problémy vesmíru, řekl jsem si. Ale rozhodně musíš zabít chlapa, který ti znásilnil děvče.

Ostatní už byli v zasedací místnosti; v čele stolu seděl plukovník Harrington.

"Došlo k očekávanému," řekl Harrington. Věděl jsem najisto, že po večeri vypil čtyři dvojité whisky, ale na jeho řeči to nebylo ani trochu znát. Než jsem přišel, rozžvýkal jsem dvě pilulky na vystřízlivění. Vlastně jsem to vůbec nepotřeboval. Byl jsem si jist, že ještě neměly čas účinkovat, ale cítil jsem se fajn.

"Naši vládě se podařilo dostat se v Allansportu do obklíčení," řekl Harrington. "A polovinu svých jednotek má přitom mimo město. Guvernér chce, abychom ho vyprostili. Řekl jsem mu, že okamžitě vyrážíme na cestu — s jednou podmínkou."

"Že bude souhlasit s vypovězením dohody s asociací?" zeptal se Deane.

"Přesně tak. Ještě to neudělal. Nejspíš se obává, že v okamžiku, kdy to udělá, začnou být opravdu zlí. Nicméně dal mi na to své slovo a já budu na splnění trvat. Kapitáne Falkenbergu, nařizují tudíž 501. praporu vyhnat Ochranou asociaci Misijního pohoří z údolí řeky Allan jakýmkoliv prostředky, které uznáte za vhodné. Můžete spolupracovat s místními partyzánskými silami v oblasti a uzavírat s nimi rozumné smlouvy. Celé údolí bude vzato pod ochranu Kondominia."

"Aye, aye, sire." Falkenbergův odtazitý chlad na chvíli roztál a do jeho hlasu se vloudil triumfální tón.

"A teď, kapitáne, buďte tak laskav a předvedte nám svůj bitevní plán," řekl Harrington.

"Ano, pane," Falkenberg pomocí ovladačů konzole promítl na instruktážní obrazovku mapu.

Už jsem si tu oblast vtiskl do paměti, ale znovu jsem ji pozorně prohlížel. Asi deset kilometrů po proudu od pevnosti Beersheba se do řeky Jordán vlévala řeka jménem Allan. Allan protéká jihozápadním směrem zalesněnou krajinou asi padesát kilometrů, potom se obrací a rozšiřuje se v údolí, které leží téměř přesně severo-jihně. Východní strana údolí Allan je úzká, protože necelých dvacet kilometrů od řeky se vypíná vysoký horský hřeben a východně od něj je náhorní poušť. Nikdo tam nežije a nikdo o to také nestojí. Západní strana patří naproti tomu k nejúrodnějším oblastem Araratu. Údolí má nepravidelný tvar, který se v některých místech zužuje až na pětadvacet kilometrů, ale jinde se zase rozvírá do šířky sto i více kilometrů. Připomínalo mi to kalifornské údolí San Joaquin, velkou úrodnou proláklí-nu s členitými horskými masivy na obou stranách.

Allansport je od místa soutoku Jordánu a řeky Allan vzdálen sto dvacet pět kilometrů po proudu. Falkenberg ponechal mapu velkého údolí na jedné části obrazovky a její detail promítl na druhou část. Manipuloval s ovladači na konzoli, aby na správná místa mapy promítl červené a zelené čáry, představující naše vlastní i nepřátelské síly.

"Jak zde můžete vidět, guvernér Swale zaujal s jednou rotou milice obranné postavení v Allansportu," řekl Falkenberg.

"Další dvě rotý milice se nalézají jižně od něj, vlastně o něco dále proti proudu. Jak se u čerta mohl dostat do tak pitomého postavení, to prostě nechápu."

"Přirozený talent," zamumlal plukovník Harrington.

"Bezpochyby," řekl Falkenberg. "Máme dva cíle. Menší, ale důležitější je zachránit guvernéra Swalea. Hlavním úkolem je pacifikace oblasti. Zdá se velmi nepravděpodobné, že by se nám to podařilo bez vyvolání všeobecného povstání místních osadníků. Souhlasíte?"

Všichni jsme na okamžik seděli mlčky. "Pane Bonney-mane, vy jste služebně nejmladší, jestli se dobře pamatují," řekl plukovník Harrington.

"Souhlasím, pane," řekl Louis.

Deane promluvil zároveň se mnou: "Souhlasím."

"Skvělé. Připomínám vám, že tato pořádaje nahrávána," řekl Falkenberg.

Jak jinak, řekl jsem si. Všechny porady štábu jsou nahrávány. Nezdálo se mi, že by Falkenberg a Harrington chtěli na nás přenášet odpovědnost tím, že naše názory nahrávají, ale byl jsem si jist, že mají své důvody.

"Nejlepším způsobem, jak vyvolat všeobecné povstání, je způsobit okamžitou a rozhodnou porážku Ochrané asociace," řekl Falkenberg. "Porážku, nikoliv jenom zahnání na útek. Musíme je přinutit k bitvě a co nejvíce jich zničit. Podle mého názoru je to natolik důležité, aby to ospravedlňovalo dost veliké riskování. Souhlasíte také s tímto názorem?"

Aha! Pomyslel jsem si. Počínaje Louisem, vyslovili jsme svůj souhlas.

"Takže teď můžeme přejít k plánu bitvy," pokračoval Falkenberg. "Je dost složitý, ale myslím si, že stojí za to jej zkusit. Všimněte si, že západně od Allansportu je v kopcích průsmyk. Podle našich informací se jedná o trasu, kterou jednotky asociace zaručeně zvolí, pokud je přinutíme k ústupu. Kromě toho jižně od Allansportu se nalézá dosti značné množství milice. Kdyby milici posílili místní partyzáni a kdyby se nám podařilo obsadit průsmyk ještě předtím, než si obležený nepřítel uvědomí své nebezpečí, budeme je mít v pasti. Hlavní část praporu postoupí po řece, přiblíží se k nim ze severu a upoutá je. Nepodaří se nám je zničit všechny, ale měli bychom být schopni vyřadit většinu z nich. Budeme-li mít na svém kontě takovéhle vítězství, nebude obtížné přesvědčit rančery, aby povstali a připojili se na naši stranu,"

Současně svůj výklad doprovázel světelnými ukázkami na mapě. Měl pravdu. Plán byl složitý.

"Nějaké otázky?" uzavřel Falkenberg.

"Pane," řekl jsem. "Nevěřím tomu, že ty dvě miliční rotý dokáží obsadit průsmyk. Rozhodně bych se na to nespolehal,"

"Nedokáží to," řekl Harrington. "Ale při obraně jsou velice spolehliví. Dejte jim nějaké silné postavení, které je nutné

ubránit, a ti mládenci vás nezklamou,"

"Ano," řekl Falkenberg. "Navrhuji posílit milici dislokovanou mimo město dvěma oddíly námořní pěchoty. Pořád ještě máme svoje meteorologické balóny a nevidím důvod, proč bychom je nemohli použít podruhé."

"Tak do toho jdeme znovu," zamumlal jsem. "Ale přesto, pane, všechno to závisí na tom, jak silná je obrana toho průsmyku, a to nevíme. Nebo snad ano?"

"Vím jedině to, že tam budou obránci," odpověděl Falkenberg. "Útok na průsmyk se musí provést zkusmo, tak, aby mohl být okamžitě stažen, kdyby byla obrana příliš silná."

"Aha." Chvilí jsem o tom přemýšlel. Nikdy jsem nic podobného nedělal, samozřejmě. Bez ohledu na vojenskou medaili jsem si nemohl zakryt, že nemám skoro žádné bojové zkušenosti. "Myslím, že to zvládnou, pane," řekl jsem.

Falkenberg mě obdařil jedním ze svých polovičatých úsměvů, které používal, když měl v rukávě nějaké překvapení:

"Obávám se, že tentokrát si nepřivlastníte veškerou zábavu, pane Slatere. Mám v úmyslu vést balónové jednotky osobně. Vy bude velet hlavním silám."

Jeho plán obsahoval ještě další položky včetně jedné části, která se mi vůbec nelíbila. Ke svým balónům přibral také Kathryn. Nemohl jsem proti tomu nic namítat, protože se sama dobrovolně přihlásila. Falkenberg ji navštívil v mém bytě, když jsem se chystal na schůzi štábu.

"Nemám opravdu na vybranou," řekl mi. "Musíme s sebou mít někoho spolehlivého, koho usedlíci znají. Úspěch celého plánu závisí na tom, zdali získáme dostatek pomoci od domorodců, abychom mohli zpřístupnit údolí jižně od Allansportu. Jinak to celé nemá žádnou cenu."

Nedalo se s tím nesouhlasit. Ale nemuselo se mi to líbit. Uměl jsem si však představit, co by řekla, kdybych se pokusil ji zastavit.

Falkenberg skončil s instrukcemi. "Jsou nějaké další otázky? Ne? Takže se vás ještě jednou zeptám na vaše názory."

"Mně to připadá v pořádku," řekl Louis. Samozřejmě, že jemu to připadalo v pořádku. Letěl s Falkenbergem v balónech.

"Z hlediska těžkých zbraní žádné problémy," odpověděl Deane. "Mně se to líbí."

"Pane Slatere?"

"Moje operace se zdá dost jednoduchá. Žádné problémy,"

"Ta operace je jednoduchá," řekl plukovník Harrington, "ale není bezvýznamná. Vy máte provést tu nejzákladnější část celé akce. Musíte uvolnit severní únikovou trasu, upoutat nepřítele, zachránit guvernéra a potom obchvatným manévrem jako kladivo udeřit proti nepřítelům, kterým kapitán Falkenberg nastaví u průsmyku kovádlinu. Kritickým bodem toho všeho je správné načasování."

"Poručík Slater má moji plnou důvěru," řekl Falkenberg.

"Moji taky. Jinak bych ten plán neschválil," řekl Harrington. "Ale nezapomínejme, co tu vlastně děláme. Abychom mohli splnit hlavní cíl, vyčistit celé údolí od nepřátelských sil, ponecháváme guvernéra Swalea v poněkud choulostivé situaci. Jestli se něco zhatí, tak velitelství sektoru bude žádat naše hlavy. A musím říct, že po právu." Vstal a my jsme se všichni zvedli ze židlí. "Ale mně se to zamlouvá. Asociace bezpochyby očekává, že se okamžitě vrhneme zachraňovat guvernéra, a její lidé jsou na to připraveni. Nerad si počínám průhledně."

"Ani já ne," dodal Falkenberg.

Harrington stroze přikývl. "Pánové, všichni máte své rozkazy."

Říční čluny, které bafaly po proudu temné řeky, trochu připomínaly nějakou scénu z americké občanské války. Když jsme vyjžděli z pevnosti, strhla se bouřka, ale teď byla obloha čistá a temná, nad hlavami nám zářily jenom jasné hvězdy. Moji říční flotilu tvořily jenom parní čluny, jejichž konstrukce sotva umožňovala ukrytí nákladu. Byly vyrobeny samozřejmě ze dřeva, na Araratu nebylo dostatečně rozvinuté zpracování kovů, aby se tu mohly stavět ocelové trupy, a také o to pomalu nikdo nestál.

Měl jsem tři čluny, každý o délce asi padesát metrů a dvacet metrů široké. Byly to velké obdélníkové plovoucí plošiny s kabinami, jejichž střechy zároveň tvořily zvýšenou palubu. Uprostřed byl kapitánský můstek. Každý centimetr volného prostoru zabírali vojáci, mez-ci, pušky, zásobovací povozy, munice, stany a potraviny. 501. prapor se stěhoval do údolí řeky Allan.

Topili jsme pod kotli dřívím, kvůli kterému jsme museli zastavovat a porážet je řetězovými pilami. Kromě toho jsem měl k dispozici Vznášedlo s lehkou výzbrojí, které dokázalo vyvinout rychlost padesát kilometrů za hodinu ve srovnání s jedenácti kilometry, které urazily čluny plující plnou parou. Na střeše třetího člunu hradová! vrtulník, který dokázal letět rychlostí pár set kilometrů za hodinu. Tyto výkonnostní rozdíly by byly k smíchu, kdyby nebyly tak skličující.

"Kdybychom tak měli jediný DC-45," zlobil se Deane. "Jenom jeden, to by úplně stačilo. Jeden vesmírný transportér a mohli jsme tam být za hodinu,"

"Musíme si poradit s tím, co máme," řekl jsem mu. "Kromě toho si uvědom, jak je to celé romantické. Škoda, že nemáme na přídí hloubkoměřiče, který by vy-zpěvoval říční hloubku — místo toho hloubkoměrného sonaru."

Vznášedlo zkoumalo cestu před námi, abychom si byli jisti, že na nás nečeká žádné ošklivé překvapení. Když jsme se přiblížili k Allansportu, vyslal jsem vrtulník, aby prozkoumal vylodovací terén z větší výšky. Přistávali jsme dobrých dvacet kilometrů po proudu od Allansportu. Na horním toku byly nejenom strmější břehy, ale nechtěli jsme také vyloděním v těsné blízkosti města asociaci vyplašit. Guvernér Swale na mě samozřejmě hodinu co hodinu křičel. Chtěl nás mít v Allansportu okamžitě. Když jsem mu řekl, kde jsme se vylodili, byl téměř hysterický.

"Co tam u čerta děláte?" lálel. "Úplně stačí, když se tu ukážete! Oni se vám nevzeprou, nebudou s vámi bojovat. Tohle všechno je politický manévr. Pořádně je přimáčkněte a oni přijdou k rozumu."

Neprozdíral jsem mu, že nemáme vůbec v úmyslu přivést asociaci k rozumu. "Pane, bitevní plán schválil plukovník Harrington."

"Je mi jedno, jestli ho schválil sám Bůh Otec!" křičel Swale. "Co tam děláte? Víím, že Falkenberg je jižně odsud s jednotkami, které dopravil vrtulníkem, ale nechce mi říct, co dělá! A teď ještě stahuje milici! Já jsem ta-
dy v pasti a vy plánujete nějakou šarádu! Okamžitě mi řekněte, co máte v úmyslu!"

"Guvernére, já to sám nevím," odpověděl jsem. "Všechno, co znám, jsou mé rozkazy. Dostarremo vás odtud v několika
hodinách. Konec." Vypnul jsem vysílačku a otočil jsem se k Deanovi.

"No tak," řekl jsem. "Víme, že Louis a Falkenberg něco podnikají na jih od nás. Rád bych věděl, jak si vedou."

"Jestli je nutné, abychom něco věděli, tak nám to jistě řeknou," prohlásil Deane. "Bojíš se o Kathryn?"

"Trochu."

"Nikdy se k žádné neupínej tak, aby ses o ni musel bát. Ušetří ti to hodně potu,"

"NTo jo, jistě. Kormidelníku, to vypadá jako náš vyloďovací prostor. Dávejte pozor."

"Aye, aye, sire!"

"Hartzi, spojte mě s pilotem vrtulníku,"

"Ano, pane." Hartz si chvíli hrál s knoflíky vysílačky a potom mi podal mikrofon.

"Seržant Stragoff, pane,"

"Stragoffe, chci, abyste kompletně pročesal náš vyloďovací prostor. Měli by tam na nás čekat dva neozbrojení lidé.
Rozsvítí modré světlo. Jestli uvidíte nějakou jinou barvu, tak tu celou oblast pokropte a fofrem odtud zmizte. Jestli
rozsvítí modrou, tak mi to oznamte, ale stejně to celé pročesejte."

"Aye, aye, sire!"

"A kdo nás tam má vůbec čekat?" chtěl vědět Deane.

"Jejich jména neznám," odpověděl jsem. "Falkenberg mi řekl, že se pokusí sestavit uvítací výbor z místních
nespokojenců. Když s nimi budeme spokojeni, pomůžeme jim vyzbrojit sousedy. Proto vezeme ty pušky navíc."

Vysílačka opět obživila. "Dva lidé s modrým světlem, pane. Nic víc ani na radaru, ani na infralokátoru,"

"Dobře. Oukej, tak teď to pročesejte ve větším poloměru. Nechci, aby nás překvapila nějaká dělostřelecká baterie,
zastřílená na tenhle prostor."

"Provedu, pane."

"Seržant-majore," řekl jsem.

"Ano, pane."

"Vezměte si Vznášedlo a obsaďte s lidmi vyloďovací prostor. Chovejte se k uvítacímu výboru zdvořile, ale
nespouštějte z nich oči. Až prostor zajistíte, tak se všichni vyloďíme."

"Provedu, pane!"

Podíval jsem se ke hvězdám. Měsíc nesvítil. Do svítání zbývalo ještě pět hodin. S trochou štěstí budeme na místech a
připraveni k boji s prvním světlem. "Oukej, Deane, teď to máš na povel ty," řekl jsem. "Hartzi, zůstaňte s ním."

"Pokud to pan poručík rozkazuje —"

"Krucifix, samozřejmě, že to rozkazuji. No dobrá, беру to zpět. Pojdte se mnou."

Vyšli jsme na palubu. Řeka tekla ani ne metr pod námi. Nebyla to voda, ve které se dá koupat. Na Araratu existují vodní
hadi, jejichž jed zabíjí všechno, v čem je protein. Účinkuje jako katalyzátor srážení tělních buněk. Neměl jsem vůbec
chuť skončit jako hrouda ztvrdlé gumy.

Měli jsme na palubě jednu kánoi. Už jsem vybral vojáky, kteří si s ní dokáží poradit. Bylo tu asi tucet mužů, kteří s tím
vratkým plavidlem dokázali zacházet. Vůbec mě to nepřekvapilo. Říká se, že v každém pluku řadové námořní pěchoty
najdete všechna řemesla, a je to nejspíš pravda. Ve své vlastní rotě jsem měl dva mistry zedníky, jednoho umělce, pár
elektrotechniků (nejspíš to byli inženýři, ale nemluvili o tom), nejméně jednoho právníka, který přišel o licenci,
psychiatra-alkoholika a chlapíka, o kterém kluci tvrdili, že je páter vyklouz.

776

Desátník Anuraro mi Ukázal, jak se do té kánoe leze, aniž by ji člověk překotil. V Arizoně takové věci nemáme. Zatímco
chlapi pádlovali ke břehu, přemýšlel jsem, jak je ta situace nenormální. Jel jsem v kánoi, v prostředku, který byl
vynalezen nejméně před deseti tisíci lety. Měl jsem s sebou polní dalekohled s noktovizorem, jehož princip byl
vynalezen, teprve když už jsem byl na světě. Za mnou kotvil parní člun, který mohl brázdit Missouri v době posledního
boje sedmé kavalerie a generála Custer — a na tuhle planetu jsem přilétl v raketoplánu.

Proud byl rychlý, takže jsem byl rád, že u pádel jsou zkušení chlapi. Voda klidně plynula kolem nás. Občas hladinu
zčeřilo nějaké neviditelné stvoření. Nahoře na pobřeží Vznášedlo už přistálo a někdo nám vysílal světelné signály. Když
jsme dorazili ke břehu, oddechl jsem si, že už jsme na suché zemi.

"Kde jsou naši návštěvníci, Roszaku?" zeptal jsem se.

"Tamhle, pane,"

Dva muži, oba rančeři či farmáři. Jeden z nich byl Orientálec. Oba vypadali asi na padesát let. Podle dohody nebyli
ozbrojeni.

"Já jsem poručík Slater," představil jsem se.

Orientálec odpověděl: "Já jsem Wan Loo. Tohle je Harry Seeton."

"Už jsem o vás slyšel. Kathryn mi říkala, že jste jí jednou pomohli,"

"Ano. Tenkrát z té klece," řekl Wan Loo.

"Máte se nějak prokázat," řekl jsem.

Wan Loo se jemně usmál. "Na levé ruce máte jizvu ve tvaru šavle. Když jste byl kluk, tak jste měl oblíbeného koně
jménem Lizátko."

"Takže jste viděli Kathryn," řekl jsem. "Kde je?"

"Jižně od Allansportu. Snaží se naverbovat jednotku rančerů, kteří by měli posílit kapitána Falkenberga. Nás sem

poslala, abychom vám pomohli."

"Docela se nám to daří," přidal se Harry Seeton. "Hodně rančerů je ochotných bojovat, pokud pro ně máte zbraně. Ale je tu ještě něco jiného."

"Copak?"

"Poslyšte, nemyslete si o nás, že jsme nevděční," začal Wan Loo. "Ale musíte nás chápat. Bojovali jsme už moc let a dál už nemáme sílu. V tomhle údolí panuje jakýs takýs mír. Je to spíš poroba než mír a moc si ho nece-níme, ale nevzdáme se ho jenom kvůli tomu, abychom vám pomáhali. Jestli jste nepřišli natrvalo, vezměte laskavě své vojáky, zachraňte svého guvernéra a odtáhněte zpátky. My se do toho motat nebudeme."

"To je dost neomalené," řekl jsem.

"Nám nic jiného nezbyvá," řekl Harry Seeton. "Wan Loo nemluví za nás dva. My jsme vydědenci v každém případě. Jsme s vámi, ať se stane cokoli. Ale nemůžeme chtít po svých přátelích, aby se k vám přidali, pokud vaši lidé nemyslí vážně slib, že tu zůstanou a ochrání je."

"Je to dávná historie," řekl Wan Loo. "Nemůžete z toho vinit farmáře. Měli by tu raději vás než asociaci, ale pokud vy jste tu jen na čas a asociace na věky, tak co mají dělat? Moji předkové řešili na Zemi stejný problém. Rozhodli se podporovat Západ a když Američané, kteří se ve válce moc neangažovali, stáhli své vojsko, opustil můj prapradědeček půdu, kterou rodina vlastnila tisíc let, a musel odejít s nimi. Neměl na vybranou. Myslíte si, že by si vybral Američany, kdyby věděl, jak to dopadne?"

"Kondominium rozšířilo svoji ochranu i na tohle údolí," odpověděl jsem mu.

"Vlády nemají žádnou čest," prohlásil Wan Loo. "Ani většina lidí nemá čest, ale je možné, že někteří jednotlivci jsou čestní. Vlády si to nemohou dovolit. Můžete nám vy slíbit, že neopustíte naše přátele, když kvůli vám povstanou?"

"Ano,"

"Máme tedy vaše slovo. Kathryn říká, že jste čestný muž. Když nám pomůžete s přepravou a spojením, tak věřím, že zítra tu budete mít k dispozici pět set lidí."

"A Bůh jim pomoz, jestli prohrajeme," řekl Seeton. "Bůh jim pomoz."

"My neprohrajeme," řekl jsem.

"Jedna bitva válku nevyhraje," pronesl Wan Loo. "A války se nevyhrávají zbraněmi, ale vůlí k vítězství. A teď půjdeme,"

XV.

Patří k základním vojenským poučkám, že žádný bitevní plán nikdy nepřežije dotyk s nepřítelem, ale v poledne se zdálo, že naše operace bude výjimkoví. Falkenbergova bojová skupina — dvě čety roty B, vypravené balóny poté, co my jsme vypluli na člunech — udeřila těsně před svítáním na průsmyk a po třech hodinách zuřivých bojů jej obsadila.

Falkenberg s sebou vzal dvě roty milice, která se tu zakopala a držela dobyté pozice.

Mezitím se ozbrojili rančeři na jihu a vytvořili komando, které zablokovalo jižní ústupové cesty. Měl jsem z toho sektoru jen útržkovité zprávy, ale zdálo se, že všechno máme pod kontrolou. Kathryn naverbovala vojsko téměř pěti set lidí, které by mělo postačit na udržení jižní obranné linie.

Teď byla řada na mně. Dvě hodiny po svítání jsem rozmístil rojnici, táhnoucí se osm kilometrů do údolí. Levým křídlem se přimykala k řece. Tam by neměly nastat žádné problémy. Právě křídlo, to už byla jiná.

"Dělá mi to starosti," řekl jsem Falkenbergovi, když jsem mu vysilačkou podával hlášení. "Právě křídlo mi visí ve vzduchu. Zajišťují nás jedině rančeři Wan Looa a těch není ani tři sta, jestli vůbec." Wan Loo nebyl nakonec tak úspěšný jako Kathryn. Měl samozřejmě daleko méně času.

"Ale čeho se vlastně na pravém křídle bojíte?" zeptal se Falkenberg.

"Já nevím. Prostě se mi nelíbí, že musíme být závislí na cizích lidech — a spoléhat na to, že nepřítel udělá právě to, co chceme,"

"Mně se to také nelíbí, ale co jiného navrhuje?"

"Nic, pane."

"Tak pokračujte podle rozkazů, pane Slatere. Postupujte na Allansport."

"Aye, aye, sire!"

Naše rojnice se ovládala jen s obtížemi. Všechny jednotky byly roztažené po celém údolí a jejich hlavní síly postupovaly po levém křídle podél řeky. Otevřený terén tvořily jemně zvlněné pahorky porostlé řadami živých plotů a eukalyptů, vysazených jako větrolamy. Pole byla nedávno sklizena a na obilných strništích se volně popásala prasata. Pole byla rozblácená, ale při tom, jak jsme byli rozvinuti do šířky, jsme je moc nepošlapali.

Farmy byly od sebe dost vzdáleny. Byly to obrovské usedlosti. Nejmenší měly rozlohu čtverečního kilometru a řada z nich byla daleko větší. Hodně půdy leželo ladem. Domy byly z kamení spárovaného hlínou, částečně podsklepené a postavené jako miniaturní pevnosti. Některé měly části zdi zničené výbušninami.

Harry Seeton se vzal se mnou v terénním velitelském karavanu. Když jsme přijeli k nějaké farmě, snažil se přesvědčit majitele, jeho děti a příbuzné, aby se k nám přidali. Pokud souhlasili, poslal je k rostoucímu vojsku na našem pravém křídle.

"Jednomu nerozumím," řekl jsem Seetonovi. "I když ty rodiny jsou velké a všichni pracují, jak zvládnou obdělávat tolik půdy? Ta poslední usedlost měla nejméně pět set hektarů."

"Srážky jsou zde nevyzpytatelné," řekl Seeton. "Bud'ťo

je tu bažina, anebo suchopár. Jediným hnojivem je hnůj. Musíme nechat hodně půdy ležet ladem anebo zasít luštěniny, které se zaorávají,"

"Pořád to ale musí být spousta práce pro jednu rodinu,"

"No, najímali jsme sezónní dělníky. Většinou trestance. Ti nevděční zkurvysyni se při nejbližší příležitosti přidali k

bandám asociace. Řekněte mi jednu věc, poručíku."

"Ano?"

"Copak se vaši muži bojí, že tu umřou hladu? Nikdy jsem neviděl nic podobného — to, jak seberou všechno, na co přijdou," Ukázal na jednoho vojína z roty B, který byl zrovna před námi. Ačkoliv nebyl moc velký, měl kapsy napěchovány nejméně třemi kuřaty, několika klasy kukuřice a lahví, kterou ukořistil bůhví kde. Jeho ruksak se nadouval tak, že to nemohlo být erární výbavou, a navrch si dokonce přivázal dříví na otop, takže za tou hromadou mu ani nebyla vidět přilba.

"Jsou jako stádo kobytek," řekl Seeton.

"Těžko s tím mohu něco dělat," poznamenal jsem. "Nemohu být všude a řadová námořní pěšáci si myslí, že všechno, co není přibité a hlídané, je volná kořist. Pár dní se dobře najedí — rozhodně to je lepší strava než mastná rýže a »opice«, " Už jsem mu nevysvětloval, že jestli si myslí, že situace je špatná teď, když se vojsko chystá k bitvě, tak si neumí představit, jaké to bude, až budou vojáci v poli několik týdnů.

Vpředu se ozvaly nějaké výstřely. "Už to začalo," řekl jsem. "Kolik té farmářské půdy ještě obývají vaši lidé?"

"Takhle blízko k Allansportu už jich moc nežije. Ve městě pak už jsou skoro jenom lidé z asociace. Anebo ti zatracení kolaboranti, což je prakticky totéž. Počítám, že to je důvod, proč město ještě nevyhodili do vzduchu. Početně o hodně převyšují guvernéřův doprovod,"

Tohle mě znepokojovalo. Proč vojsko asociace prostě jen tak nevychoduje do města a guvernéra Swalea nezajme? Jak říkal Seeton, Swale měl s sebou jenom pár rot milice, ale přesto obležení skončilo nerozhodně. Jako kdyby jej nechťeli doopravdy zajmout.

Samozřejmě, měli by problémy, ať už udělají cokoli. Kdyby guvernéra zabili, dostal by se k moci plukovník Harrington. Musel jsem připustit, že Ochranná asociace měla nějaké přátele v Harmonii, pravděpodobně přímo v paláci. Bylo jisté, že řada záměrů byla vyražena. Museli vědět, že Harrington je z jiného těsta než Swale.

Jak jsme se blížili k Allansportu, odpor silil. Vojsko asociace bylo vyzbrojeno lépe, než jsme očekávali. Měli minomety a lehké dělostřelectvo, jakož i množství dělostřeleckého střeliva.

Měli jsme dvakrát namále s vrtulníky. Poslal jsem je kupředu jako bitevníky k podpoře postupující pěchoty. Zjistili jsme tak, že asociace má samonaváděcí střely. Jediný důvod, proč vojáci vrtulníky nesesťřelili, byl ten, že byli příliš ukvapení. Vystřelili, ještě když piloti měli čas k manévrování. Z velitelského stanoviště jsem vrtulníky hned odvolal. Mohl jsem je nadále používat k průzkumu, ale nehodlal jsem je riskovat v boji.

Nepřátelské dělostřelecké baterie jsme umlčeli jednu po druhé. Měli spoustu děl, ale jejich elektronika značně zaostávala. Jejich odvetná palba byla ubohá. Párkrát jsme proti sobě navzájem vystřelili, naše radary zaměřily jejich pozice a to byl jejich konec.

"Odkud, krucifix, mají všechnu tu výzbroj?" zeptal jsem se Seetona.

"Měli vždycky spoustu výbroje. Byli zatraceně dobře vyzbrojeni už od té doby, co poprvé sešli z kopců. Později to bylo ještě horší. Jeden z důvodů je ten, že jsme se vzdali,"

"To přece nemůže pocházet z téhle planety," řekl jsem. "Jak se k tomu dostali?"

"To já nevím. Zeptejte se guvernéra."

"To také udělám. Ten materiál musel projít kosmodromem. Někdo bohatne z toho, že prodává Ochranné asociaci zbraně."

Přesunuli jsme se k periferním částem Allansportu. Město se prostíralo na nízkých pahorcích položených u řeky. Mělo ochranné hradby postavené z cihel a vepřovíce a ze stejného materiálu byly postaveny i domy. Deanovo dělostřelectvo vybouralo v hradbách ohromné průrvy, kterými do přilehlých ulic proudili vojáci. Bojovalo se zuřivě. Seeton měl pravdu, co se týkalo sympatií obyvatel města. Bojovali o každý dům a námořní pěchota musela postupovat s největší opatrností a se značnou podporou dělostřelectva. Na svém postupu jsme město srovnávali se zemí. Guvernéř Swale a dvě rot milice z Harmonie byli zakopáni na útesu vypínajícím se nad řekou, téměř v centru polokruhového města. Drželi říční frontu téměř až k ocelovému mostu přes Allan. Předpokládal jsem, že se ke guvernérovi dostanu za setmění, ale boje ve městě byly příliš urputné. Za soumraku jsem mu hlásil, že se k němu neprobiji ani další den.

"Jsme ale od vašeho postavení na dostřel del," hlásil jsem mu. "Kdyby došlo k nějakému vážnému pokusu dobýt vaše postavení náhlým přepadem, můžeme vám poskytnout palebnou podporu,"

"Ano. Vedete si znamenitě," řekl mi.

To bylo překvapení. Očekával jsem výtky za to, že jsme se k němu ještě nepropracovali. Člověk se pořád učí, řekl jsem si. "Moje pravé křídlo začíná provádět obchvat," řekl jsem Swaleovi. "Ráno je budeme mít všechny ohrazené v Allansportu a budeme si s nimi dělat, co budeme chtít,"

"Skvělé," pochválil mě Swale. "Moji milíční důstojníci mi říkají, že vojsko asociace je velmi slabé v jižní části města.

Snad by se vám tam mohlo podařit obsadit v noci hodně ulic."

Za tmy jsme se zastavili. Poslal jsem kupředu Ardwaína s rozkazem odvést rotu A po městském obvodu a obsadit jižní část. Potom jsem si s vojáky dal večeři. Jak si Seeton všiml, zásobili se velice dobře. Dnes večer žádná "opice" a rýže! Měli jsme pečená kuřata a čerstvou kukuřici.

Po setmění jsem se vrátil zpátky k mapě. Svůj karavan jsem zaparkoval vedle kamenného farmářského domu, dva kilometry od předměstí Allansportu. Velitelská četa zřídila velitelské stanoviště a museli jsme se věnovat miliónu podrobností: zajistit dodávku materiálu, zřídit polní nemocnice, naplánovat evakuaci raněných vrtulníkem, rozdělit munici tak, aby každá jednotka dostala správný typ. Hodně z toho zvládly počítače, ale znamenalo to řadu rozhodnutí, která jsem mohl udělat jenom já. Nakonec jsem měl čas vložit naše pozice do počítačových map a napsat nové plány. Jakmile jsem zapsal příslušné údaje do počítače, ukázal mi na mapě jednotky, pravděpodobný průběh a výsledek bojů,

přesuny jednotek pod palbou a odečetl naše ztráty...

Připomnělo mi to odpolední boje. Probíhaly téměř bez ustání, ale nic z toho jsem neviděl. Jedině další a další řádky na monitoru počítače a potom zakrvácené vojáky, kteří přežili a byli odnášeni do polní nemocnice. Byla to televizní válka, nepůsobila jako skutečnost. Nad údolím řeky Allan přeletěla ještě před setměním znovu pozorovací družice a z Posádky jsem dostal nové snímky. Nebyly příliš jasné. Byla nízká oblačnost, která stačila na zhoršení jejich kvality. Data, která jsem získal o vojácích asociace, tak byla značně neúplná.

"Přilétá vrtulník číslo jedna, pane," hlásil mi seržant

Jaski. Byl spojovacím náčelníkem velitelské čety — postarší scvrklý chlapík, který řídil elektronickou sekci s úsměvem a efektivně, dokud všechno klapalo. Jakmile nastaly problémy, dokázal být stejně hrubý jako kterýkoliv jiný poddůstojník ve válečném loďstvu.

Číslo jedna byl Falkenberg. Nepřekvapilo mě, když se kapitán za pár minut osobně objevil. Zmínil se o tom, že by se mohl přidat k hlavním silám, pokud by u průsmyku byl klid. Vstal jsem od mapového stolu, abych ho pustil na velitelskou židli. Stejně se mi na ní moc dobře nesedělo. Byl jsem rád, že se velení ujal někdo jiný.

"Zrovna jsem probíral snímky z družice," řekl jsem mu.

"To je jeden z důvodů, proč jsem přiletěl. Situace se vyvíjí dobře. Když k něčemu takovému dojde, přemýšlím, co jsem kde přehlédl." Promítl si na monitoru mapu, aby zjistil současné postavení našich jednotek. "Má Ardwin nějaké problémy s obchvatem?" zeptal se.

"Ne, pane!"

Zabrumlal něco a dále si hrál s klávesami. Potom se zahleděl na družicové snímky. "Pane Slatere, proč neobsadily jednotky asociace tady tu pobřežní oblast v guvernérově týlu?"

"To nevím, pane."

"A proč neustoupila Jeho Excelence po vodě? Určitě by se mu podařilo dostat se tudy pryč, jemu a několika dalším lidem."

"Možná nechtěl opustit milici, pane?"

"Možná,"

Podíval jsem se na hodinky. Dvě hodiny po setmění. Všechny oddíly byly bezpečně zakopány podél perimetru s výjimkou Ardwinových vojáků, kteří se přesunovali k jižnímu okraji města.

Falkenberg se probíral denními hlášením. Potom

zamračeně vzhledl. "Pane Slatere, proč mám dojem, že celá tahle situace je nějak falešná?"

"V jakém smyslu, pane?"

"Všechno jde moc hladce. Říkali nám, že vojsko asociace bude tvrdým oříškem, ale až dosud jediný odpor kladlo pár krycích pěších jednotek, které ustoupily dříve, než se nám podařilo navázat opravdový dotyk. K prvním skutečným bojům došlo vlastně, až když jste vstoupil do města."

"Byly tu nějaké dělostřelecké souboje, pane."

"Ano. Ale rozhodlo je několik salv. Nezdá se vám to divné?"

JSie, pane," Moc dobře jsem věděl, že Deanovi mládenci dokáží odvést opravdu přesnou střeleckou práci. Po té dělostřelecké podpoře, kterou mi dali u zátarasů před pevností Beersheba, jsem věřil, že dokáží cokoliv. "Nepřemýšlel jsem o tom, pane, ale teď, když se ptáte — no jo, bylo to snadné. Pár salv a jejich děla zmlkla."

Falkenberg přikyvoval. "Jsou ta děla vyřízená, nebo prostě jenom stažená z akce? Když se dívám na tuhle mapu, řekl bych, že na druhou alternativu nejste připravený."

Já—"

"Počínal jste si dobře, poručíku. To jenom ta moje zatraceně podezřivá povaha. Nemám rád překvapení. Kromě toho proč guvernér nepožadoval, aby byl evakuován po vodě? Proč sedí v Allansportu?"

"Pane —"

Nenechal mě domluvit. "Předpokládám, že jste svá postavem oznámil guvernérovi?"

"Jistě, pane."

"A ten průsmyk jsme obsadili celkem bez námahy. Téměř žádné ztráty. A přesto asociace téměř zcela jistě ví, že je v našem držení. Proč jejich jednotky v městě nějak nezasáhly? Proč neutekly nebo nevzaly útes útokem, nezajaly guvernéra jako rukojmí — prostě něco neudělaly?" Dospěl k rozhodnutí. "Seržant-majore!"

"Ano, pane,"

"Chci poslat telegram centuriovi Ardwinovi. Za žádných okolností si nepřejí, aby byl odposlechnut."

"Provedu, pane!"

"Sdělte mu, ať pokračuje v provádění obchvatu. Pošlete dopředu pár hlídek, ať se zakopají na místech, odkud budou mít dobrý výhled, ale ať naše jednotky nevstupují do Allansportu. Může se tam kolem přesunovat a po libosti hlomozit. Chci, aby si mysleli, že pokračujeme v obchvatu, ale Ardwin ve skutečnosti odvede své jednotky severozápadně a zakopá se alespoň dva kilometry od města. Musí to udělat co možná nepozorovaně, musí být při tom neviditelný."

"Provedu, pane," Ogilvie odešel.

"Pojistka, pane Slatere," řekl Falkenberg. "Jenom pojistka. Nepotřebovali jsme váš obchvat,"

"Ano, pane,"

"Jste zmaten, panáčku?"

"Ano, pane."

"Jenom si uchovávám možnost volby, poručíku. Nerad vážu své síly dříve, než jsem si jist svými cíli,"

"Ale cílem je chytit vojáky asociace do pastí a neutralizovat je," řekl jsem. "Ten obchvat by to dokázal. Nemuseli

bychom se spoléhat na rančery, že jim nedovolí uniknout na jih,"

"To jsem pochopil, poručíku. A teď, jestli mě omluvíte, máme oba ještě moc práce,"

"Ano, pane," Odešel jsem z karavanu, abych si našel k práci místo. Zbývalo jí ještě hodně. Zabydlel jsem se v jednom farmářském stavení a pustil jsem se do papírování. Asi za hodinu se objevil Deane Knowles.

"Dostal jsem změněné rozkazy," řekl. "Co se děje?"

"Ať mě čert vezme, jestli to vím. Neposadíš se? Káva je támhle."

"Vezmu si, děkuji," Nalil si hrnek kávy a posadil se proti mně. V místnosti byl velký dřevěný stůl, hrubě vytesaný z jediného kmene. Tenhle stůl by na Zemi stál majlant. Pochybuji, že s výjimkou některých chráněných sekvojí existoval ve Spojených státech podobně obrovský strom.

"Nemyslíš si, že bych měl vědět, co se děje?" opakoval Deane svou otázku. Hlas měl přátelský, ale zaznívala v něm špetka sarkasmu.

"Napichni se Falkenbergovi na telefon, jestli to chceš opravdu vědět," řekl jsem. "Mně neřekl také nic. Já vím jen to, že moji rotu A poslal do terénu, a když jsem jej požádal, abych mohl jít s nimi, řekl mi, že mě potřebuje tady,"

"To mi vyprávěj," řekl Deane.

Popsal jsem mu, co se stalo.

Deane foukal do horké kávy a potom si usrkl. "To mi chceš říct, že Falkenberg si myslí, že jsme strčili hlavu do pasti?"

"Ano. Co si myslíš ty?"

"Ta poznámka o dělostřelectvu sedí. Sám jsem se divil, jak to jde až příliš dobře. Tak předpokládejme, že ta teorie sedí a podívejme se, kam nás to zavede."

"Je ti jasné, že existuje jenom jediná osoba, která by mohla tuhle teoretickou past nastražit?"

"Jasně,"

"Jaký by tak asi mohl mít motiv?" uvažoval jsem.

Deane pokrčil rameny. "Podívejme se i bez motivu, kam to vede. Pripusťme v rámci akademické diskuse, že guvernér Hugo Swale zesnoval s nějakou bandou kriminálníků spiknutí za účelem porážky či zničení 501. praporu —"

"No vidíš, zní to pěkně pitomé," řekl jsem. "Je to tak pitomé, že se o tom nedá ani akademicky diskutovat,"

"Předpokládejme to," trval na svém Deane. "To znamená, že Ochraná asociace ví naprosto přesně, jaká zaujímáme postavení a jaké máme plány. Co si s takovými informacemi počnou?"

"To je důvod, proč je to tak pitomé," trval jsem na svém. "Dobře, vědí, kde jsme — no a co? Jestli vylezou z města a pustí se do boje, stejně dostanou nakládačku. Přece nemohou očekávat, že to natřou profesionálnímu vojsku! Možná, že jsou dobří proti rančérům, ženám a dětem, ale tohle je prapor řadové námořní pěchoty,"

"Prozatímní prapor,"

"To je to samé,"

"Myslíš? Hale, uvažuj reálně. Máme za sebou jenom jedno tažení, ještě ke všemu krátké. Jinak jsme pořád stejní, jako když jsme přiletěli — to znamená náhodná sbírka vojáků, napůl nováčků, jedna čtvrtina posbíraná v posádkových věznicích, kterým velí tři zelení poručíci a služebně nejmladší kapitán ve válečném loďstvu. Naším plukovníkem je přestarlý vojenský policajt a nemáme ani čtvrtinu výzbroje, kterou obvykle má jakýkoliv řadový prapor,"

"Podívej, můžeme se postavit komukoliv, koho nějaká banda trestanců proti nám postaví do pole —"

"Skvěle vyzbrojená banda trestanců," dodal Deane. "Zadrž ve své pýše na vlastní pluk, Hale. Já 501. prapor nesnižuji. Jde o to, že my můžeme nakrásně považovat náš prapor za zatraceně skvělou jednotku, ale není moc důvodů, aby tomu věřil kdokoliv jiný."

"Brzy bude mít důvod, aby změnil názor,"

"Možná," pronesl Deane, skloněný nad mapami. "Možná,"

XVI.

Noc byla klidná. Asi kolem půlnoci jsem šel na obhlídku, ani ne tak proto, abych zkontroloval stráže — mohli jsme se v tomto ohledu naprosto spolehnout na své poddůstojníky — ale spíše proto, abych se podíval, jak to tam venku vypadá. Vojáci měli dobrou náladu, těšili se na boje příštího dne. Dokonce i nováčci se šklebili jako staří vlci. Proti nám stál neorganizovaný dav a měli jsme dělostřeleckou převahu. Každý manipul si postavil stan, uvnitř si vojáci sestavili svoje miniaturní kamínka, takže si mohli dopřát horkou kávu a dušené kuřecí. V některých staveních dokonce našli víno. Naše ležení působilo více dojmem prázdninového tábora než armády těsně před bitvou.

Pod povrchem bylo skryto napětí, které muži vždycky cítí, když je čeká boj, ale bylo dobře utajené. Člověk si je vždycky jist, že to koupí ten druhý. On sám nikdy. Hluboko uvnitř cítí, že to není pravda, ale nikdy by si to nepřiznal. Hodinu před svítáním každý dům podél jižního okraje Allansportu explodoval v rudé záři. Téměř zároveň dopadla těsně před opevnění dobře načasovaná salva náloží. Bombardování pokračovalo dále, ostré burácení hromu v noční temnotě, doprovázené rudými záblesky stěží viditelnými hustou ranní mlhou, zvedající se od řeky. Běžel jsem k velitelskému karavanu.

Falkenberg tam už byl, samozřejmě. Pochybuji, že vůbec šel spát. Seržant Jaski měl spojení s jednou naší předsunutou hlídkou.

"Desátník Levine, pane. Jsem zakopán asi pět set metrů před hradbami. Vypadalo to jako miny v těch domech, kapitáne. Potom spustili pekelnou kanonádu přesně do míst, kde jsme měli včera postavení, než jsme se přesunuli."

"Jak jste na tom, Levine?" chtěl vědět Falkenberg.

"Jsme dobře zakopáni, pane. Přesto to pár mých vojáků odneslo. Je to tady hustý, pane. To je něco většího než minomety."

Dalo se to odhadnout sluchem, přestože jsme byli hodně daleko. Žádný druh lehkého dělostřelectva takovýchle burácivý zvuk nevydává.

"Ještě moment, kapitáne," ozval se Levine. Následovalo dlouhé ticho. "Neudrží se tu dlouho, kapitáne. Pořád ten prostor bombardují. Vidím pohyb ve městě. Vypadá to, jako že se z brány ženou přepadový jednotky. Teď zastavili dělostřelbu. Jo, to jsou přepadový jednotky. Jejich spousta."

"Seržant-majore, vyhláste praporu poplach a okamžitý přesun," zavelel Falkenberg. "Jaski, kdy je další denní přelet špiónážní družice nad touhle oblastí?"

"Sedmdesát minut po rozednění, pane."

"Díky. Levine, jste tam ještě?"

"Ano, kapitáne. Teď z Allansportu vybíhají další jednotky. Proboha, oni mají pár tanků. Střední klasa, počítám typu Suslov. To bych rád věděl, kde ti zkurvysyni vzali tanky! Kde je sebrali?"

"Dobrá otázka. Levine, zalezte do děr a zůstaňte z dohledu. Chci, abyste zůstali naživu."

"Proti takovému rozkazu nic nemám, kapitáne."

"Prorážejí na jih," řekl Falkenberg. "Jaski, spojte mě s poručíkem Bonneymanem."

"Provedu, pane."

"Když už jste v tom, zkuste mi také sehnat centuria Černána, je u průsmyku,"

"Aye, aye, sire!" Jaski okamžik manipuloval s vysílačkou. "Bonneyman se nehlásí, pane. Mám tu Černána."

"Díky," Falkenberg se odmlčel. "Pane Slatere, zůstaňte tady okamžik. Budete potřebovat instrukce. Centurio Cernane, podejte hlášení."

"Není toho moc, kapitáne. Trochu pohybu nad námi,"

"Nad vámi. To znamená, že nepřátelé přicházejí průsmykem dolů?"

"Může to být, kapitáne, ale já nevím. Mám tam nahoře hlídky, ale dosud se žádná nehlásila."

"Zakopejte se, Cernane," nařídil Falkenberg. "Pokusím se vám poslat nějaké posily. Musíte ten průsmyk udržet bez ohledu na to, z které strany přijde útok."

"Aye, aye, sire!"

Falkenberg přikývl. Na mapě přibývaly symboly a světélka, tak jak Jaskiho spojaři přijímali hlášení a vkládali údaje do počítače. "Moc rád bych měl nějaké družicové snímky," povzdychl si Falkenberg. "Existuje jenom jediný logický přesun, který teď asociace může v tomhle bodě provádět."

Mluvil sám k sobě. Možná také, že ne. Snad si myslel, že mu rozumím, ale já jsem mu nerozuměl.

"V každém případě jedinou dost velkou vojenskou silou disponujeme tady na planetě my," pronesl Falkenberg.

"Nemůžeme riskovat její zničení,"

"Musíme ale vyprostit Bonneymana a rančery," protestoval jsem. O Kathryn jsem se nezmínil. Falkenberg by si mohl myslet, že je to jenom můj osobní problém.

A možná, že byl. "Tamty tanky směřují na jih, přímo k jejich liniím."

"Já vím. Jaski, snažte se spojit s Bonneymanem."

"Provedu, pane!"

Před hradbami polnice vytrubovaly signál: "Jednotka s plnou polní". Bradyho trubka zněla nejhlasitěji.

"A musíme také zachránit guvernéra," řekl Falkenberg. "To určitě musíme," Došel k rozhodnutí. "Jaski, spojte mě s Wan Looem,"

Zatímco Jaski přeladňoval vysílačku, Falkenberg mi řekl: "Chci, abyste s ním promluvil vy, pane Slatere. Zná se s vámi, ne se mnou. Jeho prvním impulsem bude běžet na pomoc kamarádům na jihu. To nesmí udělat. Jeho jednotka, ať už z ní zbylo cokoli, bude daleko užitečnější jako posila centuria Černána u průsmyku."

"Tady je Wan Loo, pane," řekl Jaski.

Falkenberg mi podal mikrofon.

"Nemám čas nic vysvětlovat," řekl jsem. "Musíte vzít všechny lidi, co máte, a přesunout se k průsmyku. Drží jej promíchané jednotky námořních pěšáků a milice a je pravděpodobné, že jednotky asociace sestupují dolů průsmykem směrem k nim. Velí tam centurio Cernan a potřebuje vaši pomoc."

"Ale co se děje?" chtěl vědět Wan Loo.

"Vojska asociace v Allansportu prolomila obklíčení a postupují na jih," řekl jsem.

"Ale co naši přátelé na jihu...?"

Falkenberg mi vzal mikrofon z rukou. "Tady je kapitán John Christian Falkenberg. Vaším přátelům pomůžeme, ale nedokážeme nic udělat, pokud síly postupující dolů průsmykem nebudou zadrženy. Nejlepší způsob, jak můžete svým kamarádům pomoci, je zajistit, aby se do tohoto údolí nedostaly žádné čerstvé jednotky asociace."

Následovala dlouhá odmlka. "Vy byste nás přece neopustili, kapitáne?"

"Ne. Neopustíme vás," řekl Falkenberg.

"Pak mám tedy slovo od dvou čestných mužů. Pomůžeme vašim lidem, kapitáne. A Bůh vás provázej,"

"Děkuji vám. Konec," Vrátil mikrofon Jaskimu. "Co se mě týče, raději bych byl, kdyby mě doprovázelo pár pro-titankových děl — anebo ještě lépe moje vlastní tanky. Jak to vypadá se starým netvorem?"

"Pořád jezdí, pane." Starý netvor byl jediný tank 501. praporu, památka na dny, kdy na Ararat dorazilo kondominiální pravidelné vojsko. Staříčkový tank byl udržován v chodu nikdy nekončící údržbou.

"K d'asu, kde berou lidé z Ochranné asociace palivo pro tanky?" rozčiloval se Falkenberg. "Čert aby to vzal.

Seržant-majore, chci, aby si centurio Ardwin vzal na povel rotu A a starého netvora. Mají za úkol spojit se s guvernérem Swalem. Musí zaútočit ze severního okraje města podél říčního břehu a ať se pohybují opatrně."

"Kapitáne, to je moje rota," řekl jsem. "Nemohl bych jít s nimi?"

"Ne. Musím provést řadu operací a potřebuji s tím pomoci. Copak Ardwinovi nevěříte?"

"Samozřejmě, že mu věřím, pane —"

"Tak ho nechte dělat jeho práci. Seržant-majore, Ardwinovým úkolem je předstírat, že má větší síly než jenom rotu. Musí lidi udržovat roztažené a neustále v pohybu. Čím později nepřítel zjistí, jak malá je to jednotka, tím lépe. A ať moc neriskuje. Jestli se na něj vrhnou, ať utíká ke všem čertům,"

"Ano, pane," odpověděl Ogilvie. Obrátil se k čekajícímu běžci.

"Ardwin má vysílačku, pane," připomenul jsem.

"Jistěže má vysílačku," Falkenbergův tón byl konver-

zační. "Víte něco o teorii tajných kódů, které používáme, pane Slatere?"

Jehm... nevím, pane,"

"Tohle znáte: teoreticky lze každou zprávu z éteru zachytit a dekodovat dostatečně dobrým počítačem,"

"Ano, pane. Ale jediný počítač na Araratu, který to dokáže, je náš počítač v Posádce,"

"A guvernérův v Paláci v Harmonii," řekl Falkenberg. "A jedině o těchto dvou počítačích víme,"

"Pane, chcete říct, že guvernér —"

"Ne," přerušil mě. "Nechci říct vůbec nic. Prostě jenom dávám přednost jistotě, že moje rozkazy nebudou zachyceny.

Jaski, kde u čerta je ten Bonneyman?"

"Stále se s ním snažím spojit, pane,"

"Máme nějakou zprávu od slečny Malcolmové nebo od nějakých jiných rančerů z jižní oblasti?"

"Ne, pane,"

Na promítnuté mapě se objevovaly další údaje. Levine stále podával zprávy. Nasazeny byly pouze ty dva tanky, ale z Allansportu vyrazilo značné množství pěchoty, směřující nyní jižně k říčnímu břehu. Jestli se Levine nemýlil, v Allansportu bylo daleko více vojska, než jsme předpokládali.

"Mám poručíka Bonneymana, pane,"

"Díky Bohu," Falkenberg hrábl po mikrofonu. "Pane Bonneymane, z Allansportu se probilo nejméně tisíc nepřátel a směřují nyní na jih. Jsou podporováni nejméně dvěma středními tanky a úctyhodným dělostřeleckým parkem. Jste tam dobře zakopán?"

"Ano, pane. Zadržíme je,"

"U čerta, to určitě. S puškami se jim nemůžete postavit."

"Musíme je udržet, pane," řekl Louis. "Slečna Malcolmová a doprovod se v noci přesunuli asi dvacet kilometrů na jih, protože doufala, že získají další po-

sily. Neměla úspěch, ale hlásí další nepřátelskou aktivitu dále na jih od nás. Nejméně dvě, ale spíše více skupin vojáků asociace se pohybuje na sever. Musíme je udržet, jinak tudy prorazí a spojí se s jednotkami z Allansportu,"

"Počkejte moment," řekl Falkenberg. "Seržant-majore, chci průzkum vrtulníkem nad oblastí jižně od postavení poručíka Bonneymana a jeho rančerů. Pošlete Stragoffa. Ať zůstane ve větší výšce, ale je životně důležité, abych se dozvěděl, co se na nás žene z Denisburgu na sever. V pořádku, pane Bonneymane. V tuhle chvíli nevíte, čemu budete čelit,"

"Ne, pane, ale jsem ve výborném postavení. Mám tu střelecké okopy a posilujeme jižní perimetr,"

"Dobrá. Jste tam asi daleko bezpečnější než kdekoli jinde. Kdybyste se dostali do maléru, tak vaše ústupová trasa je na východ směrem k řece. Já povedu 501. prapor kolem města. Obejdeme je širokým obloukem, abychom byli mimo dosah dělostřelby. Potom se stočíme přímo k řece a budeme se držet těsně břehu, dokud nedosáhneme vašeho postavení. Když to bude nezbytné, tak naši ženisté postaví pontonový most a unikneme přes řeku,"

"Musíme ustupovat, pane kapitáne?" ozval se nevěřicně Louis.

"Jak už jsem vysvětloval panu Slaterovi, naším hlavním cílem je uchovat 501. prapor jako bojeschopnou jednotku. Ať jste připraven stáhnout se na povel na východ, pane Bonneymane. Než dostanete takový rozkaz, musíte své postavení udržet, bez ohledu na to, co se stane, a bude to pěkná fuška,"

"To zvládneme, kapitáne,"

"Skvělé. A teď mi řekněte něco o slečně Malcolmové!"

"Nevím, kde teď je, pane. Mohu vyslat hlídku —"

"Ne. Nemáte lidi nazbyt. Jestli jí dokážete poslat zprávu, nařídte jí, ať se k vám připojí, pokud to bude možné.

Jinak se o sebe musí postarat sama. Rozuměl jste svým rozkazům, panáčku?"

"Ano, pane."

"Skvělé. Konec."

"Takže Kathryn je postradatelná," vyhrkl jsem.

"Jako každý jiný, panáčku. Seržant-majore, nařídte Stragoffovi, aby zůstal naladěný na frekvenci slečny Malcolmové.

Kdyby ji dokázal zaměřit, může ji evakuovat z té jižní oblasti, ale nesmí tím ohrozit svůj průzkumný úkol,"

"Provedu, pane,"

"Vyjste ale sakramentsky tvrdohlavý parchant," uniklo mi.

Velice chladně mi odpověděl: "Panáčku, jsem placen za to, abych na sebe bral odpovědnost, a teď právě si zaslouhuji svou mzdu. Tu poznámku přehlédnu. Pro jednou,"

A kdybych zase něco takového řekl, necháš mě zavřít, zatímco moje rota bude v boji. Je mi to jasné. "Jaké jsou mé rozkazy, pane?"

"Hned teď povedete čelní jednotky 501. praporu. Chci, aby se prapor přesunoval v kolonách na dohled města, ale mimo dosah dělostřelby. Jakmile dosáhnete kóty přesně jihozápadně od Allansportu, zastavíte čelní jednotky a postupně prapor soustředíte tak, jak vám budu posílat jeho části. Zůstanu tady, dokud úkol nebude splněn. Musím stejně podávat hlášení guvernérovi a chci vidět družicové snímky,"

Podíval jsem se na hodinky. Neuvěřitelné, do svítání pořád ještě zbývala čtvrt hodina. Za uplynulých pětadvaceti minut se stalo hodně. Když jsem opouštěl karavan, Falkenberg provozoval na mapě válečné hry. Množství nekrvavých

bítev, při kterých se na monitoru zažihala světélka a zkroucené linie se proplétaly mapou rychlostí blesku, simulující hodiny krvavého boje, smrti a agónie.

A co z toho, zatraceně? Copak počítač může dát lepší výsledky, než jaké odpovídají vloženým datům, přičemž ta tvoje zpravodajská hlášení o nepříteli jsou k ničemu? pomyslel jsem si. Kolik vojáků asociace sestupuje průsmkem směrem k centuriovi Cernanovi? Žádná data. Kolik dalších vojáků je v těch kolonách, sbíhajících se k Louisovi, Kathryn a jejich rančerům? Zkus hádat. Jaké jsou jejich záměry? Další hádanka. Samé hádanky a Kathryn je tam odříznutá a místo abychom ji zachránili, tak se staráme jenom o to, aby prapor zůstal vcelku. Chtělo se mi vzbourit, vyrazit Kathryn na pomoc se všemi muži, kteří mě budou následovat, ale věděl jsem, že to neudělám. Potlačoval jsem slzy. Máme bojový úkol a Falkenberg má patrně pravdu. Šel farmářům na pomoc a přesně to by Kathryn chtěla. Zavázala se těm lidem svou ctí a bylo na nás, abychom podle toho jednali. Možná ji Stragoff najde, říkal jsem si. Možná.

Zašel jsem do své kóje a nechal jsem Hartze, aby na moji uniformu navěsil výzbroj. Byl čas vypadnout a měl jsem radost, že mám něco, cokoliv, na práci.

XVII.

Údolí bylo plné hustého bílého oparu. Z řeky se zvedala mlha a válela se po polích. Za dvě hodiny od rozbřesku urazil 501. prapor devět kilometrů. Prapor byl roztažen do dlouhé kolony mužů, mezků a povozů, postupujících po blátivé cestě, která kdysi byla silnicí a teď se změnila v rozčvachtaný sajrajt. Muži se dřeli s lany, na kterých táhli děla a kolesny, a pokud jsme na polích našli voly nebo mezky, tak jsme je zapřáhli také. Průtrž mračen, která nás promáčela na kůži před dvěma dny u Beershe-by, se přehnala také nad údolím řeky Allan a z polí se stala bahniska.

Z dálky jsme slyšeli dunění dělostřelby. Mohl to být Ardwinův oddíl, posádka z Ailansportu, snažící se prorazit Louisovým postavením — nebo někdo jiný, vzdálený o celý svět. V té mlze se to nedalo poznat. Zvuk neměl žádný směr a tady v tom blátě se neváčilo.

V údolí nebyli žádní nepřátelé. Neměli jsme tu ani žádné přátele. Jenom uprchlíci, nešťastné rodiny s majetkem naloženým na mezcích a oslech anebo jen tak odnášeným v náručí. Nevěděli, kam jdou, a já jsem nevěděl, kam je poslat. Občas jsme míjeli farmy a viděli jsme mezi pootevřenými dveřmi a za okenicemi tváře žen a dětí, které na nás zíraly. V očích neměly žádný výraz. Kanonáda děl za obzorem a kletby chlapů, kteří vláčeli výzbroj bahnem. Kletby mužů švihajících nalez-

ne voly a zapřahujících je do povozů. Křik farmářů, kteří protestovali proti rekvírování svého dobytka. Vše prosa-kující vlhkost v bílé vířící mlze, vše smícháno dohromady jako v nějaké nekonečné noční můře plné zuřících vášní a třeštění smyslů. Připadal jsem si absolutně osamělý, od toho všeho odcizený. Kde byli ti lidé, které jsme přišli zachránit?

Dosáhli jsme bodu, který nám na mapě určil Falkenberg a vojáci odpočívali na místě, zatímco zbytky kolony nás doháněly. Zrovna přijížděla děla, když se s burácením objevil Falkenbergův velitelský karavan. Terénní vozidlo se dokázalo zablácenou půdou pohybovat bez potíží, zatímco nás to stálo hektolitry potu.

Falkenberg si zavolal Deana Knowlese a mne dovnitř. Potom poslal ven všechny vojíny a poddůstojníky. Zůstali jsme sami tři nad mapou.

"Nechával jsem si vysvětlení svých kroků až na poslední minutu," řekl. "Je ostatně určeno jen pro vaše uši. Kdyby se něco nepovedlo, chci, aby někdo dosvědčil, že jsem se nezbláznil,"

"Ano, pane," řekl jsem. Podívali jsme se s Deanem na sebe.

"Abyste věděli něco o souvislostech," pokračoval Falkenberg. "Role situace v údolí řeky Allan je už několik let cosi podivného. Tak za prvé, skupiny; trestanců jsou až příliš dobře vyzbrojeny. Guvernér Swale je přechoťně uznal za legitimní lokální vládu. Jestli se nepletu, oba dva jste na to již dříve dělali narážky."

Opět jsme na sebe s Deanem pohlédli.

"Tohle jsou dopolední snímky z družice," pokračoval Falkenberg. "Rvůli značné mlze tam není vidět moc podrobností, ale je tam pár jasných míst. Tenhle pás byl snímán v oblasti jižně od postavení pana Bonneymana. Rád bych slyšel vaše postřehy,"

Podal nám fotografie. Většinou zachycovaly pásy ml-

hy, pod nimiž nebyla vůbec vidět země. Na jiných byly cáry mlhy řidší či vůbec chyběly. "Nemám vůbec nic," konstatoval Deane.

"Přesně," řekl Falkenberg. "Přesto máme zprávy o pohybu jednotek v té oblasti. Vypadá to, jako kdyby nepřítel přesně věděl, kdy nad ním družice přelétá a vyhýbal se jasně viditelným místům."

"To je docela možné. Není přece nic těžkého vysledovat občasnost toho špionážního očka."

"Správně. A teď se podívejte na Zvětšeniny s vysokým stupněm rozlišení těch nezamlžených oblastí."

Znovu jsme si prohlíželi fotky. "Ty silnice jsou rozježděné," řekl jsem. "Bláto a vyježděné koleje. Přejela po nich spousta povozů a lidí,"

"A to zcela nedávno, řekl bych." Falkenberg uspokojeně přikývl. Jestli to měla být zkouška, tak jsme prošli. "A tady jsou další fakta. Nechal jsem podřízené seržanta Jaskiho monitorovat všechny spojovací provoz z Allans-portu. Může a nemusí to být významné, ale ihned po každém spojovacím provozu z velitelství 501. praporu a následném vydání rozkazů došlo k vysílání z guvernérova paláce v Harmonii a do půl hodiny tu byla odpověď. Nejednalo se o okamžitou odpověď, pánové, ale o odpověď v intervalu půl hodiny. A krátce poté se ozvalo vysílání na frekvencích, které používá vojsko asociace,"

K tomu se nedalo nic dodat. Jediné vysvětlení nedávalo smysl.

"Tak, a teď se podívejme, co mají nepřátelé za rubem," pokračoval Falkenberg. "Oblehli guvernéra v Al-lansportu. Naše původní rozkazy byly vyslat jednotku k jeho vyproštění. Nevěděli jsme, co nepřátelé udělají, ale připravili jsme místo toho složitý plán na jejich polapení. Převzali jsme počáteční iniciativu, a co se stalo? Nepřátelé nás vyzývají k pokračování. Nedělají nic. Později jsme zjistili, že značná sfla, možná většina jejich

vojska, pochoduje směrem na sever. Jejich očividným cílem je smíšená skupina námořních pěšáků a rančérů pana Bonneymana. Zdůrazňuji, že zničení těchto rančérů by bylo pro asociaci významné. Nejen že by se zbavili potenciálních odpůrců své vlády, ale domnívám se, že by to také v budoucnu znamenalo, že by nebylo možné přesvědčit žádnou větší skupinu rančérů znovu k povstání. Asociace by byla jedinou možnou vládní silou v údolí Allan."

"Ano, pane, ale proč?" zeptal se Deane. "Co by mohlo být... proč by s nimi guvernér Swale měl spolupracovat?"

"V tuto chvíli to nebudeme řešit, pane Knowlesi. Pěkně po pořádku. Teď co se týče současné situace. Centurio Ardwin se skvěle zhostil úkolu simulovat obezřetný postup velkých sil k Allansportu ze severu. Guvernér Swale je patrně přesvědčen, že jsme tam nasadili nejméně polovinu svých sil. Dále jsem ho informoval, že teď přeskupíme jednotky 501. praporu z jejich současného postavení přímo na východ k řece, kde své síly znovu rozdělíme. První půlku pošleme jižně na pomoc panu Bonneymanovi a druhou přesuneme do města. Guvernér to považuje za skvělý plán. Jaký je váš názor, pane Slatere?"

"To je nejhoupější věc, jakou jsem kdy slyšel," řekl jsem. "Zvláště jestli si myslí, že jste své síly už rozdělil! Jestli to uděláte, tak si koledujete o porážku jedné té části po druhé,"

"Přesně tak," řekl Falkenberg. "Ovšem guvernér Swale nemá žádné vojenské vzdělání,"

"Na to, aby věděl, že ten plán vede ke krachu, žádné nepotřebuje," řekl jsem. "Zrádce zavšivený—"

"Žádná obvinění," zarazil mě Falkenberg. "Nemáme žádné důkazy. V každém případě, dospěl jsem k závěru, že asociace dostává dekódované kopie všech mých telegramů. Nepotřebuji vědět, jak se k nim dostávají. Musíte mít na paměti, že všechny spojovací provozy může být odposloucháván,"

"Ano, pane," Deane měl přemýšlivý výraz. "To do značné míry omezuje možnosti naší vzájemné komunikace,"

"Ano. Doufám, že to nebude moc vadit. Další problém. Podle mého předpokladu nepřátelé teď očekávají, že vyšlu nějaké síly východním směrem k řece. Toto jejich očekávání nesmím zklamat. Pana Knowlese potřebuji jako velitele dělostřelectva. Takže zůstáváte vy, pane Slatere. Chci, abyste si vzal jednu četu a předstíral s ní činnost dvou rot. Budete sem odesílat záplavu hlášení, jako kdybyste byl hlavní částí praporu a podával hlášení na velitelství, které bylo vyčleněno do bezpečného zázemí mimo bitevní zónu," Falkenberg se nepatrně zašklebil. "Podle mého nejlepšího vědomí Irinin otec sdílí názor své dcery. Nebude mu zatěžko uvěřit, že se vyhýbám prostoru bojů,"

"Ale co když vám opravdu budu potřebovat podat nějaké hlášení?" zeptal jsem se.

"Znáte ten O'Gradyho výcvik?" zeptal se Falkenberg.

"Ano, pane. O'Gradyho výcvik je buzerace vynalezená poddůstojníky. Vojáci musí poslechnout jen ty rozkazy, které začínají úsluvím, O'Grady nařizuje —'. Seržant, který vede výcvik, potom vychrlí záplavu rozkazů,"

"Tak si tu hru zahrajeme," řekl Falkenberg. "Takže vaším úkolem teď je dostat se k řece, provést krátkou demonstraci, jako kdybyste chtěl zaútočit na jižní okraj Allansportu, a potom se přesunout přímo na jih, pryč od města, dokud se nespojíte s panem Bonneymanem. Pomůžete mu potom s obranou do té doby, než budete vystřídáni."

"Ale... kapitáne, vy přece předpokládáte, že znají vaše rozkazy?"

Falkenberg přikývl. "Samozřejmě, že se vás pokusí

přepadnout. V téhle mlze je to od nich docela logické. Protože se však domnívají, že proti sobě mají daleko větší síly, použijí na to všechny svoje vojáky, které dnes dopoledne zanechali v Allansportu. Nevěřím, že jsou tak pitomí, aby to zkusili 5 něčím menším."

"A my do toho přímo napochodujeme," hlesl jsem.

"Ano. S očima otevřenýma, ale přímo do toho. Jste návnada, pane Slatere. Vlezte tam a zmítejte se,"

Vzpomněl jsem si na jeden obrázkový seriál. Citoval jsem z něj jednu pasáž: "Houby záleží na tom, jestli se ryba chytne nebo ne. Jakmile už tě jednou použili za návnadu, tak neješ stejně na nic jiného dobřej,"

"Možná," řekl Falkenberg. "Možná. Ale nezapomeňte na to, že budete vázat hlavní kolonu asocičních sil, které by jinak vpadly Bonneymanovi do týla,"

"Tak dlouho, dokud budeme naživu —"

"Ano. Takže počítám s tím, že budete naživu co možná nejdéle,"

"Proti takovému rozkazu nemůžu nic namítat, kapitáne."

* * *

Když jsme dosáhli řeky, mlha zhoustla. Vojáci byli roztaženi po více než kilometrové trase, každý manipul izolován od sousedního stékající bílou záclonou, která zatahovala celé údolí. Vojáci se dobře bavili, Svobodníci podávali hlášení, jako kdyby byli veliteli čet, kaprálové si hráli na centuriony. Nepřestávali žvanit do vysílaček a zároveň dva muži ve Falkenbergově velitelském stanovišti posílali zprávy, kterým jsme nevěnovali žádnou pozornost. Až dosud to bylo dost snadné, protože jsme vůbec na nic nenarazili.

"Támhle je městská hradba," ukázal Roszak doleva. V mlze jsem stěží rozeznal tmavší tvar. "Rychle se za ni podívám. Souhlasíte, poručíku?"

"Ano. Buďte opatrný."

"To jsem vždycky, pane. Brady, vemte sem svoje družstvo. Podíváme se, co tam je." Zmizel v mlze.

Zdálo se, že to trvá hodiny, ale bylo to jen pár minut, než se Brady vrátil. "Nic, pane. Nic a nikdo, přinejmenším v okolí hradeb. Možná, že jich jsou spousty kus dál. Mám takový pocit,"

V mé velitelské vysílačce se ozval Roszakův hlas. "Postupuji ještě padesát metrů. Žádná zrněna proti Bradyho hlášení."

"Měl také ten váš pocit, Brady?" zeptal jsem se.

"Ano, pane,"

Přepnul jsem na vysílání: "Díky, Roszaku. Vraťte se ke své rotě,"

"Aye, aye, sire!"

Ze severu se ozval rachot vzdálené střelby. Ardwainova skupinka si při předstírání roty počínala dobře. Pořád se ještě prodírali městem dům od domu. Rád bych věděl, jestli narazí na nějaký odpor, anebo jestli ten kravál způsoboval sám. Měl postupovat co nejopatrněji a jeho muži možná stíleli na všechno v dohledu. Dělal opravdu pořádný hluk. "Spojte mě s Falkenbergem," požádal jsem Hartze.

"Ano, pane Slatere?" ozval se Falkenberg.

"Kapitáne, svobodník O'Grady hlásí, že jižní část města je opuštěna. Ze severního okraje je sem slyšet bojový tým roty A, ale nevím, na jak silný odpor narazili,"

"Na velmi slabý, panáčku. Vyčleňte pro všechny případy jednu rotu na pomoc rotě A a pokračujte na jih, přesně podle plánu, pane Slatere. Žádná změna. Rozuměl jste?"

"Ano, pane,"

"Nemáte nějaké problémy s děly?"

"Trochu, pane. Silnice jsou rozblácené. Postupujeme s velkými obtížemi, ale přesun probíhá podle plánu."

"Skvělé. Pokračujte. Konec."

Ano, to je přesné, pomyslel jsem si. Určil jsem jednoho poddůstojníka, aby se zakopal těsně před hradbami a pokračoval v podávání hlášení. "Právě jste se stal rotou B, centurio," sdělil jsem mu.

Zašklebil se. "Ano, pane. Pár jich nechte pro mě,"

"Udělám to, Jokuro. Hodně štěstí," Posunky jsem označil zbytku svých podřízených, aby pokračovali dále po silnici. Byli jsme roztaženi v dlouhém zástupu. Mlha řídla. Už jsem dohlédl na dvacet metrů, ale dále byl svět stále ponořen ve vířícím bílém oparu.

Jaký je nejjistější způsob, jak padnout do léčky? ptal jsem se v duchu. Nejjistější způsob je do léčky nepadnout. Pokud takové řešení člověk zavrhne, nemá moc na vybranou. Pomocí projektoru v přilbě jsem si před sebe promítl mapu trasy. První zkouškou bude kopec těsně před městem: kóta 509, nazývaná Kamenná hora, neuspořádaná změť balvanů a křemenitých výčnělků. Tyčila se nad silnicí vedoucí k jižní bráně Allansportu. Kdokoliv kopec obsadil, kontroloval dopravu do města i ven.

Jestli asociace měla v úmyslu pouze zamezit nám přesun na jih, tak tady měla svůj nejsilnější bod. Pokud chtěla vlákat do léčky celý prapor, nechala by kopec neobsazený a nastražila by past o něco dál. V každém případě by nikdy neočekávali, že kolem kopce projdu bez průzkumu.

Ve vzdálenosti čtyř kilometrů od Kamenné hory se táhl řetěz nízkých pahorků. Silnice procházela údolím pod nimi. Bylo to ideální místo k nastražení léčky. To je místo, kde budou, usoudil jsem. Musejí ovšem vědět, že je tam někde také předpokládáme. Návnada se musí mrsjcat, nesmí být příliš zjevnou návnadou. Jak bych si počínal, kdyby se mnou postupovala opravdu většina praporu?

Vyslal bych silný předvoj, samozřejmě. Silný předvoj zhruba ve stejné síle, jakou jsem právě disponoval. Cokoliv menšího by nemělo žádný smysl.

"Roszaku, začněte je shromažďovat. Rozptylte povozy a půltucet mužů s vysílačkami podél pochodové linie a všechny ostatní seďte sem. Seřadíme se jako předvoj a vyrazíme na jih."

"Aye, aye, sire!"

Když byla jednotka shromážděna, vyvedl jsem ji na vrcholek Kamenné hory. Nikdo tam nebyl, samozřejmě. Odhadl jsem je dobře. Čekali na nás vpředu.

* * *

Roszak do mě šťouchl a ukázal hlavou lehce doprava. Obezřetně jsem přikývl. "Neukazujte, seržante. Sám vidím, že se tam něco hýbá."

Došli jsme k pahorkům.

"Prokrista, na co čekají?" mumlal Roszak.

"N'a zbytek praporu. O nás nestojí, chtějí celý 501. prapor."

"Ano, pane."

Postupovali jsme kupředu. Mlha se zvedala. Viditelnost byla už padesát metrů. Nebude trvat dlouho a bude jasné, že za mnou žádné další vojsko nepostupuje, navzdory hlasitým kletbám a skřipání povozů za našimi zády. Je to úžasné, kolik kraválu dokáže pár povozů způsobit, když si vozkové dají záležet.

K čertu s tím vším, pomyslel jsem si. Musíme si najít dobré postavení a snažit se udržet je. Nemá cenu pochodovat dále do té pasti. Před námi ležel skalnatý úsek. Nebylo to dokonalé místo, ale bylo nejlepší, jaké jsem v poslední půlhodině viděl. Rýpl jsem do Roszaka. "Až se tam dostaneme, začněte lidem ukazovat, aby se schovali ve skalách. Míhaje tam hustší."

"A co když tam jsou už nepřátelé?" zeptal se Roszak.

"Potom budeme o ten prostor bojovat, ale pochybuji, že tam budou. Řekl bych, že se nám během postupu stahují z cesty. Pořád si myslí, že za námi jde kolona nejméně kilometr dlouhá." To zní důvěryhodně, řekl jsem si. "Táhně zaujmeme obrannou pozici a počkáme, až bude po válce."

"Samo," Roszak se otočil doprava a promluvil na svého souseda. Zástup vojáků si rozkaz předával dozadu.

Ještě tři minuty, říkal jsem si. Tři minuty a budeme mít přinejmenším nějaký úkryt. Úsek, který jsem vybral, bylo sedlo, prohlubeň mezi kopci na každé straně naší cesty. Není to moc dobré, ale lepší než být na silnici. Cítil jsem pušky, které na mě mířily ze skal nad námi, ale neviděl jsem nic kromě groteskních tvarů, balvanů utopených v mlze. Šplhali jsme nahoru a systematicky jsme se prodírali k místu, které jsem vybral.

Možná, že tam nahore není nikdo, kdo by nás pozoroval. Mohou být na druhé straně údolí. Vždyť jsem viděl jen jednoho člověka. Třeba to ani nebyl člověk. Jenom se tam něco pohnulo. Nějaké divoké zvíře. Pes. Větre zvednutý

obláček mlhy.

Ať už to bylo cokoliv, nedokáží to déle snášet. Však už to dlouho nepotrvá. Ještě jednu minutu. Táhle ten balvan, ten obrovský. Až budeš u něj, jsi vyřízený. Neutíkej. Jdi pomalu...

"Tak fajn, můžete se tu svalit a dát si pohov!" křičel jsem. "Hartzi, řekněte koloně, ať zalehne na místě. Dáme si deset minut. Roty^ať se shromáždí a seženou opozdilce. Po přestávce se tu seřadí."

"Provedu, pane!"

"Raději postavte předsunuté hlídky, seržante."

"Ano, pane," zavolal Roszak.

"Desátníku Brady, což takhle trochu kávy? Mohl byste postavit kamínka na závětrné straně táhle toho balvanu."

"Rozkaz, poručíku,"

Muži mizeli v mlze. Ozývalo se štrachání, jak se snažili najít úkryty. Stáhl jsem se z otevřeného prostranství a dřep si s desátníkem Bradym mezi kameny. "To kafe nemusíte doopravdy vařit," řekl jsem.

"Proč ne, poručíku? Stejně budeme ještě dost dlouho čekat, ne?"

"To doufám, desátníku. To doufám. Ale ta mlha se rychle zvedá."

Za deset minut jsme uslyšeli děla. V husté mlze bylo obtížné určit směr, odkud se ozývala, ale předpokládal jsem, že jsou před námi, směrem na jih. Vzdálenost se v žádném případě nedala určit.

"Hlášení O'Gradyho od kapitána Falkenberga," ozval se Hartz. "Skupina poručíka Bonneymana je vystavena těžkým útokům z jihu."

"Potvrzují příjem," Tak tedy z jihu. To tedy znamená, že kolony směřující na sever od Deuisburgu narazily na Louisovy rančery. To odhadl Falkenberg přesně. Snad nakonec celý tenhle praštěný plán ještě vyjde. "Je něco nového co se týče Ardwinovy situace?"

"Žádná zpráva, pane."

Přeladil jsem se na všeobecnou frekvenci: "Všem jednotkám 501. praporu. Na jihu probíhají těžké boje. Okamžité se shromážděte. Přesuneme se na jih, abychom mohli poskytnout palebnou podporu. Ihned sem přesuňte děla."

Ve sluchátkách se ozvala změt' odpovídajících hlasů. Byl to jen tucet mužů, ale znělo to, jako kdyby jich bylo sto. Sám bych věřil tomu, že se jedná o celý prapor, při plnění bojového úkolu. Když se mlhou prodral první sluneční paprsek a ozářil prostor u mých nohou, tak jsem si sám pogrataloval.

XVIII.

Jakmile se slunce jednou ukázalo, mlha se zvedala rychle. Za pár vteřin se viditelnost z padesáti metnů zlepšila na sto, potom na dvě stě metrů. Za několik minut byla viditelná celá silnice kilometr od nás na sever. Byla prázdná. Plahočil se po ní jediný povoz a daleko vzadu nesl jeden voják vysílačku.

"O'Grady nařizuje, hoďte sebou k zemi!" řval jsem. "Hartzi, oznamte Falkenbergovi, že ten podvod už praskl,"

Ale pořád se ještě nic nedělo. Vyndal jsem dalekohled a zkoumal jsem skály nad námi a v našem týlu. Vřelo to tam činností. "Můj Bože," hlesl jsem, "Roszaku, naběhli jsme do náruče celé posádky Allansportu. Zatraceně, je to nejméně tisíc chlapů! Zakopejte se a nevystřikujte hlavy!"

Na cestě pod námi explodoval projektil z minometu. Potom další, po kterém následovala salva. Nestřílejí špatně, řekl jsem si. Samozřejmě, že nic nezasáhl, protože tam nebylo nic k zasažení kromě jednoho povozu, ale ještě jim to docela nedošlo. Kdybychom byli tam dole, tak jsme to teď dostali.

Nad hlavami nám hvízdaly kulky z pušek. Jednotky asociace začaly konečně střílet. Rád bych znal pocity nepřátelského velitele a přistihl jsem se, že se směji.

Celou tu dobu trpělivě čekal, až mu vlezeme do pasti, a všechno, co chytil, bylo pár vojáků v síle ani ne jedné čety.

Určitě se z toho pomine.

Určitě také rozemele mých šedesát chlapů na kaši, včetně našich dvou minometu a čtyř lehkých kulometů. Zabere mu to ale chvíli času. Našel jsem si dobré místo, kde jsem na něj mohl počkat. Teď, když se mlha zcela zvedla, jsem viděl, že místo je lepší, než vypadalo na mapě. Měli jsme docela dobře ovladatelný palebný prostor a skály byly velké a pevné. Budou si pro nás muset přijít, jestli nás chtějí dostat. Jenom jsme nesměli vystřikovat hlavy.

Teď už nemělo cenu se přetvařovat. "O'Grady nařizuje, zůstaňte rozptýleni a nechte je přijít až k nám."

Ozvala se směsice překřikujících se hlasů. Potom zazněla Bradyho trubka, nejprve signál "jednotka s plnou polní", potom následovala snad polovina všech existujících signálů a nakonec Brady nasadil pochod řadové námořní pěchoty. To troubí nejraději, řekl jsem si, a má zatraceně pravdu. Načež jsem uslyšel svistot přilétajících dělostřeleckých granátů a ponořil jsem se do nejistého krytu mezi skalami, zatímco na naše postavení dopadala jedna salva těžké dělostřelecké přehradné palby za druhou.

Na cestu za námi se snesla sprška puškové střelby. Moji spojaři a vozkové byli rozsekáni v několika vteřinách. Do mírného svahu se směrem k nám pustila nejméně rota nepřátelských vojáků.

V tuto chvíli udělal asociční velitel první chybu. Jeho dělostřelectvo bylo natolik účinné, že jsme nevystřikovali hlavy, ale skály nám poskytovaly dobrou ochranu, a tak jsme neměli příliš ztrát. Pěšáci, kteří na nás měli útočit, počkali, až jejich dělostřelba ustane. Chce to zkušené •poddůstojníky a spoustu disciplíny, aby člověk vojáký přinutil vydržet ztráty způsobené vlastním dělostřelec-tvem. Vyplatí se to, ale naši nepřátelé to buď nevěděli, nebo nedokázali.

Když dělostřelba utichla, byli od nás ještě dost daleko. Moji mládenci byli venku ze svých krytů v okamžiku. Spustili na postupující vojáký spršku střel — z pušek, lehkých kulometů a potom z obou minometu. Jenom málo nepřátel mělo ochrannou zbroj a naše palba byla zničující.

"Dobří chlapi," bručel Hartz, "pořád postupují."

Postupovali, ale brzy toho nechali. Příliš mnoho jich padlo. Přihnali se až na vzdálenost padesát metrů, zakolísali a

potom ustoupili — někteří vlekli s sebou zraněné, jiní utekli bez nich. Když byl útok odražen, zalezli jsme zase zpátky do úkrytů, abychom vyčkali na další přehradnou palbu. "Jedna nula pro námořní pěchotu," zavolal jsem.

Brady odpověděl závěrečnou fanfárou z pěšáckého marše: "A nikdo nás neporazí —"

"Znovu to nezkusí," řekl Roszak. Uspokojeně se šklebil. "Mládenci si počínají dobře, pane Slatere."

"Určitě."

V našem prostoru byl klid, ale od jihu sem doléhala ozvěna těžkých bojů: dělostřelectvo, střelba z pušek a kulometů, minomety a granáty. Znělo to hlasitěji, jako kdyby se to přibližovalo k nám. Louis a jeho komando rančérů čelili velké přesile. Moc rád bych věděl, jestli Kathryn byla s nimi.

"Příště to zkusí jednotlivě," předpovídal Roszak.

"Proč si to myslíš?" zeptal se Hartz.

"Nemají žádnou disciplínu. Po tom, co zažili před chvílí, se už na regulérní útok nezmůžou."

"Ba ne, pokusí se ještě o jeden násilný průlom, možná o dva," nesouhlasil Hartz.

"Nikdy. Chceš se vsadit? O zítřejší přiděl vína."

"Platí," řekl Hartz. Chvilí byl zticha a potom mi podal příruční vysílačku: "Kapitán Falkenberg."

"Děkuji. Slyším, kapitáne,"

"O'Grady hlásí, že O'Gradyho cvičení je u konce. Rozumíte?" ^"Ano, pane."

"Jak to u vás vypadá?"

"Jsme v takové sedlovité úzlabině u kóty 239, sedm kilometrů jižně od Allansportu," hlásil jsem. "Zatím se držíme docela dobře, ale jsme už obklíčeni. Většina nepřátel je mezi námi a Allansportem. Nechali nás projít přímo do léčky. Zkusili jeden útok se všemi silami, ale neuspěli. Roszak a Hartz se dohadují, co zkusí příště."

"Jak dlouho se můžete udržet?"

"To záleží na tom, jaké ztráty jsou ochotni nést, aby nás odsud dostali."

"Nebudete se muset držet dlouho," řekl Falkenberg. "Stalo se už mnoho věcí. Ardwin se probojoval ke guvernérovi a vyprostil ho, ale narazil na silnou opozici v Allansportu. Další přicházejí po mostě z východního břehu řeky."

"To vypadá, že přisunují všechno, co rriají,"

"To ano, ale my to všechno odrážíme. Kolona, která směřovala z Denisburgu na sever, narazila na Bonney-manovu skupinu. Přeskupili se, aby mohli prorazit, ale my jsme je zatím ze západu obešli a udeřili jsme jim do boků. Nečekali nás. Váš manévř je úplně popletl. Mysleli si tak dlouho, že je s vámi celý 501. prapor, až bylo pozdě. Teď už to pochopili, ale zlomili jsme je. Samozřejmě je jich daleko více než nás a nedokážeme je udržet. Prorazili si cestu mezi Bonneymanem a řekou a teď jste přímo v jejich směru."

"No to je opravdu nádhra."

"Určitě uděláte dobře, když se jim budete klidit z ces-

ty," řekl Falkenberg. "Pochybuji, že byste je dokázal zadržet."

"Jestli se spojí s jednotkami v Allaisportu, uniknou po mostě. Nedokážu je zadržet, ale pokud sem můžete nasměrovat nějakou dělostřeleckou podporu, mohu fungovat jako dělostřelecký pozorovatel. Třeba je tak udržíme."

"To jsem vám chtěl navrhnout," řekl Falkenberg. "Poslal jsem Ardwaina s guvernérovou eskortou směrem k tomu kopci před Allansportem — jmenuje se Kamenná hora. Vypadá to jako dominantní pozice,"

"To také je, pane. Byli jsme tam. Kdybychom tu kótu obsadili, tak můžeme zabránit tomu vojsku dostat se do Allansportu. Mohli bychom je všechny pochyťat."

"Rozhodně to stojí za pokus," řekl Falkenberg. "Za předpokladu, že se udržíte. Bude to trvat nejméně hodinu, než pro vás seženu dělostřeleckou podporu."

"Udržíme se, pane!"

"Hodně štěstí."

* * *

Roszak svůj přiděl vína prohrál. Pokusili se ještě o jeden celkový útok. Dvě družstva nepřátelských vojáků se dostala až na dvacet metrů před naše postavení, než se nám podařilo je odrazit. Když bylo po všem, zůstalo mi z mých šedesáti mužů jenom třicet bojeschopných.

Tohle byl poslední pokus, říkal jsem si. Krátce nato se znovu seskupili. Jednotky, které byly od nás na jih, již obešly kopec, aby se spojily s hlavní částí, a teď se celé vojsko přesunovalo na sever. Směřovalo do Allansportu.

Celou tu dobu se hluk boje z jihu přibližoval. Falkenberg a Deane postupovali souběžně podél jednotek asociace a spěchali, aby nám co nejdříve mohli poskytnout dělostřeleckou podporu. Bylo zřejmé, že to nestihnou.

Poslal jsem zraněné nahoru na kopec, mimo dostřel

ze silnice, s rozkazem, aby se zakopali a leželi v úkrytech. Se zbytkem jsem se vydal v patách ustupující jednotky. Byli jsme teď sevření mezi skupinou před námi a kolonou z Denisburgu, kterou jsme měli v zádech.

První oddíly asociace už začaly vystupovat na Kamennou horu, když se Deane dostal na dostřel. Pořád byl ještě šest kilometrů jihovýchodně od nás, v příliš velké vzdálenosti na účinnou a včasnou palbu, ale měli jsme dobré postavení, ze kterého jsme ho mohli přesně navádět. Udal jsem mu souřadnice pro první salvu na postupující jednotky asociace. Granáty svůj cíl přelétly a než jsem stačil kopec obejít, abych jim vpadl do zad, asociální síly ustoupily.

"Pošlou sem kolem kopce jinou skupinu," řekl Roszak. "Nikdy je nezastavíme."

"Ne," Už to bylo tak zatraceně na dosah. Pár minut rozdílu a mohli jsme je všechny polapit. Kolona, kterou pronásledoval Falkenberg, byla teď necelé dva kilometry jižně od nás a rychle postupovala.

"Něco tu mám," řekl Deane. "Volá desátník Dangier. Tvrdí, že je v postavení, odkud mě může navádět."

"To je jeden ze zraněných, které jsme nechali vzadu," potvrdil jsem. "Vidí ze svého úkrytu na silnici, to je fakt, ale nepřežije to dlouho, jakmile nepřítel zjistí, že máme pozorovatele, který na ně odtud dohlédne."

"Tak mám tu salvu vypálit?" dožadoval se Deane.

"Ano." Odepsal jsem desátníka Dangiera, který měl děvče v Harmonii a ženu na Zemi,

"Jedno dělo ti nechám k dispozici," řekl Deane. "Zbytek nechám zaměřovat podle Dangierových dispozic."

O pár minut později jsme slyšeli dopadat na silnici za námi dělostřelecké granáty. Ustupujícím jednotkám asociace připraví peklo. Trvalo to deset minut, potom znovu zavolal Deane. "Dangier se mi už nehlásí."

"Ne. Odsud nemůžeme nic podniknout. Zůstávají

mimo náš dohled. Navedu ti palbu na pár míst, kde by mohla mít účinek, ale bude to střelba naslepo."

Chvilí jsem se tím bavit. Jinak to ale bylo frustrující. Kdyby se nám podařilo dostat se na vrcholek Kamenné hory, cesta do Allansportu by byla zajištěna. Ještě pořád jsem klel, když se najednou ozval naléhavý křik Hartze:

"Mám na drátě centuria Ardwaina, pane,"

"Ardwaine, kde jste?"

"Ani ne kilometr na západ od vás, poručíku. Obešli jsme město po okraji. Nemohu se k vám dostat bez podpory.

Rozhodně se o to nepokusí milice."

"Kolik námořních pěšáků máte?" chtěl jsem vědět.

"Bojeschopných asi osmdesát a k tomu starého netvora,"

"Proboha! Ardwaine, rychle sem přijďte. Jakmile se objevíte, hned se s vámi spojíme. Lezeme přímo na vrchol Kamenné hory a budeme tam sedět tak dlouho, dokud se sem nedostane Falkenberg. S Deanovou dělostřeleckou podporou ten kopec dokážeme udržet,"

"Aye, aye, sire! Jdeme na to."

"Tak dělejte!" křičel jsem na své lidi. "Kdo byl raněn a nemůže běžet?"

Žádná odpověď. "Seržant Roszak dostal jednu do nohy před hodinou, poručíku," hlásil Hartz.

"Pořád ale můžu jít," odsekl Roszak.

"Blbost. Zůstanete tady a budete pro nás navádět dělostřelbu. Všichni chodící ranění zůstanou s vámi. Zbytek, padáme! Než přijde centurio Ardwain, tak ať jsme na místě,"

"Ale —"

"Držte hubu a krok, Roszaku!" Mávl jsem rukou a pustili jsme se dolů z našeho nízkého návrší. Když jsme se dostali na úpatí Kamenné hory, tak jsme sotva dýchali. Vojáci asociace už byli nahoře. Nevím, kolik jich bylo. Museli jsme se tam dostat dřív, než přijdou další. Cesta vzhůru přímo přede mnou byla volná, protože na ni viděl Roszak a jeho dělostřelečtí pozorovatelé. Mohli jsme jít po ní, zatímco nepřítel nikoliv.

Gestikuloval jsem, aby muži postupovali kupředu. I kdyby se nás na vrchol dostal jen tucet, mohlo by to Ardwainovi stačit, kdyby přišel včas. Vyrázili jsme. Dva muži padli, potom další, a moji vojáci se začali ohlížet po úkrytech. Nemohl jsem jim to zazlívát, ale zároveň jsem to nemohl připustit. Dostat se na vrchol toho kopce bylo teď nejdůležitější věcí mého života. Znovu jsem je zvedl k postupu.

"Brady!" křičel jsme. "Desátníku, zatrubte k útoku!" Ozvaly se tóny polnice. Jeden svobodník vybalil vlajku a zamával s ní nad hlavou. Křičel jsem: "Za mnou!" a rozběhl jsem se do kopce. Potom dva metry ode mne vybuchla mina. Ještě jsem stačil zahlédnout jasné červené skvrny, které prosáklý na mých nohavicích, a divil jsem se, jestli je to moje vlastní krev. Potom jsem upadl. Válečná vřava se rozplynula.

"Poručíku! Pane Slatere!"

Ležel jsem na dně studně. Dole byla tma a pohled vzhůru do světla bolel. Chtěl jsem se ponořit znovu do studně, ale někdo nahoře na mě křičel: "Pane Slatere!"

"Už se probírá, centurio."

"Už je také načase, Crispe! Pane Slatere!"

Kolem mne byli lidé. Moc dobře jsem je neviděl, ale rozeznával jsem hlasy. "Ano, centurio,"

"Pane Slatere," říkal Ardwain, "guvernér říká, že nemáme ten kopec dobývat! Co máme dělat, pane?"

Nedávalo to smysl. Kde to jsem? přemýšlel jsem. Měl jsem tolik rozumu, že jsem se nezeptal. Všichni se na to ptají, uvědomil jsem si. Proč se na to všichni ptají? Ale já jsem to také nevěděl...

Posadili mě. Podařilo se mi zaostřit zrak, jenom na

okamžik. Obklopovali mě lidé a skály. Potom jsem si uvědomil, kde jsem. Kolem těch skal už jsem jednou šel. Byly na úpatí kopce. Byly to skály na úpatí Kamenné hory.

"Co to má znamenat? Copak jsme ten kopec nedobyli?"

"Dobyli, pane —"

"Poručíku, nařídil jsem vašim mužům, aby ustoupili. Není nás dost, abychom ten kopec udrželi, a nemá cenu s lidmi plýtvat."

To nebyl guvernér, ale ten hlas už jsem předtím slyšel. Trevor. Plukovník Trevor, velitel milice. Účastnil se s guvernérem schůzky štábu v Beershebě. Rozpomínal jsem se na útržky té schůzky a snažil jsem se vybavit si více podrobností. Potom jsem si uvědomil, že to je pitomost. Štábní schůzka nebyla důležitá, ale nedokázal jsem přemyslet. Co bylo důležité? Existovalo něco, co jsem musel udělat.

Dostat se na ten kopec. Musím se dostat na ten kopec. "Postavte mě na nohy, centurio,"

"Pane —"

"Provedte!" zařval jsem. "Jdu nahoru. Musíme obsadit Kamennou horu,"

"Slyšeli jste velitele roty!" hulákal Ardwain. "Hněte sebou!"

"Slatere, vy nevíte, co říkáte!" křičel Trevor.

Ignoroval jsem ho. "Musím mít rozhled," řekl jsem. Chtěl jsem jít, ale nohy mě neposlouchaly. Nic se nestalo, když jsem

se snažil pohnout. JDoneste mě někam, odkud uvidím," řekl jsem.

"Pane —"

"Crispe, nehádejte se se mnou. Proved'te to,"

"Vy jste se zbláznil, Slatere!" křičel na mě Trevor. "Vy blouzníte. Seržante Crispe, položte ho. Zabijete ho!"

Ošetřovatelé mě dovlekli k okraji kamenitého polic-

ka. Ardwin vedl muže do kopce. Nejenom námořní pěšáky, jak jsem viděl. Šla za ním i milice. Jsou šílení, šeptalo mi něco uvnitř mozku. Všichni jsou šílení. Je to nemoc a oni se jí také nakazili. Tu myšlenku jsem zahnal.

Vojáci padali, ale ostatní stále postupovali vzhůru. Nevěděl jsem, jestli se nahoru dostali.

"Chtěl jste vidět!" křičel Trevor. "Tak teď jste to viděl! Neměl jste je tam nahoru posílat. Je to sebevražda a oni mě ani neposlouchají! Musíte je zavolat zpátky, Slatere. Přinuťte je k ústupu."

Díval jsem se na padlé muže. Někteří byli těsně přede mnou. Neuběhli dokonce ani dvacet metrů. Jedno tělo bylo roztržené výbuchem napůl. Nedaleko něj leželo něco lesklého. Poznal jsem, co to je, a obrátil jsem se k Trevorovi.

"Ústup, plukovníku? Podívejte se támhle. Náš trubač byl zabit, když troubil k útoku. Nevím, jak bych měl ústup nařídit."

XIX.

Znovu jsem ležel hluboko ve studni, byla tma a měl jsem strach. Dostali se až ke mně dolů a chtěli mě vytáhnout nahoru a já jsem to chtěl také. Věděl jsem, že už jsem tam dlouho a chtěl jsem pryč, protože jsem slyšel, jak mě volá Kathryn. Sahal jsem po její ruce, ale nemohl jsem ji najít. Pamatuji se, že jsem křičel; ale nevím co. Ta noční můra byla bez konce.

A potom se rozbřesklo. Světlo bylo oranžovorudé, velice jasné, a stěny byly zaplaveny oranžovou září. Snažil jsem se otočit hlavou.

"Doktore!" křičel někdo silným hlasem.

"Hale?"

"Nevidím tě," řekl jsem. "Kde jsi, Kathryn? Kde jsi?"

"Jsem u tebe, Hale. Jsem tu pořád."

A potom se opět setmělo, ale už jsem nebyl tak sám.

Potom jsem se ještě několikrát probudil. Nemohl jsem moc mluvit a pokud se mi to podařilo, pochybuji, že to mělo hlavu a patu, ale nakonec se všechno vyjasnilo. Ležel jsem v nemocnici v Posádce a už jsem tam byl několik týdnů. Nevěděl jsem přesně, jak dlouho. Nikdo mi nechtěl nic říct a všichni mluvili šeptem, takže jsem si byl jist, že umírám, ale neumíral jsem.

"Zatraceně, co je se mnou v nepořádku?" dožadoval jsem se.

"Jenom se uklidněte, mládenče," Mluvčí měl bílý plášť, silná skla brýlí a hnědý plnovous prokvetlý stříbrem.

"Kdo u čerta jste?"

"To je doktor Cechi," řekla mi Kathryn.

"No dobře, tak proč mi neřekne, co je se mnou v nepořádku?"

"Nechce ti přidělovat starosti,"

"Přidělovat mi starosti? Myslíš si, že ta nevědomost mě uklidňuje? Tak už mi to řekněte!"

"No tak dobrá," řekl Cechi. "Nic trvalého. To si uvědomte na prvním místě. Nic trvalého, ačkoliv nám ještě bude dost dlouho trvat, než vás dáme do pořádku. Párkrát jsme vás málem ztratili, abyste věděl. Několikanásobná perforace střev, dva zlomené obratle, sdružená fraktura levé stehenní kosti a spousta škrábanců, perforací, podlitin, odřenin a pohmožděnin. A to nemluvím o téměř naprostém vykrvácení, když vás sem přinesli. Není to nic, co bychom nedokázali napravit, ale chvíli si tady poležíte, kapitáne." Vzal mě za ruku a ucítil jsem vpich injekce. "Teď se trochu prospěte a ráno vám povíme zbytek."

"Ale —" Ať už jsem chtěl říct cokoli, nikdy jsem to neřekl. Potopil jsem se zpátky, ale už to nebylo do studně. Byl to normální spánek a dobře jsem poznal ten rozdíl.

Když jsem se příště vzbudil, byl u mě Falkenberg. Šklebil se na mě.

Oplatil jsem mu ten úšklebek. "Nazdárek, kapitáne,"

"Majore. Kapitán jste vy,"

"Cože? To jsem přeskočil —"

"Jsou to jenom titulární povýšení, ale Harrington se domnívá, že nám je ponechají,"

"Tak to jsme museli zvítězit."

"No jistě." Posadil se tak, abych na něj viděl. V tom světle měl oči světle modré. "Poručík Ardwin obsadil Kamennou horu, ale tvrdil, že to byla všechno vaše práce."

"Poručík Ardwin... vidím, že se tu hodně povyšovalo,"

"Celkem ano. Asociace už jako organizovaná vojenská síla neexistuje. U vesla jsou teď přátelé vašeho děvčete. Wan Loo je úřadujícím prezidentem či starostou nebo jak mu říkají. Guvernér Swale z toho moc velkou radost nemá, ale oficiálně ji musí dávat najevo. Ani se mu nechtělo potvrdit Harringtonovo hlášení, ale nic jiného mu nezbývalo,"

"Ale vždyť je to všivý zrádce. Proč je pořád guvernérem?"

"Mějte rozum, kapitáne," Ve Falkenbergově tónu teď nezazníval žádný humor. "Nemáme žádné důkazy. Já tu historku znám, jestli si ji chcete poslechnout. Po pravdě řečeno bych vám to radil. Jste teď ve válečném loďstvu dost populární, ale ve Velkém senátu jsou lidé, kteří vás teď za vaši říznost budou nenávidět."

"Tak mi to řekněte."

"Swale byl vždycky příslušníkem Bronsonovy frakce," začal Falkenberg. "Rodina Bronsonů má velký vliv ve společnosti Doverský geologický výzkum. Tohle místo je patrně daleko zajímavější, než společnosti American Express

či Kennicott vůbec tuší. Doverský výzkumák to zjistil a snažil se zakoupit těžební práva. Místní svatouškové je nehodlali prodat — především ne farmáři jako Wan Loo a Seeton. Nechtějí tady průmyslový rozvoj a Swaleovi bylo jasné, že Doverské společnosti žádná práva neprodají. Začal tedy uplatňovat politiku pomoci podobným sdružením, jako byla asociace, oplátkou za písemné poskytnutí těžebních práv. Kdyby byl za lokální vlády uznán dostatečný počet těchto sdružení, tak by o kontraktech nebyly žádné pochyby. Zbytek si asi umíte představit."

"Možná mám něco s hlavou," řekl jsem, "ale neumím. Proč nás tedy, zatracené, pouštěl do toho údolí? Proč tam vůbec sám chodil?"

"Protože podpis nějakých těžebních práv z nich automaticky nedělal jeho otroky. Snažili se prostě zvednout ceny obilí. Kdyby si obchodníci v Harmonii stěžovali dost hlasitě, Swale by nebyl guvernérem, a jakou cenu by potom pro Dover měl? Musel tedy na ně vyvinout určitý nátlak — dost velký, aby je přinutil prodávat, ale ne zase tak velký, aby je zničil."

"Akorát že jsme je zničili my," řekl jsem.

"Akorát že jsme je zničili my. Pro tentokrát. Nemyslete si, že je po všem,"

"Musí být po všem," řekl jsem. "Znova už mu to nevyjde."

"Asi ne. Bronsonové nemají moc použití pro ztroskotance. Předpokládám, že guvernéř Swale bude brzy přeložen na místo náměstka předsedy vlády na nějaký hornický asteroid. Tady se stane guvernéřem někdo jiný a pokud to nebude chráněnce Bronsonů, tak to bude chráněnce nějakého jiného klanu. Nejsem tu proto, abych vám kazil náladu. Musíte se rozhodnout v jedné věci. Byl jsem přeložen k pravidelnému řadovému pluku jako zástupce velitele. Je to 42. pluk umístěný na Kennicottu. Tvrdá služba. Pravděpodobně spousta bojů, dobré příležitosti, pravidelné vojsko. Ve štábu mám místo. Chcete jít se mnou? Ujišťuji mě, že budete schopni chodit do odletu nejbližšího raketoplánu."

"Rozmyslím si to."

"Udělejte to. Máte před sebou dobré vyhlídky na postup. Teď jste vy nejmladším kapitánem ve válečném loďstvu. Ještě to není na Vojenskou hvězdu, ale dostanete jinou medaili,"

"Rozmyslím si to. Musím si o tom promluvit s Kathryn,"

Pokrčil rameny. "Samozřejmě, kapitáne," Zašklebil se a odešel.

Kapitáne. Kapitáni se smějí oženit, majoori by se měli oženit, plukovníci se musí oženit...

Ale to je jen vojenské rčení a já jsem si nebyl jist, jestli jsem voják. Je to divné, pomyslel jsem si. Každý říká, že ano. Počínal jsem si dobře a mám před sebou dobré vyhlídky na postup, ale všechno dohromady to vypadá jako pořádné bláznovství. Desátník Brady už nikdy nezatroubí na svou trubku, a to kvůli mně. Dangier, zraněný, ale živý, dokud se dobrovolně nepřihlásil jako dělostřelecký pozorovatel. A všichni ti ostatní, Levine a Lieberman a ten nováček — ne, vojín — Dietz a zbytek, mrtví a pletoucí se v mé paměti, až si nebudu schopen vzpomenout, kde zemřeli a proč, jedině že jsem je zabil já.

Ale zvítězili jsme. Bylo to slavné vítězství. Falkenbergovi to stačilo. Splnil svůj úkol a splnil jej dobře. Mělo by to stačit i mně? Bude to tak i v budoucnosti?

Protože jsem byl vzhůru a při smyslech, nemohl jsem se vyhnout setkání s guvernéřem Swalem. Irina ošetřovala Louise Bonneymana. Louis na tom byl daleko hůře než já. Občas vám dokáže vypěstovat novou nohu, ale dlouho to trvá a je to bolestivé. Irina ho navštěvovala každý den a když jsem byl schopen opustit nemocnici, trvala na tom, abych přišel do paláce. Setkání s guvernéřem bylo nevyhnutelné.

"Doufám, že jste na sebe hrdý," řekl Swale. "Všichni ostatní na vás hrdí jsou."

"Hugo, to není fér," protestovala Irina.

"Fér? Jak to, že to není fér?" řekl Swale.

"Udělal jsem práci, za kterou jsem placen, pane," odpověděl jsem.

"Ano. Udělal, bezpochyby — a tím jste způsobil, že já jsem nemohl udělat tu svou. Posadte se, kapitáne Slatere. Váš major Falkenberg vám o mně řekl spoustu historek. Teď mi dovolu, abych já vám řekl svoji verzi."

"To není třeba, guvernéře," ozval jsem se.

"Jistěže není. Máte strach zjistit, co jste vlastně udělal?"

"Ne. Pomohl jsem zničit bandu trestanců, která se vydávala za vládu. A jsem na to hrdý,"

"Jste na to hrdý? Byl jste v poslední době v údolí Allanu, kapitáne? Samozřejmě, že ne. A pochybuji, že vám Kathryn Malcolmová vyprávěla, co se tam teď děje — jak Wan Loo a Harry Seeton a jeden náboženský fanatik, který si říká bratr Dornan, sestavili komisi diákonů, která zkoumá morálku a věrnost všech obyvatel údolí. Jak jsou všichni, kteří neprojdou prověřkou, vyhnáni z půdy, aby udělali místo jejich vlastním lidem. Ne, nemyslím, že vám o tom všem řekla."

"Nevěřím vám,"

"Nevěříte? Tak se zeptejte slečny Malcolmově. Anebo byste uvěřil Irině? Ona ví, že je to pravda,"

Podíval jsem se na Irinu. Bolest v jejích očích mi stačila. Nemusela nic říkat.

"Byl jsem guvernéřem celé planety, Slatere. Nejenom Harmonie, nejenom údolí Jordánu či Allanu, ale celé planety... Až na to, že mi dali jenom odpovědnost a žádnou moc, žádné prostředky k vládě. Co jsem měl s těmi trestanci dělat, Slatere? Vozili je sem po tisících, ale nedali mi nic, čím bych je nakrmil. Sám jste je viděl. Jak se asi mají uživit?"

"Mohou pracovat —"

"Na čem? Jako farmáři nebo rančeři na pěti stech hektarech? Když nejlepší země na planetě už byla rozdělena mezi velké ranče, kde polovina půdy leží ladem, protože tu neexistuje umělé hnojivo, zavodňování, dokonce ani ne slušná kanalizace? Rozhodně nemohou pracovat v průmyslu, ten tu totiž neexistuje. Copak nechápete, že Ararat musí vybudovat průmysl? Nezáleží na tom, co chtějí farmáři z údolí řeky Allan anebo co chtějí ti ostatní svatouškové. Je to otázka, zdali mít průmysl, nebo hladomor, a Bůh je mi svědkem, že na této planetě žádný hladomor nebude, dokud s tím

budu schopen něco udělat."

"Takže jste byl ochoten prodat 501. prapor. Pomoci asociaci, aby nás porazila. To je skutečně ušlechtilý způsob, jak dosáhnout ušlechtilých cílů."

"Stejně ušlechtilých, jako byly ty vaše. Vy zabíjíte a ničíte. Válka je čestná, ale podvod nikoliv. Já dávám přednost svým způsobům, kapitáne."

"To mě nepřekvapuje."

Swale zuřivě přikyvoval, nikoliv mně, ale sám sobě. "Domýšlivý. Hrdý a domýšlivý. Řekněte mi, kapitáne, proč jen si myslíte, že jste lepší než Ochránná asociace? Oni také bojovali. Nikoliv pro čest či slávu praporu, ale za svou půdu, za své rodiny, - přátele. A prohráli. Vy jste měli lepší vojáky, lepší důstojníky, lepší výcvik. Spoustu lepší výzbroje.

Kdybyste prohráli vy, vrátili byste se v souladu s dohodami do Posádky. Vojáci asociace byli postříleni. Všichni.

Můžete být hrdý, Slatere. Ale mně je z vás špatně. Teď vás však opustím. Nestojím o to, hádat se s hosty své dcery."

"Je to pravda? Opravdu postříleli všechny vojáky asociace?" zeptal jsem se Iriny.

"Všechny ne," odpověděla. "Ti, kteří se vzdali kapitánu Falkenbergovi, jsou pořád naživu. Některé z nich dokonce naverboval."

To mohl. Prapor rozhodně potřeboval po těch bitvách doplnit. "Co se stalo se zbytkem?"

"Jsou pod zámekem v Beershebě. Opravdové vraždění začalo až teprve po odchodu vašich námořních pěšáků z údolí."

"Jistě. Z lidí, kteří nepřišli bojovat za své domovy, když jsme potřebovali jejich pomoc, se ihned stali vlastenci, jakmile bylo po všem," povzdychl jsem si. "Vrátím se do ubytovny, Irino. Děkuji za pozvání."

"Ale přijde sem Kathryn. Bude tady —"

"Teď už nechci nikoho vidět. Omluv mě." Rychle jsem odešel a toulal jsem se ulicemi Harmonie. Kolenjdoucí mi kynuli na pozdrav a usmívali se. Námořní pěchota byla stále populární. Samozřejmě. Otevřeli jsme obchodní spojení s Jordánem a vyčistili jsme údolí řeky Allan. Obilí bylo levné a trestance jsme drželi na uzdě. Proč by nás lidé neměli mít rádi?

Když jsem vcházel do pevnosti, troubili zrovna večerku. Nocí se nesly válečné zvuky polnic a bubnů, sladce se proplétající. Stráže mi salutovaly. Život zde byl uspořádaný a nemusel jsem o ničem přemýšlet.

Hartz mi nechal na stole půl láhve brandy. Podle jeho teorie jsem se neléčil dost rychle proto, že jsem dostatečně nepil.

Chirurgové jeho názor nesdíleli. Po kouskách mě uřezávali a pomocí regeneračních stimulátorů mi nechávali příslušné partie dorůstat. Byl to bolestivý proces, ale lékaři nesouhlasili s tím, že by jej urychlila konzumace kořalky.

Ať jdou k čertu, řekl jsem si a nalil si dvojitou dávku. Ještě jsem ji ani nedopil, když vešla Kathryn.

"Irina mi říkala... Hale, ty piješ!"

"Tomu nevěřím, že ti to říkala Irina."

"Však víš, co říkala — co je s tebou, Hale?"

"Proč jsi mi to neřekla ty?"

"Chtěla jsem. Později. Ale nikdy k tomu nebyla vhodná chvíle,"

"A je to všechno pravda? Copak tvoji přátelé opravdu vyhánějí rodiny všech, kteří spolupracovali s asociací, do hor? A prý postříleli všechny zajatce?"

"Je to... ano. Je to pravda."

"Proč jsi jim v tom nezabránila?"

"Měla jsem to udělat?" Podívala se na jizvy na svých rukou. "Měla jsem?"

Ozvalo se zaklepání. "Dále," řekl jsem.

Byl to Falkenberg. "Myslel jsem, že jste sám," omlouval se.

"Pojďte dál. Jsem celý popletený,"

"To jsem čekal. Máte ještě trochu té brandy?"

"Jistě. Jak jste to myslel?"

"Jestli se nemýlím, tak jste se právě dozvěděl, co se stalo v údolí Allan?"

"Doprčic! Copak to Irina vykládá každému v Posádce? Nepotřebuji sjezd lidí, kteří mě budou chlácholit."

"Že ne?" Vůbec se neměl k odchodu. "Tak to vyklopte, panáčku."

"Kapitánům se neříká »panáčku«!"

Zašklebil se. "To ne. Promiňte. Tak co se děje, Hale? Zjistil jste, že věci nejsou tak jednoduché, jak byste si přál?"

"Johne, kvůli čemu jsme tam venku vůbec bojovali? Jaké dobro to konáme?"

Natáhl dlouhou paži k lahvi s brandy a oběma nám nalil. "Zlikvidovali jsme bandu kriminálníků. Nepochybujete o tom, že to byli kriminálníci? Trváte na tom, že lidé, kterým jsme pomohli, jsou svatí?"

"Ale ty ženy. A děti. Co se s nimi stane? A guvernér má pravdu — pro ty trestance je potřeba něco udělat. Ti ubozí zatracenci sem byli poslání bez své vůle. To je máme všechny utopit?"

"Na západě je nějaká půda," řekla Kathryn. "Mohou ji dostat. Můj dědeček musel začít z ničeho. Proč by nemohli ti noví přistěhovalci?"

"Guvernér má v mnoha věcech pravdu," řekl Falkenberg. "Jednoho dne musí Ararat začít budovat průmysl. Má se to stát jenom proto, aby Bronsonův klan bohatl? Na úkor hrstky farmářů, kteří svou půdu vykoupili spoustou těžké práce a krve? Hale, když se nad zdejšími událostmi pořádně zamyslete, jak se zachováte, až válečné loďstvo dostane rozkaz udělat něco opravdu surového?"

"Já nevím. To mi právě dělá starosti."

"Ptal jste se, co dobrého jsme tu vykonali," pokračoval Falkenberg. "Získali jsme čas. Tam dole na Zemi jsou ochotní začít válku, která neskončí, dokud nebudou miliardy lidí mrtvých. Brání tomu jediná věc, Hale. * Válečné loďstvo.

Můžete být ve věci Kondominia cynický, jak chcete. Můžete velkosenátorem Bronsonem a jeho přáteli opovrhovat po

libosti — a také jeho nepřáteli, abyste to sakra věděl. Ale uvědomte si, že válečné loďstvo udržuje mír, a dokud jsme tady, tak Země může žít. Jestli to je za cenu, že si tady v pohraničí ušpiníme ruce, tak tu cenu musíme zaplatit. A když už to tak je, můžeme čas od času udělat něco dobrého. Mám za to, že tady se nám to podařilo. Přestože se zachovali dost hanebně, teď, když už je po všem, Wan Loo a jeho lidé nejsou zlí. Raději svěřím budoucnost do jejich rukou než do rukou lidí, kteří udělali tohle." Vzal Kathryn za paži a otáčel ji ve svých dlaních. "Nemůžeme dokázat, aby všechno bylo perfektní, Hale. Ale zaručeně můžeme zarazit spoustu špinavostí, které si lidé navzájem provádějí. A jestli to nestačí, tak máme alespoň svoji vlastní čest, když už ji nemají naši náčelníci. Válečné loďstvo je naší vlastí", Hale, a je to ctihodná vlast." Zasmál se a vyprázdnil sklenici. "Z toho mluvení člověku vyschne v hrdle. Kapelník nacvičil tři nové skladby.

Pojďte si je

poslechnout. Zasloužíte si večer v klubu a pití jde na účet praporu. Máte tam přátele, kterým jste zatím moc času nevěnoval."

Vstal a na rtech měl ten svůj polovičatý úsměv. "Dobrou noc, Hale. Dobrou noc, Kathryn."

"Půjdeš s ním, že ano?" zeptala se Kathryn, když odešel.

"Vždyť víš, že o dudy moc nestojím —"

"Nebud' ke mně prostěřeký. Nabídl ti místo ve svém novém pluku a ty přijmeš."

"Ještě nevím. Přemýšlel jsem o tom —"

"Já už to vím. Nebyla jsem si jista, ale teď už to vím. Pozorovala jsem tě, když mluvil. Půjdeš s ním,"

"Asi ano. Půjdeš se mnou?"

"Jestli mě vezmeš, tak ano. Na ranč se vrátit nemůžu. Budu ho muset prodat. Dokonce tu teď ani nemohu žít. Nejsem už to děvče, jako jsem byla dříve, když to všechno začalo."

"Budu mít vždycky pochybnosti." řekl jsem. "Budu potřebovat —" Nedokázal jsem tu myšlenku dokončit, ale nebylo to třeba. Přistoupila ke mně, vůbec už se nechvěla, tedy rozhodně ne tak jako předtím. Dlouho jsem ji svíral v náručí.

"Měli bychom už jít," řekla nakonec. "Čekají na tebe."

"Ale —"

"Máme před sebou spoustu času, Hale. Dlouhou dobu,"

Když jsme vycházeli z místnosti, pevností se nesly tóny Poslední varty.